ΕΥΡΩΠΗ

2 ΔΡΑΧ.

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗ ΤΡΙΑ
ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τσόδηρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.5.85
ΑΡΙΘ. 36197

ΕΝΩ ΚΥΛΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

⁂ Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ θριαμβευτικὴν περιοδείαν ἀνὰ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν, μετέβη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τοῦ συρρεύσαντος πλήθους, μολονότι ἡ ἐκ τῆς ἁμαξοστοιχίας ἀποβίβασίς του ἦτο ὅλως ἀνεπίσημος. Ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξέδραμεν εἰς τὰ Γιαννιτσά.

⁂ Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς Κυριακῆς εὑρίσκεται εἰς περιοδείαν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον.

Παντοῦ ὅθεν διῆλθεν ἐγένετο ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων.

⁂ Λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἡ ἔκθεσις «Ἐργασία καὶ Χαρά», τὸ διεθνὲς κεντρικὸν γραφεῖον ἐδέχθη ὅπως παρατείνῃ τὴν διάρκειαν αὐτῆς μέχρι τῆς 22ας Μαΐου καὶ οὕτω δυνηθῇ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ μεγαλείτερος ἀριθμὸς ἐπισκεπτῶν.

⁂ Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων ὡραία ἑορτὴ ὑπὲρ τῆς Βασ. Ἀεροπορίας.

⁂ Ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καταρτίζονται τὰ σχέδια τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς Ὀλυμπίας.

Τὰ σχέδια αὐτὰ προβλέπουν, μεταξὺ ἄλλων, τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν οἰκοπέδων καὶ οἰκιῶν τοῦ χωρίου τῆς Ὀλυμπίας, προκειμένου ν᾽ ἀνεγερθοῦν ξενοδοχεῖα.

Ἐπίσης προβλέπεται ἡ ρύθμισις τῆς κοίτης τοῦ Κλαδέου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπιφέρῃ οὗτος ζημίας εἰς τὰς ἀρχαιότητας καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα τῆς Ὀλυμπίας.

Εἰς τὸν κυρίως ἀρχαιολογικὸν χῶρον τῆς Ὀλυμπίας, ἐξ ἄλλου, θὰ κατασκευασθῇ γυμναστήριον πέριξ τοῦ ὁποίου θὰ κατασκευασθοῦν «θησαυροὶ» τῶν ξένων κρατῶν. Τοῦτο θὰ πραγματοποιηθῇ ὅταν θὰ περατωθοῦν αἱ διεξαγόμεναι σήμερον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων ἀνασκαφαί, αἵτινες θὰ ἔχουν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ χώρου τοῦ ἀρχαίου Σταδίου τῆς Ὀλυμπίας.

⁂ Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ τῆς Ἀγορανομίας, καθίσταται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐπὶ παντὸς ἐμπορεύματος κατασκευαζομένου ἐν Ἑλλάδι ἀναγραφὴ τῆς φράσεως «Ἑλληνικῆς κατασκευῆς», ὡς καὶ τοῦ ὀνοματεπωνύμου καὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ βιομηχάνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται τὸ ἐμπόρευμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐμπορεύματα τὰ συσκευαζόμενα ἁπλῶς ἐν Ἑλλάδι, ἐπ᾽ αὐτῶν θὰ ἀναγράφεται ἡ φράσις «Ἀλλοδαπόν, συσκευασθὲν ἐν Ἑλλάδι».

⁂ Ἀναμένονται ἐνταῦθα περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου 150 Ἑλληνόπαιδες τῆς Ἀμερικῆς, μέλη τῆς ὀργανώσεως «Υἱοὶ τοῦ Περικλέους», ὡς ἐπίσης καὶ 100 νέοι ἐξ Αἰγύπτου, οἵτινες θὰ φιλοξενηθοῦν ἐπὶ δεκαπενθήμερον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Οἱ φιλοξενούμενοι θὰ ἐπισκεφθοῦν δαπάναις τοῦ Κράτους, διαφόρους ἀρχαιολογικοὺς καὶ ἱστορικοὺς τόπους καὶ ἀκολούθως θὰ μεταβοῦν εἰς Σπέτσας ἢ εἰς ἄλλην νῆσον πρὸς παραθερισμόν.

ΕΝΑΣ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΗΣ

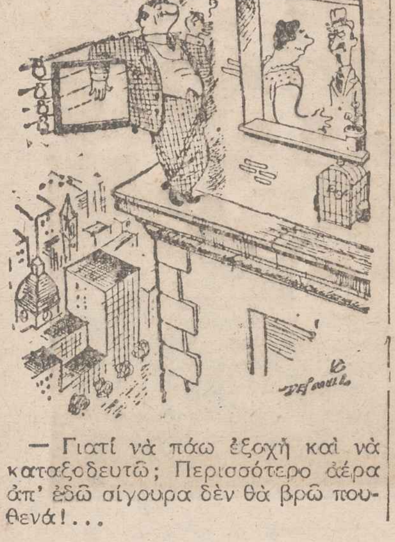

— Γιατί νὰ πάω ἐξοχὴ καὶ νὰ καταξοδευτῶ; Περισσότερο ἀέρα ἀπ᾽ ἐδῶ σίγουρα δὲν θὰ βρῶ πουθενά!...

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Γέμισε ἡ Ἀθήνα πολυκατοικίες. Καὶ ὅλο καὶ κτίζονται καινούργιες. Εὐκολύνει σὲ τοῦτο καὶ ἡ ὁριζόντιος ἰδιοκτησία. Ἕνα θεώρατο σπίτι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὄχι μόνο πολλοὺς νοικαρέους μὰ καὶ πολλοὺς ἰδιοκτῆτες. Οἱ νέοι αὐτοὶ ὅροι τῆς ζωῆς, τοῦ νὰ κάθουνται δηλαδὴ πολλὲς οἰκογένειες σ᾽ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ἀκίνητο, θὰ ἔχῃ σημαντικὴ ἐπίδρασι στὰ Ἀθηναϊκὰ ἤθη καὶ θὰ δώσῃ ἀρκετὴ ὕλη στοὺς μελετητὰς τῆς κοινωνίας, στοὺς μυθιστοριογράφους καὶ τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς. Πρὸς τὸ παρὸν ὀφείλουμε νὰ σημειώσουμε τὸ γεγονὸς ἐμεῖς οἱ χρονογράφοι τῶν ἐφημερίδων γιὰ νὰ πληροφορήσουμε τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τί συμβαίνει σ᾽ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωπίνους περιστεριῶνες, ποὺ εἶναι φωλιασμένοι λογῆς - λογῆς ἄνθρωποι, διαφόρων ποιοτήτων καὶ διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἐπαγγελμάτων. Πρῶτον καὶ κύριον δὲν μπορεῖ κανεὶς ν᾽ ἀποφύγῃ τὰς προστριβάς, ποὺ γεννάει ὁ καθημερινὸς συγχρωτισμὸς ἀνθρώπων διαφορετικῶν προελεύσεων καὶ χαρακτήρων. Ὅ,τι συνέβαινε ἄλλοτε στὶς περίφημες αὐλές, ὅπου συναγελαζόντουσαν κάθε μέρα οἱ διάφορες νοικοκυρές, ποὺ τσακωνόντουσαν στὸ ἅπλωμα τῶν ρούχων ἢ καὶ γιὰ ἄλλες πολλὲς καὶ ποικίλες αἰτίες, θὰ συμβαίνῃ σήμερα στὶς πολυκατοικίες, μὰ κάπως ἀλλοιώτικα βέβαια, γιατὶ στὶς τελευταῖες κάθουνται καὶ κυρίες ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως. Τὸ τσάκωμα ἐδῶ δὲ θὰ γίνεται γιὰ τὸ ἅπλωμα τῶν ρούχων, μὰ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα, ποὺ συνήθως ἐπέρχεται σύγκρουσις καὶ στὴ ζωή. Καὶ στὰ ζητήματα αὐτὰ βέβαια, νοιώθετε πολὺ καλά, πὼς τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Α. Μ. ὁ Ἔρως. Στὴν πολυκατοικία κάθεται καὶ ὁ νεαρὸς ἀεροπόρος, ποὺ τὸν λαχταρᾶνε ὅλες οἱ κυράδες καὶ τὰ δουλικὰ τῆς πολυκατοικίας καὶ ποὺ τὴ στιγμὴ ποὺ καβαλλικεύει τὴ μοτοσυκλέττα του γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ πετάξῃ, ἀνοίγουν ἑκατὸ ὁλόκληρα παράθυρα καὶ προβάλλουν ἰσάριθμα γυναικεῖα κεφαλάκια γιὰ νὰ τὸν καμαρώσουν.

Ἔπειτα τί γίνεται μὲ τὸ παιδομάνι ! Σὲ μιὰ πολυκατοικία κάθονται πολλὲς φορὲς καὶ σαράντα οἰκογένειες. Ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη νὰ ἔχῃ δυὸ-τρία παιδιά, μαζεύονται ἀπάνω-κάτω ἑκατὸ παιδιά, ποὺ παίζουν στὸ δρόμο τὶς μεσημεριανὲς ὧρες καὶ δὲν ἀφίνουν ἄνθρωπο νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἀρχίζουν λοιπὸν τὰ παράπονα στὸ θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας καὶ ἡ μιὰ μητέρα πολεμάει ν᾽ ἀποδείξῃ πὼς φταίει τὸ παιδὶ τῆς ἄλλης. Ποτὲ δὲ φταίει τὸ δικό της. Αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς ὁ θυρωρὸς ἀναγκάζεται νὰ γίνῃ μονάχος του καὶ ἀστυνόμος καὶ παιδονόμος καὶ δικαστής, γιὰ νὰ δῇ ποιὸ ἀπ᾽ ὅλα τὰ παιδιὰ φταίει.

Πρὸ ἡμερῶν, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς αὐτὲς πολυκατοικίες, μπῆκε στὸ ἀσσανσὲρ γιὰ νὰ πάῃ στὸ διαμέρισμά του, ἕνας τέως πατέρας τοῦ Ἔθνους. Τὰ παιδιὰ τῆς πολυκατοικίας γιὰ νὰ κάνουν χάζι, ἄρχισαν νὰ πατᾶνε τὸ κουμπὶ τοῦ ἀναβατῆρος καὶ ἔτσι ὁ βουληφόρος ἀνὴρ ἔμεινε μετέωρος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Τὸ τί ἔγινε εἶναι ἀπερίγραπτο ! Ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται, τὰ παιδιὰ νὰ χαχανίζουν στὰ γέλια καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐπῆγε στὸ δικαστὴ τῆς πολυκατοικίας, στὸ θυρωρὸ δηλαδή, ποὺ προθυμοποιήθηκε νὰ ἱκανοποιήσῃ ἕνα κοντζὰ μου βουλευτή, ποὺ τὸν πῆραν στὸ ψιλὸ τὰ παιδιά.

—Νὰ μαζέψτε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ παιδί σας, κατάντησε σκάνδαλο σ᾽ ὅλη τὴν πολυκατοικία μὲ τὴ διαγωγή του. Τὸ καταλαβαίνετε, πὼς τόλμησε ν᾽ ἀφήσῃ ἕνα βουλευτή, ἕνα τέταρτο στὸν ἀέρα !

Αὐτὰ ἔλεγε μὲ ἀγανάκτησι ὁ θυρωρὸς στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Μὰ ὁ πατέρας, ἕνας γνωστὸς θυμόσοφος μεσόκοπος, ἀπάντησε μὲ ψυχραιμία :

—Τί νὰ σᾶς κάνω ἐγώ ; Εἶναι οἱ μοντέρνες τάσεις τῶν σημερινῶν παιδιῶν. Ἐπίστεψαν πιὰ πὼς ὁ κοινοβουλευτισμὸς ἐξόφλησε. Τί φταίω ἐγὼ σὰν ὁ γυιός μου, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ σύγχρονα ρεύματα, εἶναι φαίνεται φασίστας ;

Π. ΧΟΡΝ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΜΟΝΑΧΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

Εἰς ἕνα ρωμαντικὸν περίπατον μὲ βάρκα μεταξὺ τῶν δύο Φαλήρων.

Ἐκεῖνος :

— Θὰ ὡρμοῦσα καὶ στὴ φωτιὰ μέσα διὰ νὰ σὲ σώσω! Τόσον σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ ἐὰν ἔπεφτα εἰς τὸ νερό, θὰ ἤρχεσο νὰ μὲ σώσῃς ;

— Εἶπα ὅτι θὰ ὡρμοῦσα καὶ στὴ φωτιὰ ἀκόμη...

ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἡ σύζυγος καταγγέλλει τὸν σύζυγον ὅτι ἐπὶ τρία ἔτη δὲν τῆς εἶπεν οὔτε μίαν λέξιν.

Πρόεδρος.— Κατηγορεῖσθε ὅτι ἐπὶ τριετίαν δὲν εἴπατε οὔτε μίαν λέξιν εἰς τὴν σύζυγόν σας. Διατί τὸ ἐκάματε αὐτό ;

Κατηγορούμενος.— Δὲν ἤθελα νὰ τὴν διακόψω, κύριε πρόεδρε.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΕΙΡΩΝΕΥΘΗ

Ἕνας μετανάστης καυχησιολόγος ἐκαυχᾶτο εἰς τὸ χωριό του ὅταν μετέβη ἐκεῖ, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν τὰ θαυμασιώτερα πράγματα τοῦ κόσμου. «Εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔλεγεν, ὑπάρχει ὁ Νιαγάρας. Καὶ γνωρίζετε τί εἶναι ὁ Νιαγάρας; Φαντασθῆτε ἕνα ὄγκον ὕδατος δύο χιλιάδων κυβικῶν μέτρων νὰ πίπτῃ κατὰ δευτερόλεπτον».

Ἕνας γέρων τὸν παρετήρει, ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, μὲ εἰρωνείαν.

— Μάλιστα, προσέθεσεν ὁ μετανάστης, ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτόν. Καὶ σεῖς, παρακαλῶ, ποῖος εἶσθε ποὺ μὲ εἰρωνεύεσθε; Πῶς λέγεσθε ;

—Νῶε! ἀπήντησεν ὁ γέρων.

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

Ἐνῷ ξυρίζεται ὁ κ. Γενειάδης τὸν ἐρωτᾷ ὁ κομμωτής του ποὺ τὸν ἔχει πασαλείψει μὲ σαπουνάδες

— Καὶ πῶς τὸ βρίσκετε τὸ νέο μας σαποῦνι ;

— Ὄχι ἄσχημο... μόνο ποὖναι λίγο.... πικρό!....

ΣΑΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

⁂ Στὴ Βιέννη ἄρχισε κατ᾽ αὐτὰς ἡ δίκη τῆς περιβοήτου φαρμακευτρίας Μάρθας Μάρικ, ἡ ὁποία ἐκ προμελέτης καὶ διὰ λόγους ἰδιοτελείας ἐδηλητηρίασε τὸν σύζυγόν της, κατόπιν τὴν κόρην της, μετά τινα ἔτη μίαν θείαν της καὶ μίαν ὑπομισθώτριάν της καὶ τελευταῖα ἀπεπειράθη νὰ δηλητηριάσῃ καὶ τὸν υἱόν της.

Ἡ κακοῦργος προηγουμένως ἔπειθε τὰ θύματά της νὰ ἐνεργοῦν ἀσφαλίσεις ζωῆς καὶ κατόπιν τὰ ἐδηλητηρίαζε διὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀσφάλιστρα !

⁂ Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μία τρομερὰ καὶ πρωτοφανοῦς σφοδρότητος θύελλα ἐνέσκηψε στὴ Λισσαβῶνα συνοδευομένη καὶ ἀπὸ ἕνα ἰσχυρότατον θαλάσσιον σίφωνα, ποὺ σὲ διάστημα ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ἀρκεταὶ συνοικίαι τῆς πόλεως ἐπλημμύρισαν μέχρις ὕψους ἑνὸς μέτρου. Σὲ πολλὰ σημεῖα διερράγησαν οἱ σωλῆνες τῶν ὑπονόμων καὶ ἐξέχυναν τὸ περιεχόμενόν των μαζὶ μὲ χιλιάδας πνιγμένων.... ποντικῶν !

⁂ Ἕνας «σπῆκερ» τῆς Βρεττανικῆς ραδιοφωνικῆς ἑταιρείας ὑποχρεωθεὶς ἔφαγε τὴν Μεγάλη Πέμπτη τὸ βράδυ τὸ... καπέλλο του ἐμφανισθεὶς πρὸ τῆς ἐπισήμου σκηνῆς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ !

Τὸ ἱστορικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἐνῷ ὁ «σπῆκερ» αὐτὸς μετέδιδε τὰς φάσεις ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ μὰτς ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τὰς νίκας τῆς ὁμάδος ποὺ συμπαθοῦσε ἐφώναξε καὶ ἠκούσθη ἀπ᾽ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ραδιοφώνου.

— «Ἂν ἡ ὁμὰς τοῦ Πρέστον» ἐπιτύχῃ ἀκόμα ἕνα γκόλ, θὰ φάω τὸ καπέλλο μου!»

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ συνέβη, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ ραδιοφώνου ἀπῄτησαν νὰ ἐκτελέσῃ ὁ «σπῆκερ» τὴν ὑπόσχεσίν του.

Πρᾶγμα ὅπερ συνέβη τὴν παρ. Πέμπτην, αἱ... φάσεις δὲ τοῦ καπελλοφαγώματος μετεδόθησαν καὶ τηλεοπτικῶς !

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

Στὴν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἐποχὴ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ στὴν πατρίδα μας οἱ διάφοροι πολιτευταὶ ἐξετραχύνοντο σὲ τέτοιον βαθμό, ποὺ δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ ὑπόσχωνται τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα.

Μι ἀφορά, ἕνας ἀμίμητος πολιτευτὴς ἐκ Πατρῶν ὑπέσχετο εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του φούρνους μὲ καρβέλια...

— Θὰ σᾶς φέρω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη μηχανήματα ποὺ ἡ ἀπόδοσις τῆς γῆς θὰ δεκαπλασιασθῇ, τοὺς εἶπε ἀγορεύων.

— Τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ μηχανήματα, τὸν διέκοψεν ἕνας ἐκλογεύς, ἀφοῦ δὲν βρέχει...

Καὶ ὁ ἀμίμητος πολιτευτής :

— Καὶ βροχὴ θὰ σᾶς φέρω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, τοὺς ὑπεσχέθη.

Καὶ ὅμως, τὸ ἀκροατήριό του δὲν τὸν καρπάζωσε.

ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Ἡ συνέπεια τοῦ ραντεβοῦ γιὰ τοὺς νεοέλληνας, πρὶν λίγα χρόνια, ἦταν κάτι τὸ πολὺ σπάνιο. Στοὺς φιλολογικοκαλλιτεχνικοὺς δὲ κύκλους ὄχι μόνον σπάνιον,, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἄγνωστον.

Ἐξαίρεσι στὸν γενικὸν αὐτὸν κανόνα ἔκανε ὁ ἀείμνηστος σατυρικὸς ποιητὴς Γ. Σουρῆς, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε πάντοτε νὰ εἶναι συνεπὴς στὰ ραντεβοῦ του.

Τούτου ἕνεκεν, πολλὲς φορὲς ἔτυχε νὰ περιμένῃ καὶ μισὴ καὶ μία, ἀκόμη καὶ δύο ὧρες.

Κάποτε, ὁ φίλος του ζωγράφος Λύτρας τοῦ εἶπε :

— Ἀφοῦ ξέρεις καλὰ τοὺς Ρωμηοὺς γιατὶ δὲν ἀργεῖς καὶ σύ ;

— Δὲν ἀργῶ, παρετήρησεν ὁ θυμόσοφος ποιητής, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ περιμένει δὲν κάμνει ἄλλο τι, παρὰ ν᾽ ἀπαριθμῇ τὰ ἐλαττώματα ἐκείνου ποὺ τὸν κάνει νὰ περιμένῃ !....

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συνῆλθεν εἰς τὴν Γενεύην ἡ ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Κατὰ μίαν τῶν συνεδριάσεών της, κληθείς, ἐνεφανίσθη καὶ ὁ τέως αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας Χαϊλὲ Σελασιέ, ὁ ὁποῖος καὶ ὑπεστήριξεν διὰ λόγου του τὰς γνωστάς του ἀπόψεις. Ὁ λόρδος Χάλιφαξ ὁμιλήσας ἐπεκαλέσθη τὴν «ντὲ φάκτο» δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, κατόπιν τῆς καταλήψεως τῆς Αἰθιοπίας ὑπὸ τῆς Ἰταλίας.

Τὸ Συμβούλιον τῆς ΚΤΕ. ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ μέλη κανονίσουν ἐλευθέρως τὴν στάσιν των ἔναντι τοῦ Αἰθιοπικοῦ.

⁂ Εἰς ἄλλην συνεδρίασιν, τὸ Συμβούλιον τῆς ΚΤΕ. συνεζήτησε καὶ ἀπέρριψε τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ντὲλ Βάγιο, ἀντιπροσώπου τῆς κυβερνητικῆς Ἱσπανίας.

⁂ Ἡ αἰφνιδία ἄφιξις εἰς Λονδῖνον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Γερμανῶν Σουδητῶν κ. Χενλάϊν καὶ αἱ συνομιλίαι, τὰς ὁποίας ἔσχεν μετὰ προσωπικοτήτων τοῦ Λονδίνου, δίδουν ἀφορμὴν εἰς σχόλια, κατὰ τὰ ὁποῖα, τὸ τσεχοσλοβακικὸν πρόβλημα εἰσέρχεται εἰς νέαν ἀποφασιστικὴν φάσιν, οἱ δὲ ἀπαισιοδοξότεροι ἀναμένουν προσεχῶς γεγονότα.

⁂ Κατὰ τὸ ἐκδοθὲν ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ ἐθνικιστικοῦ στρατηγείου, αἱ δυνάμεις τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο συνέχισαν τὴν προέλασίν των εἰς τὸν τομέα τοῦ Κανταβιέχα ὅπου ἔθραυσαν τὴν ἀντίστασιν τῶν κυβερνητικῶν καὶ κατέλαβον νέας θέσεις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Φράνκα ντὲλ Σίνε.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Μαδρίτης σφοδραὶ μάχαι συνήπτοντο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸν τομέα Ἀλφάμπρα, ὅπου οἱ ἐθνικισταί, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ βαρέος πυροβολικοῦ καὶ ἀεροπλάνων, προσεπάθουν νὰ θραύσουν τὴν ἀντίστασιν τῶν κυβερνητικῶν. Ἐπίσης ἀποφασιστικαὶ μάχαι συνήφθησαν νοτίως τῆς Ἰγκλεζουέλα.

⁂ Ἀγγέλλεται ἐκ Πεκίνου, ὅτι ἐκ τοῦ Ἰαπωνικοῦ στρατηγείου ἀνακοινοῦται ὅτι ἐφ᾽ ὅλων τῶν μετώπων αἱ στρατιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐπιτελοῦν ἱκανοποιητικὰς προόδους. Ἀναφέρεται ἰδίᾳ ἡ προέλασις τῶν ἰαπωνικῶν στρατευμάτων τὰ ὁποῖα προχωροῦν ἐκ Τσὶ—Νίγκ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον. Οἱ πρῶτοι σκοποὶ τῆς προελάσεως πρὸς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Λοῦγκ—Χάϊ εἶναι ἡ κατάληψις τοῦ Γιοῦ—Τάε καὶ τοῦ Σσὶν—Σιάν.

⁂ Ἀγγέλλεται ἐξ ,Αγκύρας, ὅτι παρουσίᾳ ἀνωτέρων κρατικῶν ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ προέβη εἰς γραπτὴν παραχώρησιν πρὸς τὸ κράτος τῆς προσωπικῆς του περιουσίας, ἀποτελουμένης ἀπὸ οἰκίας, κτήματα καὶ ἄλλα στοιχεῖα.

⁂ Τηλεγραφήματα ἐκ τῆς πρωτευούσης τῆς Βραζιλίας Ρίου Ἰανεῖρου ἀγγέλουν, ὅτι στασιαστικὸν κίνημα ἐξερράγη ἐν Βραζιλίᾳ τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὸ ὁποῖον ὅμως κατεστάλη ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν, ἀπόλυτος δὲ τάξις καὶ ἀσφάλεια ἐπικρατεῖ ἤδη καθ᾽ ὅλην τὴν χώραν.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

— Μὲ συγχωρεῖτεκυρία ποὺ κάθουμαι ἐνῷ μοῦ μιλᾶτε, ἀλλὰ ξέρετε.... κουράστηκα τόσο πολὺ σήμερα!...

Η ΑΘΗΝΑ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΑΛΛΟΤΕ...

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΚΙ᾽ Ο ΠΑΛΑΙΟΣ Ἀθηναῖος, ὅπως καὶ ὁ σημερινός, ἕνα μέρος τῆς ζωῆς του τὸ περνοῦσε στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Ὑπῆρχαν καὶ ἄνθρωποι ποὺ περνοῦσαν ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα τους καὶ ἄλλοι ποὺ ξενυχτοῦσαν ἐκεῖ ὥς τὴν αὐγή. Τὸ «πηγάδι» αὐτό, ὅπως μερικοὶ χαρακτήρισαν τὸ Σύνταγμα, ἀποτελεῖ τόπο συγκεντρώσεων τῶν Ἀθηναίων, μὰ καὶ κάπως ἐξοχή... Ἐκεῖ μαζεύονται οἱ Ἀθηναῖοι συζητοῦν, κάνουν φλέρτ, δροσίζονται, ἀναπνέουν, χαζεύουν καί... σκοτώνουν τὶς ὧρες των.

Τὸ Σύνταγμα ἔχει τὴν ἱστορία του. Ὄχι μακροχρόνια πολύ. Μόνον ἑκατὸ χρόνων ἱστορία. Μὰ ἱστορία ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα. Ἀπὸ τὸ Σύνταγμα ἐπέρασαν οἱ περισσότεροι ἄνδρες, ποὺ ἄφησαν τ᾽ ὄνομά τους στὴν ἱστορία μας καὶ στὴ γραμματολογία μας.

⁂

Ἐδῶ κι᾽ ἑκατὸ χρόνια ἡ πλατεῖα αὐτὴ ἄρχισε νὰ σχηματίζεται. Στὸ λόφο ποὺ ὑψώνονταν ἀνατολικὰ τῆς πλατείας ἐκτίσθη πρὸ ἑκατὸ χρόνων τὸ πρῶτο Βασιλικὸ Παλάτι τοῦ Ὄθωνος καὶ μπροστὰ στὸ ἐπιβλητικὸ κτίριο ἐδημιουργήθη μιὰ κατωφερικὴ πλατεῖα, ποὺ κατέβαινε εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Ἡ σημερινὴ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος δὲν εἶχεν ὄνομα. οὔτε ἦταν χαραγμένη. Μόλις τὸ 1843 ἐπῆρε αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ἀπὸ τότε πῆρε καὶ ὁριστικὴ μορφή.

Ἐδῶ κι᾽ 90 χρόνια ἦταν κτισμένα σπίτια στὴ Νότια πλευρά της καὶ στὴ Δυτική. Στὴ Βορεινή της πλευρὰ ὑπῆρχαν μονάχα ἀμπέλια καὶ χωράφια, ποὺ τὰ διέσχιζε μιὰ ρεμματιά. Ἡ ρεμματιὰ αὐτὴ ἔγινε κατόπιν...ἡ ὁδὸς Σταδίου ! Ἕνα μόνο κτίριο ὑπῆρχε σ᾽ αὐτὴ τὴν πλευρά : τὸ κτίριο τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς. Στὸ οἰκόπεδο ποὺ ἦταν κτισμένο αὐτὸ τὸ κτίριο, ἀργότερα ἐκτίσθη τὸ παλαιὸ κτίριο τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας». Καφενεῖα ἀξιόλογα δὲν ὑπῆρχαν τότε στὴν πλατεῖα. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἔγιναν...

Μετὰ τὸ 1850 ἡ Πλατεῖα Συντάγματος ἐκτίσθη γύρω καὶ πῆρε πιὰ μιὰ ὡρισμένη μορφή.

* * *

Στὰ νεώτερα χρόνια ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος πῆρε δικό της χρῶμα κυρίως χάρις στὰ δυὸ καφενεῖα, ποὺ ἱδρύθησαν στὶς δυὸ γωνίες τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Καὶ τὰ δύο ἦταν τοῦ Ζαχαράτου. Τὸ ἕνα διατηρεῖται ὥς σήμερα. Τὸ ἄλλο, ποὺ ἦταν ἐκεῖ ποὺ τώρα εἶναι τὸ Βιβλιοπωλεῖο Ἐλευθερουδάκη, διελύθη πρὸ τριάντα περίπου χρονῶν. Πρῶτα αὐτὸ τὸ καφενεῖο καὶ κατόπιν τὸ ἄλλο ἦσαν κέντρα διανοουμένου κόσμου.

Σ᾽ αὐτὰ τὰ δυὸ καφενεῖα ἐσύχναζαν οἱ πολιτικοί μας ὅταν δὲν εἶχαν ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκεια, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ὅταν τοὺς ἔπαυεν ἡ ἀντίθετη πολιτική, οἱ ἀξιωματικοὶ ὅταν ἀπεστρατεύοντο καὶ οἱ λογοτέχνες ὅταν ἐγίνοντο κάπως γνωστοί. Ἔτσι στὰ δυὸ καφενεῖα τοῦ Ζαχαράτου ἔβλεπεν ὁ παληὸς Ἀθηναῖος πολλὲς κορυφὲς τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διανοητικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν δόξα αὐτὴ ἀργότερα διετήρησε τὸ σημερινὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου. Ἐκεῖ διέκρινε κανεὶς τοὺς ἐν ἀποστρατείᾳ πολιτικούς, στρατηγούς, νομάρχας καὶ ἀνωτέρους δικαστικούς. Διέκρινεν ὅμως συχνὰ καὶ γνωστὲς φυσιογνωμίες τοῦ φιλολογικοῦ μας κόσμου. Ὁ Σουρῆς μὲ τὰ ἄσπρα γένεια του διεκρίνετο σὲ κύκλο λογίων. Ἐκεῖ ἦταν συχνὰ κι᾽ ὁ Πολύβιος Δημητρακόπουλος μὲ τὴν κομψὴ σιλουέττα του, ὁ Κονδυλάκης μὲ τὸ σοβαρό του ὕφος καὶ μὲ τὴν εὔθυμη διάθεσι νὰ πῇ σόκιν ἀνέκδοτα, ὁ Μιχαὴλ Μητσάκης μὲ τὶς πρωτοτυπίες του, μὲ τὰ Γαλλικά του καὶ μὲ τὶς λέξεις του, ὁ Δαμβέργης μὲ τὸ μουσὶ του καὶ μὲ τὸ χαμόγελό του... Καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη...

Πρὸ σαράντα περίπου χρονῶν στοῦ Ζαχαράτου τὸ καφενεῖο ἱδρύθη καί... ἡ Γερουσία. Ὄχι ἡ ἐπίσημη Γερουσία τοῦ Κράτους, ποὺ δυὸ φορὲς ἱδρύθη καὶ τὶς δυὸ ἐξέπεσεν ἄδοξα, μὰ μιὰ Γερουσία ἀνεπίσημη. Μιὰ Γερουσία ποὺ εἶχε γνώμη κ᾽ ἔβγαζεν ἀποφάσεις γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Τὴν ἀποτελοῦσαν γέροι, συνταξιοῦχοι ἢ εἰσοδηματίες, ποὺ εἴξεραν ὅλα τὰ ζητήματα. Καὶ ἂν δὲν τὰ εἴξεραν δὲν εἶχε σημασία. Μιλοῦσαν ὅμως γιὰ ὅλα. Ἔλυαν τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τοῦ Κράτους, ἀποδοκίμαζαν τὶς κυβερνήσεις κ᾽ ἐσχολίαζαν ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς διοικήσεως κ᾽ ἔκριναν ἀκόμη κ᾽ ἐπιστημονικὲς ἐργασίες. Μὰ ὅταν ἐγίνετο καὶ κανεὶς πόλεμος, τότε ἡ Γερουσία τοῦ Ζαχαράτου μετεμορφώνετο σὲ...Ἐπιτελικὴ Ὑπηρεσία. Χωρὶς δισταγμὸ οἱ γερουσιαστὲς ἔβγαζαν τὰ μολύβια τους κ᾽ ἐσχεδίαζαν στὰ μάρμαρα τῶν τραπεζιῶν τοῦ καφενείου τὰ πολεμικὰ μέτωπα καὶ τοὺς δρόμους τῆς προελάσεως ἢ τῆς ὑποχωρήσεως τῶν στρατῶν. Ἀπὸ ἀπόστασι ἑκατομμυρίων μέτρων οἱ γερουσιαστὲς κατέστρωναν σχέδια καὶ εὕρισκαν πὼς πρέπει νὰ δράσῃ ὁ κάθε στρατός.

Μεγάλη ἦταν ἡ δρᾶσι τῆς Γερουσίας τοῦ Ζαχαράτου κατὰ τὸν Ρωσο - Ἰαπωνικὸν πόλεμον. Τότε οἱ γερουσιαστὲς εὕρισκαν πὼς πρέπει νὰ πολεμήσουν οἱ Ρῶσσοι γιὰ νὰ νικήσουν τοὺς Ἰάπωνας. Μὰ στὸ τέλος ἡ Γερουσία...ἔχασε τὸ παιγνίδι, γιατὶ ἔχασαν οἱ Ρῶσσοι...

Βέβαια εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ρῶσσοι ἔχασαν τὸν πόλεμον γιατὶ δὲν ἄκουσαν καὶ τὴν συμβουλὴ τοῦ...μακαρίτη Κανελλίδη, διευθυντοῦ τῶν «Καιρῶν». Ὁ Κανελλίδης εἶχε γράψη ἄρθρον μὲ τίτλον : «Δεξιώτερα Κουροπάτκιν !». Μὰ ὁ Ρῶσσος ἐκεῖνος στρατηγὸς δὲν τὸν ἤκουσε καὶ κατεστράφη. Καὶ ὁ Κανελλίδης ἔγραψε τότε δεύτερον ἄρθρον. Σ᾽ αὐτὸ ἐκαυτηρίαζε τὸν στρατηγὸν Κουροπάτκιν γιατὶ δὲν τόν... ἤκουσε. «Δὲν μᾶς ἤκουσε ὅταν τοῦ ἐγράφομεν νὰ βαδίσῃ δεξιώτερα καὶ κατεστράφη. Ἐνῷ ἂν μᾶς ἤκουε θὰ ἐνίκα !».

Αὐτὰ τὰ ἄρθρα τοῦ Κανελλίδη ἀνελύοντο τότε στὰ τραπεζάκια τοῦ καφενείου Ζαχαράτου ἀπὸ τὴν Γερουσία σὲ λεπτομερῆ σχέδια. Καὶ οἱ γέροντες συζητηταὶ ἐδικαίωναν τὸν Κανελλίδη.

—Βεβαίως ὁ ἀνόητος Κουροπάτκιν ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ δεξιώτερα... Τώρα λοιπὸν ἂς πληρώσῃ τὴν μωρίαν του...

* * *

Τὴν σοβαρότητα τοῦ καφενείου Ζαχαράτου καὶ τὶς συνεδριάσεις τῆς Γερουσίας του ἦλθεν σὲ λίγα χρόνια νὰ διαταράξῃ μιὰ νέα ἐφεύρεσις. Αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις ἀνεστάτωσε καὶ ὅλη τὴν πλατεῖα καὶ ἀργότερα ὅλη τὴν Ἀθήνα καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἦτο ὁ κινηματογράφος. Καὶ ὁ κινηματογράφος εἰσήχθη ἐπισήμως στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Ἂν ἐξαιρέσουμε μερικὲς ἔκτακτες προβολὲς κινηματογραφικῶν ταινιῶν στὰ θέατρα καὶ στὰ σχολεῖα, τοὺς πρώτους κινηματογράφους εἰσήγαγον στὴν Ἀθήνα οἱ Ἀδελφοὶ Ψυχούλη τὸ 1900.

Πρῶτα οἱ κινηματογράφοι ἔκαναν προβολὲς ἀπὸ παράθυρα γύρω στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Κι᾽ ἔτσι λαὸς κάθε ἡλικίας, μαρίδα, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ γέροι ἔσπευδαν νὰ ἰδοῦν τὸ νέο θέαμα. Ἔπειτα ὅμως ἔστησε κι᾽ ἕνα καφενεῖο ἕνα σεντόνι καὶ ἄρχισε προβολὲς κινηματογραφικῶν ταινιῶν στὴν πλατεῖα, στὸ ὕπαιθρο. Ἀργότερα κι᾽ ἄλλο καφενεῖο ἔστησε κι᾽ ἄλλο σεντόνι στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς πλατείας. Ἔτσι πρὸ 35 χρονῶν — τὸ 1903 — δύο κινηματογράφοι ἐλειτουργοῦσαν κάθε βράδυ στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Τί ἐγίνετο εἶναι ἀνεκδιήγητο !

Οἱ πελάτες τῶν καφενείων, καθισμένοι στὰ καθίσματά τους καὶ πίνοντας τὰ πιοτά τους, ἔβλεπαν καὶ τὶς ταινίες ἄνετα καὶ ἥσυχα. Γύρω των ὅμως χιλιάδες φτωχοῦ κόσμου προσπαθοῦσε νὰ ἰδῇ τὶς ταινίες ἐντελῶς τζάμπα. Μεγάλο στρίμωγμα καὶ μασαρία ἐγίνετο ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Ὡστόσο ὅλοι ἔβλεπαν τὶς προβολές, χωρὶς νὰ ξοδέψουν τίποτε. Κι᾽ ἐθαύμαζαν τὴν νέα ἐφεύρεσι!...

* * *

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἡ Πλατεῖα Συντάγματος εἶχε καὶ δυὸ πράγματα ἀκόμη ἀξιοθέατα : τὸ ρολόϊ καὶ τὸν Σακκουλέ.

Τὸ ρολόϊ αὐτὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἦταν στημένο στὴ μέση τῆς πλατείας σὲ μετάλλινο στῦλο κ᾽ ἐδούλευε μὲ ἠλεκτρισμό. Μὰ δὲν ἦταν ποτὲ στὰ καλά του. Ἐδούλευε σὰν τρελλό... Πότε ἔτρεχε, πότε βραδυποροῦσε, πότε ἐσταματοῦσε...Σπανιώτατα ἔδειχνε σωστὴ ὥρα. Ἔγινεν ἔτσι ὁ στόχος τῶν ἀστείων ὅλων τῶν θαμώνων τῆς πλατείας. Κατόπιν ἐσταμάτησεν ὁριστικά... Καὶ μετὰ κάμποσον καιρὸ τὸ ἔβγαλαν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ πλατεῖα ἔτσι ἔχασεν ἕνα παλαιό της γνώρισμα.

Ὁ Σακκουλὲς ἦταν ὁμοίως χαρακτηριστικὸς τύπος τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος. Ἦταν ἕνας κουρελῆς καὶ βρωμερὸς τύπος μὲ ἄγρια μάτια. Κρατοῦσε καὶ μαγκοῦρα στὸ χέρι. Ὁ Σακκουλὲς ἐζητιάνευε. Μὰ ὄχι μὲ τρόπο παρακλητικό. Ζητοῦσεν ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ μιὰ δεκάρα. Ἀπετείνετο σὲ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους μὲ προστακτικὸ τρόπο. Ἐστέκετο στὸ πιὸ διαβατικὸ μέρος τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος κ᾽ ἔλεγε σὲ κάθε διαβάτη :

—Δῶσε μου, βρέ, μιὰ δεκάρα.

Πολλοὶ τοῦ ἔδιναν, μὰ πολλοὶ γελοῦσαν καὶ περνοῦσαν.

Ὁ Σακκουλὲς εἶναι ὁ πρῶτος στὴν Ἀθήνα ζητιάνος, ποὺ ἔκαμε τὴν ζητιανιὰ ἐπάγγελμα. Σήμερα ὑπάρχουν πολλοὶ ἐπαγγελματίες ζητιάνοι. Τότε ἦτο μόνον αὐτός. Μάλιστα τὴν τέχνη του τὴν εἶχε κάμῃ καὶ θεωρία. Καὶ συχνὰ ἔλεγε :

—Μιὰ ὁλόκληρη Ἀθήνα δὲν μπορεῖ τάχα νὰ θρέψῃ ἕνα τεμπέλη ;

* * *

Αὐτὰ ὅμως πέρασαν πιά. Τὸ ρολόϊ ἐπετάχθηκε καὶ κατεστράφη, ὁ Σακκουλὲς ἀπέθανε, οἱ λόγιοι ποὺ ἐσύχναζαν στοῦ Ζαχαράτου δὲν ζοῦν πιά.... Μόνον ἡ Γερουσία ὑπάρχει. Αὐτὴ ἀνανεώνεται διαρκῶς... Πεθαίνουν τὰ μέλη της, μὰ ἀνανεώνονται ἀπὸ ἄλλα. Πάντα ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα συνταξιοῦχοι, ἀπόστρατοι πολιτικοὶ καὶ γέροντες εἰσοδηματίες. Ἔτσι ἡ Γερουσία τοῦ Ζαχαράτου ἔχει πάντα μέλη ἀρκετά.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΙΣ ΩΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

Η ΕΞΩΤΙΚΗ ΜΙΚΡΟΝΗΣΙΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν Μικρονησίαν καὶ μὲ φιλοξένησε εἰς τὸ σπίτι του ὁ φίλος μου Τόμ, ἡ ἄφιξίς μου ἔκανε μεγάλη αἴσθησι εἰς τὸ χωριό. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ἦλθαν νὰ μὲ «κυττάξουν» ἦταν ἕνας νεαρὸς ἰθαγενής, ἕνας λεβέντης Κανάκα.

Ὁ ἄγριος ἐπισκέπτης μου κάθησε ἐπάνω στὶς φτέρνες του καὶ μὲ ἐξέταζε μὲ περιέργεια. «Δὲν θέλω νὰ γυρίσω σπίτι μου», ἐδήλωσε εἰς τὸν οἰκοδεσπότη μου. «Θέλω νὰ καθήσω νὰ τὸν κυττάζω. Δὲν ξαναεῖδα ποτέ μου κανένα ἄλλον νὰ τοῦ μοιάζῃς.

«Πές του νὰ μείνῃ, οὔτε κι᾽ ἐγὼ ἔχω ξαναδῇ ἄλλο πλᾶσμα σὰν κι᾽αὐτόν». Ὁ ἐπισκέπτης ἀπόρησε. Τί ἔχει καὶ τὸν βρίσκω ἀσυνήθιστον ; Τί, τάχατες ; Τὸ μεγάλο κτένι ποὺ στέκεται στὰ σγουρὰ ἀκτένιστα μαλλιά του ; τὰ μαῦρα-μαῦρα δόντια του ; τὰ χονδρά του χείλη ποὺ στάζουν ἀπὸ κόκκινο μπεντὲλ ποὺ μασᾶ ἀδιάκοπα ; τὸ γυμνό του σῶμα μὲ τοὺς στιγματισμούς ; τὸ κόκκινο ὕφασμα ποὺ ἔχει γύρω ἀπὸ τὴν κοιλιά του ; «Μπᾶ, γιατί ; Ἐσὺ εἶσαι παράξενος, ἐγὼ εἶμαι σὰν ὅλον τὸν κόσμο» εἶπε, καὶ γέλασε. Κι᾽ ὅμως, ἂν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Μικρονησίας μὲ κύτταζαν μὲ κατάπληξι, πῶς καὶ βρέθηκα ἀνάμεσά τους, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀποροῦσα ἀκόμη πιὸ πολὺ πῶς κατώρθωσα καὶ ἔφθασα ὥς ἐκεῖ μὲ τὶς χίλιες δυσκολίες ποὺ μοῦ ἔκαμε ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν τόσον λίγο γνωστὴ Μικρονησία.

Ὁ Τόλ, ὅπως οἱ περισσότεροι Μικρονήσιοι, ἦταν Κανάκα, ἕνα ἀνακάτωμα, δηλαδή, ἀπὸ τὶς φυλὲς τῆς Πολυνησίας, τῆς Μελανησίας, τοὺς Μαλαίους. Εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς του. Χαλκόμαυρο χρῶμα, μαῦρα κατσαρὰ μαλλιά, βαθουλωτὰ μάτια, πλακωτὴ μύτη, μεγάλο στόμα μὲ χονδρὰ χείλη, καὶ σὰν ὅλους τοὺς Κανάκους ἦταν ἄφοβος στὴν θάλασσα ποὺ ἀγαποῦσε μ᾽ ὅλην τὴν ψυχή του καὶ πολὺ πιὸ κατάλληλος γιὰ κάθε τί σχετικὸν μ᾽ αὐτήν, παρὰ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τήν... ἀριθμητικὴ καθὼς μοῦ ἐξωμολογήθη. Ἡ φάτσα του ἦταν πρόσχαρη. Τὸ γέλιο του ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὸ στόμα ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ ὥς τὸ ἄλλο θὰ ἦταν συμπαθέστατο ἂν δὲν τὸ χαλοῦσαν δυὸ σειρὲς ἀπὸ κατάμαυρα δόντια. Διότι πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ὁ Τόλ, ποὺ ἦταν κομψὸς καὶ νέος καὶ ἀκολουθοῦσε τὴ μόδα τοῦ τόπου του, μασοῦσε τὸ περίφημο μπεντὲλ ποὺ κηλιδώνει τὰ δόντια καὶ τὰ ἔτριβε μὲ μιὰ εἰδικὴ πάστα καμωμένη ἀπὸ διάφορα χόρτα ποὺ εἶχε τὴν εἰδικότητα νὰ κάνῃ τὰ δόντια μαῦρα σὰν ἔβεννο.

«Πολὺ πικρό» ἐξήγησε ὁ Τόλ, «κάμει ἄνθρωπο ἄρρωστο, ἀλλὰ δίνει ὡραῖα μαῦρα δόντια ἔ;» καὶ γέλασε μὲ καμάρι. Ἡ συζήτησίς μας γινόταν σὲ κάτι μισὰ ἀγγλικὰ ποὺ μιλοῦσε, γιατὶ εἶχε ζήσει λίγα χρόνια εἰς τὸ Γκουάμ, ἕνα νησὶ τῆς Μικρονησίας ποὺ ἀνήκει στὴν Ἀμερική.

Ἐκείνη τὴν ὥρα βγῆκε μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἄρχισε νὰ φτερουγίζῃ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας μιὰ πελωρία νυχτερίδα τῶν δένδρων ποὺ εἶχε τρία πόδια μάκρος. Οἱ ἰθαγενεῖς διηγοῦνται τρομακτικὲς ἱστορίες εἰς βάρος τῶν νυχτερίδων αὐτῶν καὶ διατείνονται ὅτι βυζαίνουν τὸ ἀνθρώπινο αἷμα, τὸ μόνον ὅμως ποὺ ἔχει ἀποδειχθῇ ὥς τώρα εἶναι ὅτι παρ᾽ ὅλη τὴν ἀποκρουστικὴ ἐμφάνισί τους εἶναι ἄκακα φυτοφάγα πουλιὰ ποὺ ἀγαποῦν ἰδιαιτέρως τὰ ἰνδικὰ καρύδια. Οἱ νυχτερίδες τοῦ Γιάπ ἔχουν δυὸ ἀντιπάλους. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ μεγάλος κάβουρας τῆς ξηρᾶς ποὺ σκαρφαλώνει στὰ δένδρα κι᾽ ἔχει νύχια ἕνα πόδι μάκρος, μὲ τὰ ὁποῖα σχίζει τὴν φλούδα τῶν ἰνδικῶν καρυδιῶν καὶ τρώει τὸ μέσα τους. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν φοβοῦνται πολύ, διότι ἅμα τὸν πειράξῃ κανείς, μπορεῖ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ κρανίο μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ποὺ ἀνοίγει τὰ καρύδια. Ὁ ἄλλος ἀντίπαλος εἶναι οἱ ἀρουραῖοι τοῦ Εἰρηνικοῦ ποὺ εἶναι μεγάλοι σὰν γάτες καὶ μαστίζουν ὁλόκληρα νησιά. Αὐτὰ τὰ μεγάλα τρωκτικὰ φέρνουν καταστροφὴν εἰς τὶς φυτεῖες τῶν κοκοφοινίκων, διότι τρώγουν τὰ βλαστάρια καὶ τὰ ἀνθισμένα καλάμια. Διηγοῦνται, ὅτι σ᾽ ἕνα ἀπ᾽ αὐτὰ τὰ νησιὰ κάποιος εἶχε τὴν φαεινὴ ἰδέα νὰ κουβαλήσῃ ἕνα φορτίον γάτες νὰ φᾶνε τοὺς ἀρουραίους. Ὅταν μετὰ ἀπὸ κάμποσον καιρὸ γύρισε εἰς τὸ νησὶ διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀνεκάλυψε ὅτι οἱ ἀρουραῖοι εἶχαν φάγει ὅλες τὶς γάτες!

Καθὼς προχωρούσαμε μὲ τὸν Τὸλ στὴν παραλία, εἶδα κάτι ἄλλο περίεργο: Ἕνα ἀγοράκι μασοῦσε γόμα μὲ μεγάλην εὐσυνειδησία. Κάθε τόσο τὴν τραβοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του, τὴν κύτταζε καὶ ὕστερα πάλι τὴν ξανάχωνε μέσα καὶ ἄρχιζε πάλι νὰ μασᾶ μὲ ἀκόμη μεγαλυτέραν ἐπιμέλειαν.

Κοντοστάθηκα. «Ποῦ τὴν βρίσκει τὴν μαστίχα;» ρώτησα τὸν Τόλ. «Ἀπὸ τὸ ἀρτόδενδρο» μοῦ λέει. Καὶ πράγματι, μὲ τὸ μαχαίρι του ἐχάραξε τὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου ποὺ βρισκόταν κοντά μας. Ἀμέσως βγῆκε ἕνα ἄσπρο ὑγρό. «Αὐτὸ τὸ ὑγρό», μοῦ ἐξήγησε, τὸ ἀφίνουν νὰ τρέξῃ μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες γιὰ νὰ στερεοποιηθῇ καὶ κατόπιν τὸ μασοῦν διὰ νὰ μαλακώσῃ καὶ νὰ κολλᾷ». Καθὼς μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, τὸ ἀγοράκι ἀνέβηκε σ᾽ ἕνα δένδρο, στερέωσε ὁριζοντίως ἕνα ραβδὶ καὶ τὸ περιτύλιξε μὲ τὴν μαστίχα ποὺ κρατοῦσε. «Πουλιὰ ἔρχονται γιὰ φροῦτα» λέει ὁ Τόλ. «Στέκονται εἰς τὸ ξῦλο, κολλοῦν μὲ τὴ γόμμα, δὲν μποροῦν νὰ φύγουν. Παιδιὰ ἔρχονται, σκοτώνουν ἢ κρατοῦν γιὰ παιγνίδι».

⁂

Ἀφοῦ ὁ φίλος μου ὁ Τὸλ ψώνισε τ᾽ ἀναγκαῖα γιὰ φαΐ, ἡ μητέρα του ἄναψε τέσσερες φωτιές, ἔβαλε ἀπὸ μιὰ κατσαρόλα ἐπάνω στὴν κάθε φωτιὰ καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη γιὰ νὰ τὶς ἐπιβλέπῃ. «Γιατὶ τόσες φωτιές;» ρώτησα τὸν Τόλ, καὶ γιατὶ τέσσερες κατσαρόλες γιὰ νὰ ψηθῇ ἕνα κομμάτι χοιρινὸ μὲ γλυκοπατάτες ;» Ἔτσι πρέπει» ἀπάντησε. «Κάθε ἄνθρωπος μιὰ κατσαρόλα, κορίτσι δὲν πειράζει, μπορεῖ νὰ φάῃ ἀπὸ κατσαρόλα μαμᾶς της. Ἄνδρας δὲν μπορεῖ φάῃ ἀπὸ κατσαρόλα γυναίκας». «Καὶ τί θὰ πάθῃ ἂν φάῃ ;» «Δὲν θὰ εἶναι πιὸ κεφάλι σπιτιοῦ. Θὰ εἶναι σκλάβος γυναίκας». Κι᾽ ἔτσι μ᾽ αὐτὴ τὴν παληὰ πρόληψι οἱ καϋμένες οἱ νοικοκυρὲς τῆς Μικρονησίας ἔχουν δουλειὰ μὲ οὐρά.... Ὅταν ψήθηκε τὸ φαΐ ἐφάγαμε ὁ καθένας χωριστὰ μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον... Ὁ κάθε ἄνδρας ἔσκυβε προστατευτικὰ ἐπάνω στὴν κατσαρόλα του γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακὸ μάτι τῶν γυναικῶν ποὺ πάρα πέρα ἔχωναν τὰ δάκτυλά τους στὴν ἴδια κατσαρόλα.

Ὅταν ἡ δύσις ἄρχισε νὰ βάφῃ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν λιμνοθάλασσα, ὁ Τόλ σκέφθηκε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ ὕπνο : «Κοιμηθῇς σπίτι μου, ὄχι καλό. Πολὺ μικρό. Κοιμηθῇς σπίτι Ὅλων τῶν Ἀνδρῶν». Τὸ σπίτι Ὅλων τῶν Ἀνδρῶν εἶναι ἕνα μεγάλο οἴκημα κτισμένο μὲ καλάμια ἐπάνω σὲ ἕνα σκόπελο ἀπὸ πέτρα ὁ ὁποῖος προεξέχει ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό. Εἶναι ἡ λέσχη καὶ ἡ Βουλὴ τοῦ νησιοῦ καὶ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἄνδρας. Γυναῖκα δὲν ἔχει δικαίωμα οὔτε νὰ πατήσῃ ἐκεῖ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δόθηκε πρὸς τιμήν μου ἕνας χορὸς μέσα στὴν μεγάλη σκοτεινὴ αἴθουσα. Οἱ νεαροὶ τοῦ Ρούμπογκ χόρεψαν τὸν χορὸν τῆς σαύρας. Τὰ σώματά τους στριφογύριζαν καὶ ἐλίσσοντο ἐνῷ συγχρόνως ἔβγαζαν ἄγριες φωνές, ποὺ προξενοῦσαν μιὰν ἀξέχαστη ἐντύπωσιν, καθὼς οἱ χορευταὶ ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὸ κόκκινο φῶς τῶν δαυλῶν. Ἐπὶ τέλους ἀκούστηκαν οἱ λέξεις

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 15ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

[6 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΤΑΞΙ]

5—1—37

ΚΥΡΙΕ,

Δὲν θ' ἀπαντοῦσα ποτὲ στὸ γράμμα σας ἂν δὲν ἔκλεινε μέσα του τὴ δήλωση πὼς θὰ ἐπαίρνατε τὴ σιωπή μου γιὰ συγκατάθεση καὶ «χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος θὰ τρέχατε κοντά μου μόλις μὲ συναντούσατε νὰ μοῦ σφίξετε τὸ χέρι, νὰ μοῦ τὸ φιλήσετε καὶ νὰ μοῦ πῆτε μὲ τὰ χείλη ὅσα εἶνε ἀδύνατον νὰ χαράξη τὸ τρεμάμενο χέρι σας στὸ «χαρτὶ»

Λοιπόν, μάθετέ το καὶ πάρτε το ἀπόφαση: Δὲν σᾶς ἀγαπῶ, οὔτε θὰ σᾶς ἀγαπήσω ποτέ. Τὸ γιατί μὴ ζητᾶτε νὰ τὸ μάθετε. Παραδέχομαι πὼς μπορεῖτε νὰ μὲ κάνετε εὐτυχισμένη ὅπως τὸ ὑπόσχεσθε, πὼς μόνον ἐμένα ἀγαπήσατε, πὼς θὰ εἴσαστε ὁ ἰδανικὸς σύντροφος. Ὅλα τὰ παραδέχομαι ὅσα ἡ φλογισμένη φαντασία σας ἐνέπνευσε στὸ ἀτελείωτο ἐκεῖνο γράμμα—ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὸ τελευταῖο: πὼς θὰ πεθάνετε ἂν δὲν γίνω δική σας. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάνετε, γιατὶ στὴν ἐποχήμας ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶναι τρελλὸς δὲν πεθαίνει γιατὶ δὲν κατέκτησε τὴ γυναῖκα ποὺ ὠνειρεύτηκε, χωρὶς νὰ τοῦ δώση τὴν παραμικρότερη ἐλπίδα. Καὶ σεῖς φαίνεσθε πολὺ μυαλωμένος. Σᾶς βλέπω δυὸ χρόνια τώρα ποὺ κάθεσθε ἀπέναντί μας νὰ φέρεσθε στὸ σπίτι σας σὰν τὸν καλλίτερο οἰκογενειάρχη: Πάντα τυπικός, ἤρεμος, δραστήριος, περιποιητικὸς στὴ μητέρα σας καὶ στὴν ἀδελφή σας, ὑποχρεωτικὸς στοὺς γονεῖς σας — περίφημος νοικοκύρης! Ὅλη ἡ γειτονιὰ ἔχει νὰ τὸ κάνη: «τέλειος νέος». Αὐτὸ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γίνη. Θὰ ζήσετε καὶ θὰ ζήσετε ὡρισμένως εὐτυχισμένος, γιατὶ ἔχετε ὅλα τὰ μέσα νὰ τὸ πετύχετε: νιάτα, ἀξία, θέση ἐξαιρετική. Φτάνει νὰ μὲ λησμονήσετε. Καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς δὲ θ' ἀργήσετε ὕστερα ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτό, ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο ποὺ σᾶς στέλνω.

Φροντίστε νὰ παρηγορηθῆτε μὲ καμμίαν ἄλλη, ποὺ νὰ θέλη καὶ νὰ μπορῆ νὰ βρῆ σὲ σᾶς τὴν εὐτυχία.

Νίνα Σ.

21—1—37

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ἐπάλαιψα πολὺ μὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ δεύτερο αὐτὸ γράμμα ποὺ σᾶς στέλνω. Ἀλλὰ ἔχετε μιὰ ἐξαιρετικὴ τέχνη νὰ προκαλῆτε ἀπάντησι στὰ γράμματά σας. Πότε μὲ ἀπειλὲς ὅτι θὰ ἐξηγήσετε ἔτσι τὴ σιωπή, πότε μὲ παρακλήσεις, πότε μὲ διάφορα σοφὰ τεχνάσματα, καταφέρνετε νὰ μὴ μένουν ἀναπάντητα. Καὶ τὰ τρία γράμματά σας τἄχω τόσες μέρες στὸ συρτάρι μου καὶ ἐνῷ γιὰ μένα δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία, τὰ φυλάω μολαταῦτα γιὰ νὰ ρίχνω κάθε τόσο μιὰ ματιὰ στὸ σημεῖο ποὺ ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπαντήσεως.

Μὰ τί θέλετε, τέλος πάντων; Γιατί ἐπιμένετε καὶ καλὰ σὲ κάτι ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ; Τὸ πρῶτο μου γράμμα νομίζω πὼς ἦτανε ξεκάθαρο. Ἔχω ἀντίγραφο καὶ μπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχη πὼς καμμιὰν ἐλπίδα δὲν σᾶς ἀφῆκε.

Μερικὲς στιγμὲς ρωτιέμαι μήπως εἴσαστε κανένας φαρσέρ, μήπως θέλετε νὰ διασκεδάσετε σὲ μιὰ ρωμαντικὴ ἀλληλογραφία. Ἀλλὰ ὅταν διαβάζω ἐκεῖνα τ' ἀπέραντα γράμματά σας, ὅταν βλέπω πόσος πόνος εἶνε χυμένος μέσα τους, βρίσκω πὼς εἶνε ἀδύνατον ὅλα αὐτὰ νὰ εἶνε ψεύτικα. Μόνον ἕνα ἀληθινὸ αἴσθημα θὰ μπορούσε νὰ γεννήση αὐτὲς τὶς φλογερὲς ἐκδηλώσεις, αὐτὰ τὰ λόγια τὰ συγκινητικά. Ἔπειτα σᾶς βλέπω ὅταν περνᾶτε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου νὰ κυττᾶτε ἀνήσυχος, μαγεμένος καὶ σὰν ἀληθινὰ ἐρωτευμένος. Καὶ παραδέχομαι τὴν εἰλικρίνεια τῶν ἐπιστολῶν σας.

Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ; Ὅλα αὐτὰ μὲ συγκινοῦν ὣς τὸ σημεῖο νὰ σᾶς συμπονέσω, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο. Καὶ δὲ νομίζω πὼς ἐσεῖς ζητεῖτε ν' ἀγαπηθῆτε ἀπὸ οἶκτο. Μιὰ τέτοια ἀγάπη καλλίτερα νὰ λείπη.

Ἀκοῦστε με: πρέπει νὰ μὲ ξεχάσετε. Πρέπει.

Πιστεύω πὼς σᾶς εἶπα ἀρκετά. Πιστεύω ἀκόμη πὼς δὲ θὰ παρεξηγήσετε τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ δὲ θὰ πάρετε τὸ ἁπλὸ καὶ ἤπιο ὕφος της γιὰ σημεῖο ὑποχωρήσεως. Σᾶς θεωρῶ πολιτισμένο καὶ σᾶς γράφω χωρὶς ἐπιφυλάξεις. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει πὼς δὲ θὰ θυμώσω ἂν ἐξακολουθήση μιὰ ἀλληλογραφία δίχως νόημα, ποὺ μπορεῖ στὸ κάτω-κάτω καὶ νὰ μ' ἐκθέση.

Μ' ἐκτίμηση
Νίνα Σ.

2—2—37.

Ἔ, λοιπόν, ναί! Εἶμαι ἐρωτευμένη. Δὲν ντρέπομαι νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἔπειτα ἐλπίζω πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴ δήλωση αὐτὴ θὰ ἡσυχάσετε. Τόσον καιρὸ προσπαθοῦσα νὰ σᾶς κάνω νὰ τὸ νοιώσετε. Τί ἄλλο ἐσήμαινε τὸ «δὲν πρέπει» καὶ τὸ «δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε;» Γιατί, τὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἤμουν γιὰ δέσιμο, ἂν ἐπέμενα στὴν ἄρνησή μου νὰ γίνω γυναῖκα σας ἐγώ, μιὰ φτωχὴ δακτυλογράφος, χωρὶς ἕνα τόσο μεγάλο ἐμπόδιο ὅπως εἶνε ἡ ἀγάπη; Μὰ ἐσεῖς θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε τὴν καλλίτερη κοπέλλα. Γιατὶ σπάνια ἕνας νέος μὲ τόσο καλὴ θέση ἔχει καὶ τόσες χάρες ὅσες ἐσεῖς. Βλέπετε πὼς ξέρω νὰ ἐκτιμήσω καλὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ προσφέρετε. Σᾶς μιλῶ σὰν μιὰ φίλη, ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλετε καὶ τόσο ζωηρὰ τὸ τονίζετε στὸ γράμμα σας. Μὰ τί μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπ' ὅλα αὐτά; Χαμένη πάει καὶ ἡ δική σας ἡ ἀγάπη κι' οἱ ἀϋπνίες σας ποὺ περιγράφετε ποιητικώτατα σὲ δυὸ ὁλόκληρες σελίδες, κ' ἡ λαχτάρα σας κι' ὅλα—καθὼς κ' ἡ δική μου συγκατάβαση νὰ σᾶς γράφω καὶ νὰ δέχωμαι τὰ γράμματά σας «ὅπως ἡ αὔρα δέχεται τὰ σβυσμένα μῦρα ἑνὸς ρόδου ποὺ μαδάει, ὅπως ἡ θάλασσα τὰ δάκρυα ἑνὸς ποὺ βυθίζεται ναυαγοῦ».

Ἂς εἴμαστε εἰλικρινεῖς καὶ λογικοί: Δὲν μπορῶ ν' ἀνήκω σὲ δυὸ ἄντρες. Ὁ νέος ποὺ ἀγαπῶ εἶνε καλός, μὲ λατρεύει καὶ δὲν θέλω, δὲν μπορῶ νὰ τὸν κάνω νὰ πονέση. Λέτε πὼς κι' ἂν ἔχω ἐρωτευθεῖ, κι' ἂν ἀκόμα ἔχω δώσει τὰ πάντα σ' ἕναν ἄλλον, δὲ σᾶς νοιάζει, φτάνει νὰ ξεχάσω τὰ περασμένα καὶ νὰ ἀφοσιωθῶ σὲ σᾶς. Ἂς ἀφήσωμε πὼς ποτὲ δὲ θὰ χωρίσω ἀπὸ τ' ἀγόρι μου, ἀλλὰ κι' ἂν ἐχώριζα θἄξιζε νὰ κάνετε σεῖς τόσες θυσίες γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀφίνει τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει ἀναίτια, ἔτσι, δίχως νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ μιὰ τρέλλα, μόνο καὶ μόνο γιατὶ βρῆκε ἕναν—ἂς ποῦμε—καλλίτερο; Καὶ δὲ φοβόσαστε πὼς μιὰ τέτοια πράξη μπορεῖ νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα ταπεινοῦ ὑπολογισμοῦ ποὺ δὲν τοῦ πρέπει οὔτε ἡ παραμικροτέρα θυσία;

Μ' ἀναγκάσατε νὰ σᾶς πῶ κάτι ποὺ δὲ θάθελα νὰ τὸ μάθη κανεὶς πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον. Στηρίζομαι στὴν εἰλικρίνειά σας καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὸ κρατήσετε μυστικό. Ὅπως ἐπίσης ἔχω πεποίθηση πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁμολογία μου θὰ τὸ πάρετε ἀπόφαση καὶ θὰ γιατρευθῆτε ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ δίχως νὰ θέλω σᾶς ἔχω κάνει.

Μ' ἐκτίμηση
ΝίναΣ.

Υ. Γ.— Ναί, ἐκεῖνος ἤτανε ποὺ μὲ συνώδευε στὴν Ἀλυσσίδα. Εἶνε πράγματι καλὸ παιδί, ἀλλὰ τρομερὰ ζηλιάρης καὶ σᾶς παρακαλῶ, ἂν τυχὸν ξανασυναντηθοῦμε ν' ἀποφύγετε νὰ μὲ χαιρετίσετε, γιατὶ προχθὲς μοὔκανε ὁλόκληρη σκηνή.

Ἔπειτα, ρίχνετε κάτι ματιές...

Ἡ Ἴδια

18—2—37.

Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μαλώσωμε γιὰ καλά. Εἶχα τὴν ἐλπίδα, τὴ βεβαιότητα μάλιστα, πὼς ὕστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο μου γράμμα τὸ τόσο ἀποκαλυπτικό, θὰ μὲ βγάζατε πιὰ ἀπὸ τὴ σκέψη σας καὶ θὰ σταματοῦσε κάθε ἐπικοινωνία μεταξύ μας. Μὰ σεῖς ὄχι μόνο δὲν κάνατε αὐτό, ἀλλ' ἀπεναντίας, σὰ νὰ σᾶς εἶχα προκαλέσει, ἐπυκνώσατε τὶς ἐμφανίσεις σας καὶ τὰ γράμματά σας. Σᾶς βρίσκω διαρκῶς μπροστά μου, σὰ νὰ εἴχαμε ραντεβοῦ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, στὸ δρόμο, στὸ τράμ, στὸ σπίτι. Καὶ πόσα γράμματα! Δὲν προφτάνω νὰ τὰ διαβάζω.

Ἀχ! ἐπὶ τέλους τί ζητᾶτε μ' ὅλα αὐτά; Νὰ μὲ πείσετε πὼς εἴσαστε ἀληθινὰ ἐρωτευμένος μαζί μου; Αὐτὸ τὸ ξέρω—σᾶς τὤχω γράψει ἀπὸ καιρό. Ἀλλὰ γιὰ μένα δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Εἶνε γιὰ τὴ ζωή μου ἕνα λυπηρὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ ἤθελα μὲ κάθε τρόπο νὰ ἔλειπε—τίποτε ὅμως παραπάνω. Γιατὶ εἶμαι πλασμένη ν' ἀφοσιώνωμαι σ' αὐτὸν ποὺ ἀνήκω. Ἴσως γιὰ τὸν ἄντρα ἡ ἀπιστία νὰ εἶνε κάτι τι ἀσήμαντο, μιὰ εὐχάριστη ποικιλία — γιὰ τὴ γυναῖκα ὅμως, τὴ φυσιολογικὴ γυναῖκα ἐννοῶ, εἶνε ἕνα διάβημα τρομερό, ποὺ θὰ τὸ κάνῃ μόνο σὲ στιγμὴ ἐξαιρετικῆς ἀδυναμίας, σὲ στιγμὴ μίσους ἐναντίον ἐκείνου στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ φλογεροῦ πάθους. Ἀλλὰ σὲ μένα οὔτε τὸ ἕνα συμβαίνει, οὔτε τ' ἄλλο. Ἀγαπῶ τὸν Παῦλο — λέω τὸ ὄνομά του ἀφοῦ κατωρθώσατε νὰ τὸ μάθετε μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα ποὺ τὸν ἀφοροῦν—καὶ τὸ πάθος δὲν μοῦ τὸ ἀνάψατε σεῖς, ἁπλούστατα, γιατὶ ὑπάρχει μέσα μου φλογερὸ τὸ πάθος γι' αὐτόν.

Νίνα Σ.

3—3—37.

Κύριε,

Ὕστερα ἀπὸ τὴ σιωπὴ τόσων ἡμερῶν εἶχα πιστέψει πὼς ἐπὶ τέλους ὅλα εἶχαν τελειώσει καὶ ξαναβρήκατε τὴ γαλήνη σας. Τὸ χθεσινό σας ὅμως γράμμα ἦρθε νὰ μὲ διαψεύση, κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ σβύση τὴν καλὴ ἰδέα ποὖχα σχηματίσει γιὰ τὸ χαρακτῆρα σας. Κρῖμα. Σᾶς ἐθεωροῦσα ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ψέμα καὶ τὴ διαβολή. Κι' ἂν ἀποφασίζω νὰ σᾶς γράψω, εἶνε γιατὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ξεσπάσω, νὰ βγάνω ὅλη τὴ χολὴ ποὺ μοῦ ἐγέννησε τὸ ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοδάκρυτο γράμμα σας. Ποῦ βρήκατε τὸ μέσον νὰ πολεμήσετε τὸν Παῦλο; Ἄπιστος αὐτὸς ποὺ καίγεται κερὶ—λιβάνι μπροστά μου, ποὺ πεθαίνει ἂν δὲ μὲ ἰδῆ μιὰ μέρα; Ἔχει κι' ἄλλη φιλενάδα αὐτὸς ποὺ ἐγὼ τοῦ γεμίζω ὅλη του τὴν ὕπαρξη; Πῶς μπορεῖ νὰ ταπεινώνεται ἕνας ἄντρας ποὺ λέει πὼς ἀγαπάει; Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἀναπᾶτε δὲ μ' ἀγαπήσατε οὔτε στιγμή. Μ' ἐποθήσατε. Ὁ πόθος ὁδηγεῖ συχνὰ σὲ πράξεις χυδαῖες—ἴσως καὶ γι' αὐτὸ φθάσατε στὸ σημεῖο αὐτό. Ὁ ἔρωτας ὅμως ποτέ. Αὐτὸς μόνον ἔργα ὡραῖα κι' εὐγενικὰ ξέρει νὰ δημιουργῇ.

Ντροπή σας.

Νίνα Σ

11—3—37.

Εἶνε τρομερό! Ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Ὠδηγημένη ἀπὸ τὸ γράμμα σας ἐπῆγα καὶ φύλαξα στὴ γωνία τῆς παρόδου τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ἔκανε ἕνα κρύο φοβερὸ καὶ ψιλόβρεχε. Δέκα φορὲς εἶπα νὰ φύγω: εἶχα τὴν πεποίθηση πὼς ἦταν ψέμα, πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ μ' ἀπατᾶ. Κι' ἔπειτα εἶχα μόλις μιὰν ὥρα ἄδεια πάρει κι' ἐκινδύνευα νὰ τιμωρηθῶ. Ἀλλὰ μοῦ τὰ γράφατε ὅλα τόσο καθαρά, ποὺ ὅσο κι' ἂν ἤθελα νὰ μὴν πιστέψω, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσω. Κατὰ τὶς δέκα τὸν εἶδα νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ ἕνα ταξὶ καὶ νὰ δίνῃ τὸ χέρι σὲ μιὰ γυναῖκα. Μέσ' στὸ φῶς τοῦ δρόμου κατώρθωσα νὰ τὴν διακρίνω. Ἦταν ὅπως μοῦ τὴν εἴχατε περιγράψει. Τὸ κοκοτίστικο ὕφος της μιλοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ κάτω. Ἔβγανε ἕνα κλειδὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ χάθηκαν γοργὰ μέσ' στὸ ὕποπτο ἐκεῖνο σπίτι. Κατώρθωσα νὰ κάνω λίγα βήματα καὶ νὰ φωνάξω ἕνα ἁμάξι. Ἦρθα κι' ἔπεσα μὲ πυρετό. Πῶς δὲν τρελλάθηκα; Ὅλη τὴ νύχτα παράδερνα στὸ κρεββάτι καὶ παραμιλοῦσα. Χιλιάδες φείδια σφυρίζανε γύρω μου, χιλιάδες μάτια μὲ κυττοῦσαν σαρκαστικά. Καὶ μόνο πότε-πότε (νὰ τὸ πῶ;) πρόβαλλαν παρηγορητικὰ δυὸ ὁλόφωτα δακρυσμένα μάτια—τὰ δικά σας.

Συγχωρῆστε με γιὰ ὅσα κακὰ σᾶς ἔχω γράψει στὸ προηγούμενο γράμμα μου. Τότε ἐπίστευα σ' ἐκεῖνον, στὸν ἔρωτα, στὴ ζωή. Τώρα — μὴ θυμώσετε — δὲν πιστεύω σὲ τίποτα.

Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ δείξατε τὴν ἀλήθεια — κι' ἂς μοῦ κόστισε αὐτὸ ὁλόκληρη τὴν εὐτυχία μου.

Μὲ ἄπειρη ἐκτίμηση
Νίνα Σ.

12—3—37.

Ἡ ψυχή σου εἶνε γιομάτη καλωσύνη κι' ὠμορφιά...

Τὸ βράδυ θὰ σὲ περιμένω.

Μὲ ἀγάπη
Νίνα

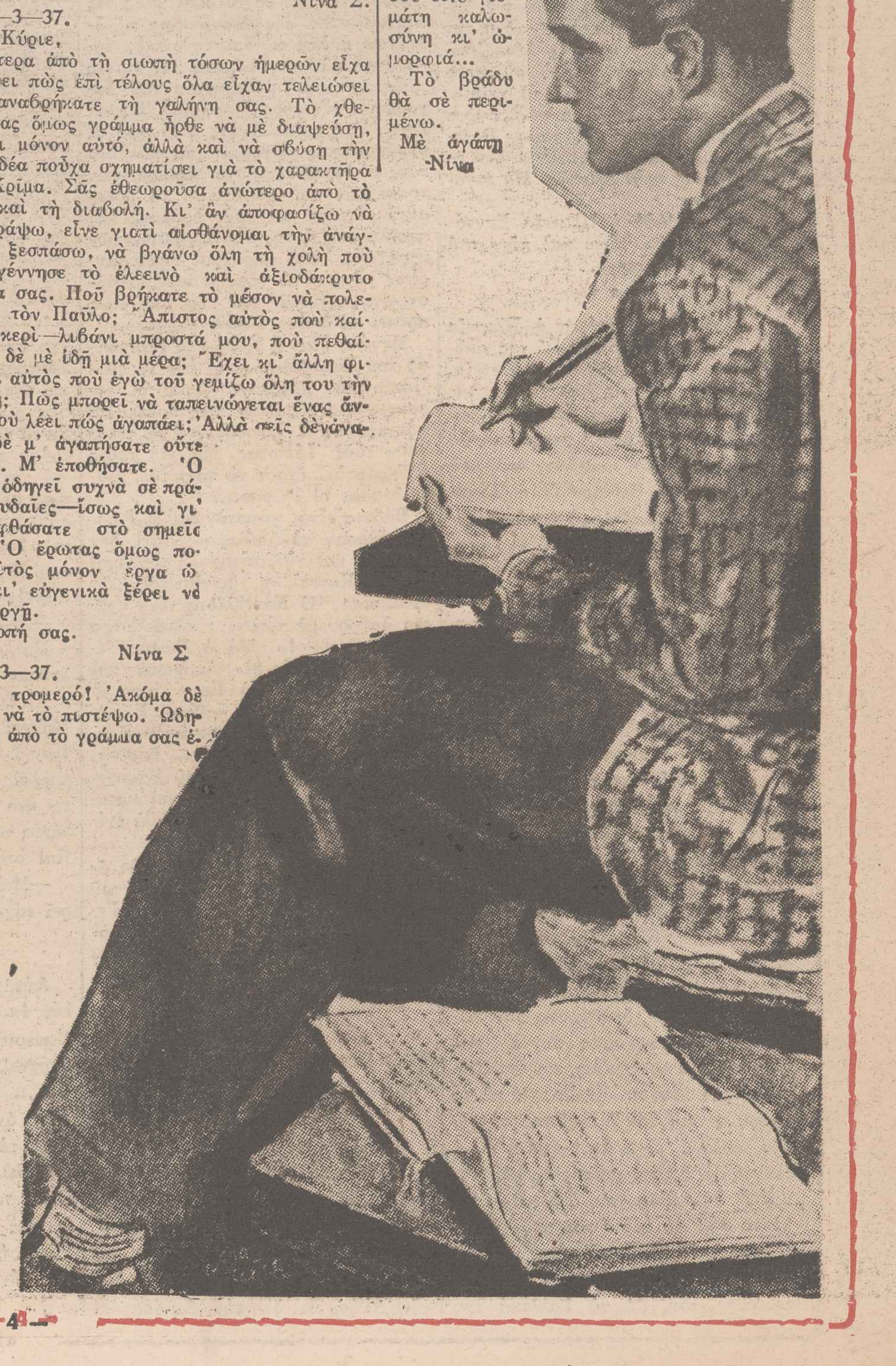

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Παληὸ σπιτάκι

Γυρίζει ἡ σκέψη μου σ' ἕνα σπιτάκι
ἐπαρχιώτικο, παλιό, ζεστό.
Μπρός του ἕνα τούρκικο, στενὸ σοκκάκι,
τὸ περιβόλι του πλάϊ τὸ χλωρό.

Ἐκεῖ πρωτάνοιξα τὰ μάτια κ' εἶδα,
τὴν πλάση αἰχμάλωτη σὲ μιὰν αὐλή,
στὰ στήθη μου ἄνθισεν ἡ πρώτη ἐλπίδα
σὰν ἕνα λούλουδο σὲ γλάστρα ἀβρή.

Ἐκεῖ πρωτάκουσα τὸ Μάη τὸ μῆνα,
τὸ ἀηδόνι ὁλόγλυκα νὰ κελαϊδῆ·,
ἐκεῖ ἡ ξανθόμαλλη παιδούλα, ἡ Ρίνα,
τὸ πρῶτο μοὔδωκε κι' ἄθῳο φιλί.

Ἐκεῖ—μοῦ τὄπανε σκληροὶ γειτόνοι—
ἡ Ρίνα πέθανε κάποιο πρωΐ...
Χειμώνας ἤτανε κι' ἀργὰ τὸ χιόνι
ἔπεφτε πένθιμα σ' ὅλη τὴ γῆ !

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΖΕΣΤΕΣ

ΛΑΓΝΕΙΑ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ὑποθῆκες

Ὅταν ὁ Θεὸς δημιουργεῖ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα, ὁ Σατανᾶς δημιουργεῖ ἀμέσως ἕναν ἠλίθιο ποὺ...ἀναλαμβάνει νὰ ἐξοδεύῃ γι' αὐτήν.

ΜΠΑΡΜΠΙΕ ΝΤ' ΩΡΒΙΛΛΥ

—Ἡ ἀδυναμία τῶν γυναικῶν θὰ εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ μεγάλη, ἀφοῦ ἐπὶ τόσους αἰῶνες τὴν ἐκμεταλλεύονται χωρὶς νὰ μποροῦν ποτὲ νὰ τὴν ἐξαντλήσουν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΕ:Υ:

—Τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς μετρίους ἠθοποιούς, τοὺς ἐπαινοῦμε πάντοτε πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ὅ,τι νομίζουν πὼς ἀξίζουν.

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ (πατὴρ)

—Ἡ τέχνη ν' ἀρέση κανεὶς ἔγκειται εἰς τὴν ἱκανότητα ν' ἀπατᾷ.

ΟΒΙΔΙΟΣ

—Προτιμοῦμε νὰ τιμωρούμεθα γιὰ τὰ σφάλματά μας, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ μᾶς οἰκτείρουν γι' αὐτά.

ΙΩΑΝ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

—Ὑπάρχουν ἔρωτες στοὺς ὁποίους τὸ τελευταῖο ραντεβοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ πρῶτος πελάτης..

Ὅταν ὁ Περικλῆς ἐπῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ γιατροῦ ἐπίστεψε ὅτι κατέκτησε ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο νὰ τὸ νομίζῃ, γιατὶ συνεκέντρωνε ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε καλὸς γιατρός. Σοβαρὸς, ὀλιγόλογος καὶ μύωψ. Μὲ τὸ δίπλωμα στὸ χέρι ἔτρεξε νὰ νοικιάσῃ ἕνα διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας τοῦ κέντρου καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὴν κλινική του:

Χειρουργικὴ—Γυναικολογικὴ Κλινικὴ
Περικλῆ Ζωντανοῦ
Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν α΄ βοηθοῦ τῶν Νοσοκομείων
τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου

Ἐφάνταζε ὁ τίτλος ἀπὸ ἀποστάσεως μισοῦ χιλιομέτρου.

Φαίνεται ὅμως ὅτι γιὰ ἕνα γιατρὸ δὲν ἀρκοῦν μόνο τὰ προσόντα καὶ οἱ τίτλοι του, γιατὶ οἱ δουλειὲς τοῦ Περικλῆ δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες περίπου ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς κλινικῆς του κι' ὁ νεαρὸς δόκτωρ δὲν εἶχε ἀκόμη «σταυρώσει» πελάτη.

Περνοῦσε τὶς ὧρες τῆς ἀργίας του φιλοσοφῶν, σὰν σύγχρονος Ἀμλέτος μπρὸς στὸ κρανίο ποὺ στόλιζε ὄχι μὲ λίγη μεγαλοπρέπεια τὸ ἀπαστράπτον γραφεῖο του. «Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ...;» Ἡ νοσοκόμα στὸ δίπλα δωμάτιο ἔπλεκε τὴν ἐνάτη κατὰ σειρὰν μπλούζα καὶ τὸ ἐνοίκιον κάθε μέρα ἔτρεχε. Οἱ μῆνες περνοῦσαν καὶ ἡ κατάστασις δὲν ἔδειχνε τάσεις γιὰ ν' ἀλλάξῃ. Ἕνα πρωῒ ὁ Περικλῆς ἐμπῆκε στὴν κλινική του μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο.

—Ἀδελφή...

—Ὁρίστε γιατρέ μου...

—Διαισθάνομαι — ἡ διαίσθησις εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε γιατρὸς—πὼς σήμερα θὰ ἔχωμε πελάτη...

—Μακάρι...

—Φέρε μου καθαρὴ μπλούζα καὶ ξεσκόνισε λίγο τὸ γραφεῖο...

—Ἀμέσως...

—Ἀλλὰ ἄκουσε... Ὁ πελάτης βέβαια δὲν πρέπει νὰ καταλάβῃ πὼς ἔχουμε κεσάτια. Μόλις μπῇ θὰ τὸν βάλῃς στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ βγαίνοντας τάχα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς θὰ ἀφήσῃς μισάνοιχτη τὴν πόρτα. Πρέπει νὰ ἀκούσῃ ἀπ' τὸ στόμα μου κι' ἀπ' τὸ δικό σου πὼς ἡ κλινικὴ εἶνε γεμάτη. Κατάλαβες;

— Μάλιστα. «Ὁ ἀσθενὴς τοῦ δέκα παρουσίασε λίγο πυρετό». «Ἡ ἀλλαγὴ γιὰ τὸ χέρι σᾶς περιμένει στὸ χειρουργεῖο». «Ἡ ἀσθενὴς τοῦ δεκαπέντε πηγαίνει πολὺ καλλίτερα σήμερα...»

—Λαμπρά... Λαμπρά... Ἡ πρόβα ἐπῆγε θαυμάσια...

Μετὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας ἐσήμανε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πρώτου πελάτου. Τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως εἶχαν προσυμφωνηθῆ. Μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα ἐδέησε ὁ κύριος Περικλῆς νὰ δεχθῇ τὸν κύριο τῆς αἰθούσης τῆς ἀναμονῆς.

—Ἀπελπισία εἶνε αὐτὴ ἡ δουλειά. Οὔτε νὰ φάῃ δὲν ἔχει κανεὶς καιρό. Ὁρίστε καθῆστε, κύριε...

—Εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ ξέρετε δὲν εἶμαι ἀσθενής... Εἶμαι δικαστικὸς κλητὴρ καὶ ἦρθα νὰ σᾶς κοινοποιήσω τὴν ἔξωσι...

Καὶ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο συνεπλήρωσε:

—...Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι τὸ πὼς θὰ μεταφέρετε τὸ «πλῆθος» αὐτὸ τῶν ἀρρώστων σας...

Σ. Α. ΤΥΡΟΣ

ΛΙΓΑ ΜΙΚΡΑ ΣΠΙΡΤΟΖΑ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ...

Ὁ κ. Ἀμηχανίδης τηλεφωνεῖ στὴν κλινικὴ τοῦ κ. Ἀσκλήπη. Ζητεῖ νὰ μάθῃ νέα ἀπὸ τὴν γυναῖκα του ποὺ ὑπέστη τὸ πρωῒ ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος:

— Ἐμπρός. Σεῖς γιατρέ; Ἐδῶ ὁ κ. Ἀμηχανίδης. Τί νέα; Πέστε μου γιατὶ ἀνησυχῶ.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅμως τὸ τηλέφωνό του παθαίνει ἐμπλοκὴ καὶ ἑνοῦται μὲ τὴ γραμμὴ ἑνὸς γκαραζίστα ποὺ συνεννοεῖται μ' ἕνα πελάτη του.

— Ἐμπρὸς κύριε, μὲ ἀκοῦτε; Θὰ σᾶς τὴν ἐπιστρέψουμε στὸ σπίτι σας αὔριο τὸ πρωΐ.

— Τόσο γρήγορα;

—Μάλιστα κι' ἐν τούτοις τὰ ὄργανά της ἦσαν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Τὰ ἀντικαταστήσαμε καὶ τώρα εἶναι σὰν ἀμεταχείριστη. Αὔριο τὸ πρωῒ μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε!

— Νὰ τὴν χρησιμοποιήσω;

— Χωρὶς φόβο...

— Μὰ κύριε...

—Μιὰ συμβουλὴ ὅμως ἔχω νὰ σᾶς κάνω... Γιατὶ δὲν τὴν λαδώνετε συχνά; Γι' αὐτὸ ἀνάβει συχνὰ ὁ ὀργανισμός της. Στὸ μέλλον...

— Ἐμπρός, ἐμπρός...

— Προσέχετε. Τώρα πάει καλά. Τὴν δοκίμασα ὁ ἴδιος χθὲς τὸ βράδυ μὲ τοὺς φίλους μου καὶ εἶναι περίφημη, ἐμπρὸς, ἐμπρός, μ' ἀκοῦτε κύριε;

Ἀλλὰ ὁ κ. Ἀμηχανίδης δὲν ἀκούει πλέον. Ἐλιποθύμησε καὶ δὲν θὰ ἔχῃ νεώτερα ἀπὸ τὴν γυναῖκα του παρὰ ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τῶν πρώτων βοηθειῶν θὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν κλινικὴ τοῦ κ. Ἀσκλήπη!....

ΚΑΙ ΞΕΝΑ...

Εἰς τὸ σχολεῖον ἡ διδασκάλισσα ἐρωτᾶ πῶς ἐλέγετο ἡ σύζυγος τοῦ Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

—Μὰ, τέλος πάντων, ἐλησμονήσατε ἕνα ὄνομα, ποὺ σᾶς τὸ εἶπα πρὸ δύο λεπτῶν;

Αἴφνης μία μικρὰ μαθήτρια ἐσήκωσε τὸ χέρι της.

—Μπράβο σου. Τὸ γνωρίζεις ἐσύ;

—Βέβαια. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσον δύσκολον πρᾶγμα.

—Ἐμπρὸς, λοιπὸν, νὰ ντροπιάσῃς ἡ πιὸ μικρὴ τὶς μεγαλείτερες. Πῶς ἐλέγετο ἡ σύζυγος τοῦ Φιλίππου;

— Κυρία Φιλίππου! ἀπαντᾶ ἡ μικρὰ ὑπερήφανος, διότι αἱ ἄλλαι δὲν τὸ ἐσκέφθησαν.

* * *

Ὁ κυνηγὸς ἐρωτᾶ ἕνα μικρὸν χωρικόν:

—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, τί πουλιὰ βρίσκει κανεὶς ἐδῶ;

—Ὅ,τι εἶδος θέλετε, κύριε. Ἡ ἀγορὰ εἶναι στὸ χωριό, ἀπέναντι στὴν ἐκκλησία.

* * *

Ἡ γηραιὰ κυρία ἐπιστρέφουσα τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τὸν περίπατόν της εὑρίσκει τὴν νεαρὰν ὑπηρέτριάν της κοιμωμένην εἰς τὸ ντιβάνι. Τὴν ξυπνᾷ ἀμέσως.

—Τέλος πάντων εἶναι ἀδύνατον νὰ γυρίσω τὸ βράδυ καὶ νὰ μὴ σὲ εὕρω νὰ κοιμᾶσαι, λέγει μὲ αὐστηρότητα εἰς τὴν ὑπηρέτριαν.

—Αὐτό, κυρία, ἀποδεικνύει ὅτι ὅταν εἶσθε σεῖς δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ!

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΗΣ

— Θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῇς πὼς εἶμαι ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ σὲ πλησιάζει...

— Ναὶ ἀγάπη μου, στ' ὁρκίζομαι! Στ' ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τῆς κορούλας μου!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Μαραμένα λουλούδια

Ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσῃ κανεὶς ξανὰ στιγμὲς ποὺ τοὔμειναν ἀξέχαστες... Νὰ δώσῃ πάλι τὴ ζωή, τὸ χρῶμα, τὸ ἄρωμα στὸ μαραμένο πέταλο... Μὴ ρωτήσετε πόσα καὶ τί. Πολλὰ ἢ λίγα; Μαργαρίτες, τριαντάφυλλα ἢ γιούλια; Μαραμένα... Σὰν ὄνειρα, σὰν ἱστορία παληοῦ καιροῦ, σὰν ἠχὼ μακρυνῆς συμφωνίας. Ἕνα παρελθόν... Σκορποῦσαν πλούσιο τὸ μῦρο τους. Στὸν ἴδιο κῆπο τἄχε ἀγκαλιάσει ἡ χρυσορόδινη ἀχτῖδα μιᾶς αὐγῆς. Παιδιά. Ἐκείνη ἄγνωρη παρθένα, μπουμποῦκι ἀκόμα. Ἐκεῖνος... ὁ κόσμος ὅλος δικός του.

— Γλυκειά μου, σ' ἀγαπῶ...

— Κι' ἐγώ, ἀγαπημένε ...

Ἀφέθηκαν στὴν ἔκπληξη τ' ἀγνώστου. Ἐτρόμαξαν; Ἴσως, γιατὶ ζήτησε ὁ ἕνας προστασία στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Ἐκόλλησαν τὰ χείλια, γιὰ νὰ πῇ τὸ στόμα τοῦ ἑνὸς στὸ στόμα τοῦ ἄλλου, τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας.

Γύρω τους τὰ λουλούδια σκορποῦσαν τὸ μεθυσι—τραγοῦδι γιὰ στολίδι τῆς ἀρχῆς. Μὰ δὲν ἐγνώρισε ὁ κῆπος μόνο καὶ τὰ λουλούδια του τὴν ἀγάπη τους. Ὅλος ὁ κόσμος τὤμαθε τὸ τρομερὸ μυστικό τους. Καὶ τὰ πουλιά. Τὸ δεύτερο φιλὶ δόθηκε κάτ' ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ κυπαρισσιοῦ τοῦ σταυροδρομιοῦ. Ἄλλο πάλι τ' ἄκουσε ἡ παπαρούνα καὶ τὸ χαμομῆλι—τόσο κοντά τους τὤδωσαν... Κι' ἀπ' τὰ κλαδιὰ μονάχοι θεαταὶ οἱ κορυδαλοὶ κι' οἱ σπίνοι.

Πέρασε καιρός. Ἡμέρες, μῆνες, χρόνια, χρόνια; Γιατί νὰ τὸν ὁρίσουμε; Ὅσες κι' ἂν ἦταν δὲν ἦταν παρὰ πάνω ἀπὸ μιὰ στιγμή. Τί εἶναι λίγα χρόνια γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

— Θὰ φύγω, εἶπε σ' ἐκείνη. Θὰ ξεκινήσω γιὰ τὴ μεγάλη μάχη τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ κατάκτησι τῆς προσδοκίας... Εἶναι μικρὸς ὁ χῶρος τοῦ χωριοῦ μας καὶ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα μεγάλη...

— Θὰ σὲ χάσω, θὰ χάσω τὴν ἀγάπη σου, εἶπ' ἐκείνη. Εἶναι μεγάλη, πολὺ μεγάλη ἡ πολιτεία γιὰ τὴν ἀγάπη μας.

Τὸ στερνό τους τὸ φιλὶ τ' ἄκουσε τὸ κῦμα τῆς ἀκρογιαλιᾶς κι' ἡ πρύμνα τοῦ καραβιοῦ ποὺ τὸν ἐπρόσμενε. Στερνὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης του κάτι λουλούδια.

Ὁ ἀφρὸς τῆς προπέλας καὶ πιὸ μακρυὰ ὁ καπνὸς ἦταν ὁ στερνὸς χαιρετισμός. Ἕνα πολυσέλιδο γράμμα ἡ πρώτη εἴδηση ἀπὸ τὴν πολιτεία. Τὸ ἴδιο κι' ἡ δεύτερη κι' ἡ τρίτη. Σιγὰ-σιγά λιγόστευαν οἱ εἰδήσεις κι' οἱ σελίδες τους.

Κι' ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, σὰν τέτοιο ποὺ κάποτε ἐστόλισε τὸ πρῶτο τους φιλί, ἐστόλισε τὴν ἀσήκωτη πλάκα τῆς στερνῆς κατοικίας τῶν ὀνείρων τους. «Παντρεύομαι, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς καὶ γιατί....».

* * *

Πέρασαν χρόνια πιότερα γι' αὐτὴν ποὺ ἀγαποῦσε. Ἀφαιροῦσε τὸ φθινόπωρο ἀπὸ τὴ φύσι ὅλα τὰ στολίδια ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ἡ ἄνοιξη. Μιὰ μαυροντυμένη κοπέλλα μπῆκε στὸ φτωχικό τῆς ἐρήμης.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα...

— Πέθανε;

— Τόσο σᾶς λύπησε τὸ γράμμα...;

Ἐβούρκωσαν τὰ μάτια τῆς γρηᾶς καὶ πλημμύρισαν δάκρυα οἱ ρυτίδες της σὰν διάβασε τὸ γράμμα.

—Κάθε ἄλλο παιδί μου... Μοῦ ἐπέστρεψε ὁ πατέρας σου, κάτι ποὺ μοῦ ἀνῆκε σ' ὅλη του τὴ ζωή...

«Δὲν εἶχα πάψει ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ» εἶχε διαβάσει.

Ν. Δ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ ξανθοῦλα μὲ τὶς χειροπέδες

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΑΛΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Ο ΨΗΛΟΣ καὶ μελαχροινὸς κύριος δὲν ἐπίστευε ποτὲ στὶς ταξιδιωτικὲς «περιπέτειες». Ἐλᾶτε ὅμως ποὺ βρισκόταν στὸ διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ μὲ μιὰ χαριτωμένη ξανθοῦλα—ποὺ τὴν καλλονή της δὲν τὴν εἶχε καμμιὰ γυναῖκα στὸ Σικάγο, τὴν πόλιν ἀπὸ ὅπου ἐρχόταν αὐτὸς καὶ ὅπου ἐπέστρεφε τώρα.

Στὴν ἀρχή, ἐπεχείρησε νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζύ της. Ἐκείνη μιλιά. Σὲ λίγο ὁ νέος ξανάλεγε: «Ἐπιτρέψατέ μου νὰ συστηθῶ δεσποινίς: Τζὼν Μπέρνεϋ, θὰ ἤμουνα δὲ εὐτυχής...». Ἡ ἀπάντησις αὐτὴν τὴν φορὰ ἦταν ἕνα μουρμούρισμα: «Ἀφῆστε με ἥσυχη!» Καὶ ἡ χαριτωμένη ξανθοῦλα κατέφυγε στὸν διάδρομο. Πλήρης ἀποτυχία, σὰν νὰ λέμε! Ὁ ψηλὸς κύριος ἀναστέναξε καὶ πῆρε μιὰ ἐφημερίδα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη παραετήρησε ἀφισμένο ἀπάνω στὴν μπαγκέττα, τὸ τσαντάκι τῆς ἄγνωστης, μισόκλειστο. Μηχανικά, ἅπλωσε τὸ χέρι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ μέσα κανένα φάκελλο ἢ ἐπισκεπτήριο μὲ τὸ ὄνομά της, ἀνοίγοντάς το ὅμως, ἀνατινάχθηκε: μέσα στὸ τσαντάκι εἶδε ἕνα ζευγάρι χειροπέδες!

⁂

Ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ ἔμεινε συλλογισμένος. Ὥστε, αὐτὴ ἡ χαριτωμένη ξανθοῦλα ἦταν ἀστυνομικός! Μὲ τόσο ὑπέροχα καὶ ἀθῶα γαλανὰ μάτια, ποὺ καθρέφτιζαν τὸν διάφανο οὐρανό! Ὡστόσο δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ἀστυνομικός. Ὁ Τζὼν Μπάρνεϋ τὴν ἄκουγε νὰ πηγαινοέρχεται ἀργὰ στὸν διάδρομο. Ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χαμογελάσῃ ἀπὸ ἱκανοποίησι. Πῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἄσπρο χαρτὶ καὶ ἔγραψε μερικὲς λέξεις μὲ τὸ μολύβι. Ὕστερα, τὸ ἐδίπλωσε καὶ τὸ ἐκράτησε κρυμμένο μέσα στὴν παλάμη του.

Σὲ λίγο, τὸ τραῖνο ἔφθανε σ' ἕνα σταθμό. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, ὁ Τζὼν Μπάρνεϋ ἔκανε νόημα σ' ἕναν πωλητὴ νὰ πλησιάσῃ: «Μιὰ πλάκα σοκολάτα!» τοῦ εἶπε δυνατά. Καὶ ἐπρόσθεσε σιγώτερα, μὲ τρόπο ὅμως ὥστε νὰ ἀκουστῇ ἀπὸ τὴν ξανθοῦλα: «Τίποτε γιὰ κεῖνον ποὺ πάει στὸ Σικάγο χωρὶς ἐπανωφόρι; Λαμπρά, σ' εὐχαριστῶ».

Τὰ μάτια τῆς ἄγνωστης ἦταν κλειστά, ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ ὅμως ἔννοιωσε πὼς τὸν ἐπιτηροῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρά τους. Καὶ τὸν εἶδαν μέσα ἀπὸ τὴν πλάκα τῆς σοκολάτας νὰ βγάζῃ μερικὲς γραμμές μὲ μολύβι. Ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ ἔκανε πὼς τὸ διάβασε καὶ ἐνῷ τὸ ἔβαζε στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του... ἄφησε νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια, ἀπάνω στὴν μπανκέττα.

Σὲ λίγο, καθὼς ἐκεῖνος ἔβγαινε στὸν διάδρομο γιὰ νὰ καπνίσῃ, ἡ ξανθοῦλα ἔσκυβε βιαστικὰ καὶ ἔπαιρνε τὸ χαρτάκι. Τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε: «Ὁ ἀρχηγὸς λέει νὰ προσέξῃς νὰ μὴ σὲ παρακολουθήσουν. Ὁ ἀρχηγὸς θὰ φέρῃ τὰ σύνεργα τῆς διαρρήξεως. Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα γιατὶ τὸ ποσὸν ἀξίζει τὸν κόπο». Ἐπιστρέφοντας στὸ διαμέρισμά του, ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ βρῆκε τὸ χαρτάκι του ξεχασμένο στὴν μπανκέττα καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ βάλῃ στὴν τσέπη του, κυττάζοντας μὲ ὑποψία τὴν συνταξειδιώτισσά του, ποὺ μὲ κλειστὰ μάτια, φαινόταν νὰ κοιμᾶται.

Εἶχε βραδυάσει ὅταν ἔφθασαν στὸ Σικάγο. Ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ ἐδιάλεξε τὸ «Ἀστόρια Ὀτέλ». Καὶ ἐνῷ ἀνέβαινε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ 13ο πάτωμα, εἶδε τὴν ξανθοῦλα νὰ μπαίνῃ σὲ ἄλλο ἀσανσὲρ τοῦ ἰδίου ξενοδοχείου. Μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό του—τὸν ἀριθμὸ 997—καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Σκύβοντας, εἶδε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα τὴν ξανθοῦλα νὰ μπαίνῃ στὸν ἀριθμὸ 998. Τότε, ξανάνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε στὸ γκαρσόνι δυνατά: «Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ κατεβῶ νὰ γευματίσω».

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Μπέρνεϋ κατέβηκε θορυβωδῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Ἐκάθησε ὅμως κρυμμένος στὴν γωνιὰ τοῦ διαδρόμου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε τὴν ξανθοῦλα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ 998 καὶ νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιό του. «Ἐπωφελεῖται τῆς ἀπουσίας μου γιὰ νὰ κάνῃ ἔρευνες μέσα στὶς βαλίτσες μου» σκέφθηκε εὐχαριστημένος ὁ Μπέρνεϋ. «Τώρα πιάστηκε στὴ φάκα». Καὶ γύρισε πίσω. Μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό του ὅπου δὲν βρῆκε κανέναν, παρετήρησε ὅμως, ὅτι ἡ κουρτίνα τοῦ παραθύρου κινοῦνταν ἐλαφρά. Ἐπῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ἐτηλεφώνησε: «Δὲν θὰ κατεβῶ νὰ γευματίσω. Στεῖλτε μου μπισκόττα καὶ μιὰ μποτίλλια σαμπάνια». Ἔπειτα ἐπῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, καὶ σὲ λίγο γύριζε μὲ τὶς πυτζάμες του. Ἔφαγε ἕνα δυὸ μπισκόττα, ἤπιε λίγη σαμπάνια, ἔπειτα ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του. Ἔκανε πὼς κοιμήθηκε. Σὲ λίγο τὴν ἄκουσε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἐλαφρὰ καὶ ξαφνικά, ὁ Μπέρνεϋ ἔννοιωσε τοὺς κρίκους τῶν χειροπέδων περασμένους στὰ χέρια του! Τὸ φῶς ξανάναψε:

— Μὴν κινηθῆτε! τοῦ ἔλεγε μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Σᾶς συλλαμβάνω.

Ἡ ξανθοῦλα κρατοῦσε ἕνα ρεβόλβερ κατὰ τὸν πιὸ ἀδέξιο τρόπο.

— Πάντως, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ πὼς εἶσθε ἀξιολάτρευτη, τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε μὲ κέφι:

— Παράξενο γιὰ μιὰ ντέτεκτιβ, νὰ εἶσθε τόσο συνεσταλμένη! Εἶσθε χλωμὴ σὰν τὸ κερί. Θέλετε ἕνα μπισκόττο καὶ λίγη σαμπάνια; Στὸ ἀναμεταξύ, θὰ περιμένω ἥσυχα...μὲ τὶς χειροπέδες. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πὼς καὶ γιατὶ βρισκώσαστε ἐδῶ μέσα;

— Ἀκοῦστε, τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ κομμένη ἀναπνοή. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ ἀστυφύλακος Μπράουν ἀπὸ τὴν Βαλτιμόρη. Δέκα χρόνια ὁ πατέρας μου περιμένει τὴν προαγωγή του. Συλλαμβάνοντας ἕναν διαρρήκτη... ἕναν τύπο σὰν καὶ σᾶς ἤθελα νὰ πῶ, ἀσφαλῶς θὰ προβιβαζόταν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐφευρέσεώς του τῶν χειροπεδῶν....

— Ὥστε αὐτὲς οἱ χειροπέδες εἶναι ἐφεύρεσίς του;

— Μάλιστα. Καὶ κλείουν αὐτομάτως μ' ἕναν πρωτότυπο τρόπο ποὺ ἐπενόησε ὁ πατέρας μου. Ἦρθα στὸ Σικάγο γιὰ νὰ τὶς δείξω στὸν δόκτορα Ρίτσαρντ, διευθυντὴν τοῦ τμήματος τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῆς ἀστυνομίας. Ἂν ὁ κ. Ρίτσαρντ τὶς ἐγκρίνει, σίγουρα θὰ προαχθῇ ὁ πατέρας μου. Ἂν ὅμως, ἐπὶ πλέον, ὁ πατέρας μου συνελάμβανε ἕναν κακοῦργ.... ἕναν τύπο σὰν καὶ σᾶς, ἤθελα νὰ πῶ...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, ..ἔκανε ὁ Μπέρνεϋ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά του.

— Τώρα, θὰ τηλεφωνήσω στὸν πατέρα μου νάρθῃ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ στὸ τμῆμα. Θὰ εἶναι πιὸ καλὸ γιὰ τὴν προαγωγή του, νὰ σᾶς ἔχῃ συλλάβῃ ὁ ἴδιος. Στὸ ἀναμεταξύ....

—..ἐλπίζω νὰ μοῦ κρατήσετε συντροφιά! εἶπε ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ μὲ χαμόγελο...

Στὸ μεταξὺ ὁ αὐτοσυστηθεὶς ὡς Τζὼν Μπάρνεϋ προσπάθησε νὰ λύσῃ τὶς χειροπέδες ποὺ τοῦ πέρασε ἡ ὡραία συνταξειδιῶτις του, παρετήρησεν ὅμως ὅτι τὸ σύστημά τους δὲν ἦταν διόλου κοινό.

— Ὥστε δεσποινὶς ὁ πατέρας σας εἴπατε πὼς εἶναι ὁ ἐφευρέτης αὐτῶν τῶν διαβολομηχανῶν.

— Μάλιστα κι' εἶμαι ὑπερήφανη ποὺ σεῖς ἕνας διάσημος κακοῦργος, ὅπως δείχνει τὸ παρουσιαστικό σας, τὶς ὀνομάζετε διαβολομηχανές...

— Καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ λυθῶ ἀπ' αὐτές... Νὰ προσέχτε...

Ἡ κόρη ἀνησύχησε. Λογαριάζεις, εἶπε μέσα της, αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος νὰ τὶς λύσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ σκάσῃ; Ἔτσι καὶ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πατέρα της θὰ ἀπεδεικνύετο σκάρτη καὶ ὁ κακοῦργος θὰ τῆς τὤσκαζε. Καὶ τότε.... Ἀντίο ὁ προβιβασμὸς τοῦ πατέρα της.

Ὁ Τζὼν Μπάρνεϋ ποὺ ἀντελήφθη τὴν ἀνησυχία της καὶ τοὺς συλλογισμούς της, τὴν καθησύχασε:

— Μὴ φοβᾶσθε δεσποινίς... Προκειμένου νὰ προβιβασθῇ ὁ πατέρας σας δὲν πειράζει ἂν πάω γιὰ μερικὰ χρόνια φυλακή...

— Λίγες κουβέντες, κύριε. Καὶ τοῦ ἐπρότεινε μὲ τὸν ἴδιο ἀδέξιο τρόπο τὸ ρεβόλβερ της. Ἂν δοκιμάσετε νὰ λυθῆτε, σᾶς σκοτώνω!

— Ὄχι, δεσποινίς, προτιμῶ νὰ πάω γιὰ μερικὰ χρόνια μέσα ἀφοῦ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θἄρχεσθε νὰ μὲ [illegible] στὴ φυλακή...

— Τί ἀναίδεια, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ ἕνα κακοῦργο τοῦ εἴδους σας!....

⁂

Καὶ ὁ κακοῦργος;

— Μὶς Μπράουν, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ, δῶστε μου ἕνα φιλί!

— Τρελλαθήκατε;

— Ὥστε ἀρνεῖσθε; Τότε θὰ βάλω τὶς φωνὲς καὶ θἄρθῃ νὰ μὲ συλλάβῃ κανένας ἀστυφύλακας τοῦ Σικάγου... καὶ δὲν θὰ προαχθῇ ὁ πατέρας σας!

Τὶ νὰ κάνῃ ἡ μὶς Μπράουν; Ἀναγκάσθηκε νὰ δώσῃ τὸ φιλί...

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὡρμοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο ὁ ἀστυφύλαξ Μπράουν. Μόλις ἔφθασε ὅμως μπροστὰ στὸ κρεββάτι ὅπου ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὶς χειροπέδες ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ, ἐστάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος.

— Ὁ δόκτωρ Ρίτσαρντ; Μὰ τὶ ἔκανες, Μάργκαρετ; Τὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔκανες παιδί μου;

Ὁ Τζὼν Μπέρνεϋ — ἢ μᾶλλον ὁ δόκτωρ Ρίτσαρντ, διευθυντὴς τοῦ τμήματος ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου — χαμογέλασε:

— Λύστε μου τὰ χέρια, εἶπε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οἱ χειροπέδες σας εἶναι πρώτης τάξεως. Εἶναι γερές, ἐλαφρότατες καὶ βρίσκει κανεὶς εὐχαρίστησι νὰ τὶς ἔχῃ στὰ χέρια του! Σᾶς τὸ λέγω ἐξ ἰδίας πείρας. Προτοῦ ὅμως γίνῃ λόγος γιὰ τὴν προαγωγήν σας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ζητήσω τὴν δική μου. Μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ κ. Μπράουν, νὰ ζητήσω τὴν προαγωγή μου σὲ σύζυγο τῆς χαριτωμένης μὶς Μάργκαρετ Μπράουν;

ΑΛΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

ΟΜΙΛΕΙ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΑ ΧΑΝ

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΙ ΤΙΓΡΕΩΝ

ΠΟΙΟΣ δὲν θυμᾶται τὸν θόρυβο ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ 6 χρόνια ἐξ ἀφορμῆς τοῦ εἰδυλλίου τοῦ πλουσιωτέρου τῶν Ἰνδῶν ἡγεμόνων Ἀγᾶ Χὰν καὶ τῆς Παρισινῆς μιντινέττας;

Πόσα δὲν ἐγράφησαν γύρω ἀπὸ τὸ εἰδύλλιον αὐτό!

Ἔτσι ἐδημιουργήθη ὁ θρῦλος ὅτι ὁ Ἀγᾶ Χὰν περνῶντας ἔξω ἀπὸ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο εἶδε τὴν νῦν πριγκήπισσαν Μπεγκοὺμ νὰ πωλῇ κέϊκ. Καὶ ὁ κεραυνοβόλος του ἔρως τὸν ἔκανε νὰ τῆς προτείνῃ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Καὶ ποὺ φυσικὰ αὐτὴ ἐδέχθη.

Αὐτὸ ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων ἠλέγθη ὡς ἀνακριβές. Ὁ Ἀγᾶ Χὰν εἶχε γνωρίσει τὴν ὡραίαν μιντινέτταν ὅταν ἀκόμη ζοῦσε ἡ πρώτη του γυναῖκα σ' ἕνα μοδιστράδικο στὴν ὁδὸν Ὠσμάν, ποὺ τὸ διηύθυνε ἡ ἀδελφή της. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι λιγώτερο ρωμαντικὸ ἀπὸ τὸν γνωσθέντα στὶς ἀρχὲς θρῦλο.

Ἡ πριγκήπισσα Μπεγκοὺμ ποὺ ζῇ τώρα εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν πλουσιώτερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, ἐπέρασε τὸν χειμῶνα της στὴν χώρα τοῦ συζύγου της. Πρὸ δέκα δὲ ἡμερῶν ξαναγύρισε στὸ Παρίσι.

Οἱ δημοσιογράφοι ἔσπευσαν νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ τὴν ρωτήσουν σχετικῶς μὲ τὶς ἀπὸ κεῖ ἐντυπώσεις της. Ἡ ὡραία Μαχαρανὴ τοὺς ἐδέχθη προσηνέστατα καί:

«Ἐφθάσαμεν — εἶπε — εἰς τὴν Βομβάην, ἀλλὰ πρὶν ἀποβιβασθοῦμε ὁ λαὸς μᾶς ἔφερε ἀτελείωτες ἁλυσσίδες ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ ὡραῖες ἀνθοδέσμες ἀπὸ εὐωδιάζοντα ἄνθη.

»Ἐμείναμεν ἕνα μῆνα εἰς ἕνα προάστειον τῆς Βομβάης, τὸ Μαλαμπαβίλ, ὅπου ὁ σύζυγός μου ἔχει μικρὰν κατοικίαν.

»Τὸ Μπαλαμπαβὶλ εἶνε ἥσυχον περίχωρον ὅπου τὰ σπίτια δὲν εἶνε καθόλου μέγαρα. Ὑπάρχουν χωριάτικα σπιτάκια καὶ μικρὲς βίλλες. Ὁ σύζυγός μου, ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι θὰ ἐφαντάζετο κανείς, δι' ἕνα Ἰνδὸν ἡγεμόνα, μισεῖ τὰ παλάτια. Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀρέσει εἶναι νὰ ζῇ σ' ἕνα σπίτι μεσαίας τάξεως μὲ τὰ ἀπαραίτητα κομφόρ. Ἐζήσαμε λοιπὸν σ' ἕνα μέτριο σπιτάκι, χωρὶς πομπὰς καὶ ἐπιδείξεις.

* * *

»Ἀργότερα ταξιδέψαμε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν Ἰνδιῶν. Πρῶτα ἐπήγαμε καὶ ἐμείναμεν εἰς τοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Μπικανόρ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς φίλους τοῦ Ἀγᾶ Χάν. Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Μπικανὸρ ζῇ μεγαλοπρεπῶς. Εἶναι κυριολεκτικῶς βυθισμένος εἰς τὴν πολυτέλειαν.

»Ὁ μαχαραγιᾶς ὠργάνωσε ὁλόκληρη ἐκστρατεία μὲ ἐλέφαντας εἰς τὴν πυκνὴν ζούγκλαν τοῦ βασιλείου του διὰ νὰ κυνηγήσουμε τίγρεις. Φαντάζεσθε τὴν περιέργειάν μου διὰ τὸ κυνῆγι τίγρεων.

»— Ἐφονεύσατε καμμίαν;

»— Ὄχι. Ἐπυροβόλησα ὅμως μίαν καὶ παρ' ὀλίγον θὰ τὴν ἐφόνευα. Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Μπικανὸρ ἐστάθη περισσότερον τυχερός.

»Τὸ κυνῆγι αὐτὸ μοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσω ὅτι εἶνε ἀληθῆ τὰ ὅσα λέγονται διὰ τὴν πονηρίαν καὶ τὸ θάρρος τῶν τίγρεων. Δὲν εἴχαμε προχωρήσει πολὺ μέσα εἰς τὴν ζούγκλαν, ὅταν συναντήσαμε ὁμάδα τίγρεων.

»Τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ πρώτου ἐλέφαντος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν ἄνδρες τῆς ἀκολουθίας τοῦ μαχαραγιᾶ. Ἡμεῖς ἀκολουθούσαμε μὲ τὸν μαχαραγιᾶ εἰς δεύτερον ἐλέφαντα. Αἱ τρεῖς τίγρεις εὑρέθησαν πρὸ ὁμοβροντίας πυρῶν καὶ ἔπεσαν ἐντὸς ὀλίγου ὑπὸ τὰς σφαίρας πρὶν προφθάσουν νὰ βλάψουν κανένα. Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως πέντε ἄνδρες τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ κατῆλθαν διὰ νὰ ἀνασύρουν τὰ πτώματα τῶν θηρίων, ἀκούεται αἰφνιδίως ἕνας συριγμὸς ἀπὸ τοὺς παρακειμένους θάμνους. Ἦταν ὁ θόρυβος ἀπὸ μίαν κεραυνοβόλον ἐξόρμησιν τετάρτης τίγρεως, ἡ ὁποία ὡς φαίνεται παρεμόνευε καὶ μόλις εἶδε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κατέρχωνται ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ ἐλέφαντος, ἐπετέθη μὲ λύσσαν ἐναντίον των. Πρὶν προλάβωμεν νὰ ἴδωμεν τί συνέβη, ἡ τίγρις εἶχε καταξεσχίσει ἕνα τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐρρίπτετο ἀκατάσχετος ἐναντίον τῶν λοιπῶν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐδοκίμασα τὸν πειρασμὸν νὰ πυροβολήσω κατὰ τῆς τίγρεως. Ἡ σφαῖρα μου ὅμως ἀπέτυχε· ἦταν ἄλλως τε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπιχειροῦσα τέτοιο κυνῆγι καὶ μάλιστα ὑπὸ τόσον δραματικὰς περιστάσεις. Ἀμέσως ὅμως ὕστερα ἀπὸ μένα ἐπυροβόλησεν ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Μπικανόρ, ὁ ὁποῖος φημίζεται ὡς δεινὸς σκοπευτής, καὶ ἐπέτυχε τὸ θηρίον εἰς τὴν κεφαλήν.

»Εἰς τὸ Μπικανὸρ ἐπεσκέφθην ἐπίσης τὶς γυναῖκες ποὺ ζοῦν εἰς τὰ χαρέμια. Στὶς γυναῖκες αὐτὲς ἀπαγορεύεται νὰ βλέπουν ξένους ἄνδρες. Ζοῦν μοναστηριακὸν βίον πίσω ἀπὸ ἀδιαπέραστους τοίχους καὶ κιγκλιδόφρακτα παράθυρα.

»— Δὲν ἐζήλεψαν τὴν ἰδικήν σας ἐλευθερίαν;

»— Κάθε ἄλλο. Ἡ φυλακή τους εἶναι ἕνα ὑπέροχο παλάτι. Παίζουν διάφορα παιγνίδια, ἀσχολοῦνται εἰς τὴν μουσικήν, κολυμβοῦν εἰς τὴν τεχνητὴν τους λίμνην. Θεωροῦν δὲ τὸν ἑαυτόν τους εὐτυχῆ.

Ἡ μαχαρανὴ τοῦ Ἀγᾶ Χὰν θὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι πιθανῶς στὴν Ντωβίλ, σκοπεύει δὲ ἀπὸ τὸν προσεχῆ χειμῶνα νὰ ἐγκατασταθῇ στὶς Ἰνδίες, ὅπου θὰ ἐπιδοθῇ στὴν ἀνατροφὴ τοῦ διαδόχου των Σὰν Τρουντίν, ποὺ εἶναι τώρα περίπου πέντε ἐτῶν καὶ ποὺ οἱ Ἰνδοὶ ὑπήκοοι τοῦ πατέρα του, πραγματικὰ τὸν λατρεύουν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΟΥΓΚΩ ΚΑΙ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ

Η «ΘΛΙΨΙΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ»

ΓΝΩΡΙΣΤΗΚΑΝ στὰ 1835. Ἔκτοτε ἦταν ἔνδοξος πιά, δημιουργὸς μιᾶς ὁλόκληρης ποιητικῆς σχολῆς, δραματουργός, πεζογράφος στὴν ἄνθισι τῶν 30 του χρόνων, ἀλλὰ δυστυχισμένος, γιατὶ ἡ γυναῖκα του ποὺ τὴν εἶχε λατρέψει, τὸν ἀπατοῦσε καὶ μὲ φίλους του μάλιστα.

Ἐκείνη, ἡ περίφημη Τζουλιέττα, μοντέλλο ζωγράφων στὴν ἀρχή, ἠθοποιὸς ἀργότερα ποὺ βασιζόταν στὴν ὠμορφιά της περισσότερο παρὰ στὸ ταλέντο της, γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου σχεδὸν ποὺ θἄμενε ἄγνωστη γιὰ πάντα ἂν δὲν τῆς ἔδιδε λάμψι καὶ δόξα ὁ ἔρως τοῦ μεγάλου Οὐγκώ.

Γνωρίστηκαν στὶς δοκιμὲς τῆς «Λουκριτίας Βοργία» καὶ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἔνοιωσαν ὅτι τὸ πεπρωμένο θὰ τοὺς ἔδενε.

Καὶ τὸ ὄνειρο ἄρχισε ἀμέσως νὰ πραγματοποιῆται.

Ὁ Οὐγκὼ ὅμως εἶναι ζηλιάρης καὶ ὑποφέρει καὶ στὴ σκέψι μονάχα τοῦ παρελθόντος τῆς ἀγαπημένης του. Γι' αὐτὸν ἡ Τζουλιέττα ἀπαρνιέται τὸ θέατρο, τὴν πολυτέλεια, τὰ λοῦσα καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ κλείνεται σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι τῆς Ρὺ ντὲ Παραντὶ γιὰ νὰ μὴν ἀνήκῃ παρὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶ.

Συνεννοοῦνται τόσο καλὰ ποὺ τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσουν ἔστω καὶ μιὰ μέρα μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Μόλις χωρίσουν ἀνταλλάσσουν θερμὰ ἐρωτικὰ γράμματα. Καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία τὸ σκάζουν ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ τρέχουν σὰν μαθητούδια στὴν ἐξοχὴ ὅπου εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ εἶναι μόνοι.

Τὸ ἐρχόμενο καλοκαῖρι ὁ Οὐγκὼ δέχεται τὴν πρόσκλησι ἑνὸς φίλου του καὶ πηγαίνει μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του νὰ παραθερίσῃ στὸ Ρός, στὴν κοιλάδα ντὲ λὰ Μπιέβρ.

Καὶ ἡ Τζουλιέττα; Ὤ, αὐτὴ δὲν δέχεται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χωρισθῇ τὸν ἀγαπημένο της ἀλλὰ πηγαίνει καὶ ἐγκαθίσταται σ' ἕνα χωριατόσπιτο στὸ Μέτς, ἀπ' ὅπου μπορεῖ εὔκολα νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Οὐγκώ.

Ὧρες ἀτέλειωτες κάθονται στὴν ἀτέλειωτη σιγαλιὰ τῆς ἐξοχῆς καὶ συζητοῦν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον. Ὁ Οὐγκὼ τῆς ἐξομολογεῖται τὶς ἐλπίδες του, τὰ ὄνειρά του. Ἐκείνη τὸν ἀκούει καὶ στὰ ὡραῖα της μάτια ζωγραφίζεται ὅλη ἡ ἀγάπη ποὺ κλείνει μέσα της γι' αὐτόν.

1836—1837. Ἄλλα δυὸ χρόνια χαρᾶς καὶ εὐτυχίας γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους ἀλλὰ καὶ χρόνια γεμᾶτα ἀγῶνες καὶ ἀμφιβολίες γιὰ τὸν ποιητή.

Ὁ Οὐγκὼ φοβᾶται ὅτι τὸ ἄστρο του κλίνει στὴ δύσι του. Καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ νοιώθει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀνάγκη τῆς μοναξιᾶς.

Καὶ στὶς 14 Ὀκτωβρίου 1837 φεύγει μόνος του γιὰ τὸ Ρός.

Τὴν ἐπομένη μόνος του παίρνει τὸ δρόμο τοῦ δάσους ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Μέτς. Ξαναβλέπει ὅλα τὰ γνώριμα μέρη, τὸ σπιτάκι ὅπου καθόταν ἄλλοτε ἡ καλή του, τὸν κῆπο, τὰ δέντρα.

Ὅμοια μὲ τὸν Λαμαρτῖνο ποὺ εἶχε ξαναπάει στὴ «Λίμνη» γιὰ νὰ κλάψῃ τὴν Ἐλβίρα, πηγαίνει κι' αὐτὸς στὸν τόπο ποὺ ἄλλοτε εἶχε γνωρίσει τὴν εὐτυχία γιὰ νὰ ἐμπνευσθῇ.

Ὡς τὴ νύχτα τριγυρνοῦσε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, ὅσπου σιγὰ σιγὰ οἱ ἀναμνήσεις καὶ οἱ εἰκόνες γίνονταν στίχοι καὶ στροφές. Καὶ ὁ Οὐγκὼ ἥσυχος ξαναγυρίζει στὸ Παρίσι. Κλείνεται στὸ γραφεῖο του καὶ ρίχνεται στὴ δουλειά.

Γράφει, γράφει, ὧρες ἀτέλειωτες, ρίχνοντας ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὶς γαλάζες στέγες καὶ τοὺς ρόδινους τοίχους τῶν σπιτιῶν τῆς Πλὰς Ρουαγιάλ. Γράφει, ξεσκίζει, διορθώνει, ξαναγράφει.

Ἀγριεμένα ἡ πέννα του γρατζουνάει τὸ χαρτί.

Τὸ ξεχείλισμα αὐτὸ τῆς καρδιᾶς του εἶναι «Ἡ θλῖψις τοῦ Ὀλύμπου» ἕνα ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα ἀριστουργήματα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας.

Ξαναδιαβάζοντάς το γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ ὁ Οὐγκώ, νοιώθει τὸν ἑαυτό του νὰ τὸν πλημμυρίζῃ ξανὰ ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ χαρά.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξεκινάει γιὰ τὴν Ρὺ ντὲ Παραντί.

Μόλις φθάνει ἐκεῖ, δίνει γεμᾶτος περηφάνεια στὴν Τζουλιέττα τὸ ὑπέροχό του ποίημα.

Ἐκείνη τὸ ξετυλίγει... Τὸ διαβάζει... κατάπληκτη.

Καὶ αὐθόρμητα τοῦ ἁρπάζει τὸ χέρι καὶ τὸ φέρνει στὰ χείλη, ἐνῷ ἀπ' τὰ μάτια της κυλοῦνε δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μια ἀεροπόρος στὴν ἔρημο

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΝΤ' ΑΡΑ

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ἀκόμη θάλασσα ἀπὸ κάτω, εἶμαι χαμένη! ἐσκέφθηκε ἡ Λία, ἐνῷ ἐψηλαφοῦσε τὰ λουριὰ ποὺ ἐστερέωναν τὸ ἀλεξίπτωτον εἰς τὴν πλάτη της.

Ἔκαμε μίαν ἀποχαιρετιστήριον χειρονομίαν πρὸς τὸ θανάσιμα πληγωμένον ἀεροπλάνον της, τὸ χαλύβδινον πουλὶ ποὺ θὰ ἔμενε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον σιωπηλὸν καὶ ἀκίνητον γιὰ πάντα. Κατόπιν, ἔκαμε τὸν σταυρόν της καὶ ἔπεσε εἰς τὸ κενόν.

Τὰ πρῶτα τριάντα δευτερόλεπτα τῆς ἐφάνηκαν σὰν μιὰ ἀπέραντη αἰωνιότης. Ξαναεῖδε ἀστραπιαῖα τὸ παρελθόν της, μὲ τὴν τρομερὴν πνευματικὴν διαύγειαν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πνίγεται. Ἕνα σκοτεινὸν γραφεῖον, χωρὶς ἀέρα, ὅπου ἐπερνοῦσε ὀκτὼ ἢ δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν. Κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς ἐργασίας αἱ συνάδελφοί της ἐμιλοῦσαν γιὰ φορέματα, γιὰ θαυμαστάς, γιὰ καλλυντικά. Ἐκείνη ἀπεναντίας ἔτρεχεν εἰς τὸν διάδρομον, ἄνοιγε διάπλατα τὰ παράθυρα ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ στῆθος της ἐφούσκωνε, διψασμένον ἀπὸ ἀέρα, τὰ μάτια της ἀναζητοῦσαν τὸν οὐρανό, ποὺ εὑρίσκεται ὑψηλά, πολὺ μακρυά.

* *

Τὴν Κυριακήν, ἔκαμνε μακρυνοὺς περιπάτους ὁλομόναχη, εἰς τὴν μελαγχολικὴν καὶ γυμνὴν σχεδὸν ἐξοχὴν ποὺ ἐπεριτριγύριζε τὴν μεγάλην πόλιν. Καὶ ὠνειρεύετο ἀγῶνας καὶ ἡρωϊκὰς κατακτήσεις.

Μίαν ἡμέραν, ὁ ἀδελφὸς κάποιας συναδέλφου της, ποὺ ἦτο ἀεροπόρος, τὴν ἐπῆρε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ εἰς τὸ ἀεροπλάνον του. τῆς ἐφάνηκε ἀμέσως ὅτι εἶχε γεννηθῇ γι' αὐτὸ μόνον, γιὰ τὸν οὐρανόν, γιὰ τὸ βούϊσμα τοῦ μοτέρ, συγχρονισμένον μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς ποὺ μοιάζει σὰν νὰ θέλῃ νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ σύμπαν.

Εἶχε κατὰ μέρος ὀλίγες χιλιάδες ποὺ τῆς εἶχαν ἀφήσει οἱ γονεῖς της, τραχεῖς καὶ ἀγαθοὶ χωρικοί. Τὰς ἐξώδευσε γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ μαθήματα πιλότου. Καὶ πολὺ γρήγορα, ὅλοι εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ἤξευραν τὸ ὄνομά της καὶ ἐμιλοῦσαν γι' αὐτὴν μὲ ἕνα ἐντελῶς παράξενον σεβασμόν.

Ὅταν διωργανώθη ὁ μεγάλος ἀγὼν τῆς πτήσεως Βερολίνου — Σίδνεϋ, μέσῳ Βαγδάτης, μιὰ ἑταιρεία ἀεροπορική, τῆς προσέφερε ἕνα ἀεροπλάνον γιὰ νὰ λάβῃ μέρος—ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πέσει τώρα, κατεστραμμένον.

* * *

Ὅλα αὐτὰ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό της μέσα εἰς τὰ 30 δευτερόλεπτα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔπεφτε μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Ἔπειτα αἰσθάνθηκε ἕνα ἀπότομον τίναγμα εἰς τοὺς ὤμους, σὰν νὰ τὴν εἶχε ἁρπάξει ἕνα τεράστιον χέρι. Τὸ ἀλεξίπτωτον εἶχε ἀνοίξει, ἀνακόπτοντας τὴν πτῶσιν της.

Ἡ νέα ἐγύρισε ἀμέσως εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὰ κάτω. Καθὼς δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ, ἂν ἔπεφτε εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ ἦτο χαμένη...

Εἶδε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ξηράν. Ἀλλά, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ πόδια της ἁπλώνετο τὸ νερὸ τῆς Μεσογείου ποὺ ἔλαμπε εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ἤρχετο διαρκῶς πιὸ κοντά της...

Ἔβγαλε μίαν τρομερὴν κραυγήν, ποὺ τῆς ἐφάνηκε ὅτι ἐπανελαμβάνετο ἀμέτρητες φορὲς ἀπὸ τὰ γύρω ὑψηλὰ βουνά. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτόν, αἰσθάνθηκε τὴν παγωμένην ἐπαφὴν τῶν κυμάτων. Τὸ ἀλεξίπτωτον ἁπλώθηκε ἐπάνω εἰς τὸ νερό.

Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν ἐβούλιαξε. Τὰ πόδια της ἤγγισαν τὸν βυθόν. Ἡ θάλασσα ἦτο ρηχή. Ἡ Λία ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸ πανὶ καὶ ἐκύτταξε γύρω της. Ὀλίγα βήματα μακρύτερα, τὰ κύματα ἔσβυσαν γλυκὰ σὲ μίαν κάτασπρην ἀμμουδιά, πέρα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑψώνοντο τεράστια γυμνὰ βουνά. Ἡ ἄμμος ἦτο ζεστή, ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ Λία ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ νερό, ἐσωριάσθηκε κάτω, ἔκλεισε τὰ μάτια της καί, ἐπὶ μερικὰς στιγμάς, δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς σωτηρίας.

—Ἐνόμισα ὅτι γελάσθηκα, ὅταν ἄκουσα τὴν φωνὴν ἐκείνην... Μὰ τὶ ἔχετε; εἶσθε ἄρρωστη;... Δὲν πειράζει, θὰ μοῦ πῆτε κατόπιν... Τὸ σπίτι μου εἶναι ἐδῶ κοντά... Θὰ σᾶς μεταφέρω ὡς ἐκεῖ...

Ἡ Λία ἐκύτταξε χωρὶς ἔκπληξιν καὶ χωρὶς φόβον τὸν ἄγνωστον ποὺ εἶχε παρουσιασθῇ ἔξαφνα δίπλα της. Δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησιν ὅταν τὴν ἐσήκωσε εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της εἰς τὸν ὦμον του, ποὺ ἦτο ζεστός, δυνατός, γεμᾶτος ζωήν, καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της.

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, εὑρίσκετο εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον, ποὺ ἐφωτίζετο ἀπὸ μίαν λάμπα τοῦ πετρελαίου, ἐπιπλωμένον μόνον μὲ ἕνα στρατιωτικὸν κρεββατάκι καὶ μὲ μερικὰ σκαμνιά. Εἰς ἕνα τοῖχον, ἐκρέμοντο μερικὰ ὅπλα, παλαιὰ δαμασκηνὰ μαχαίρια καὶ καραμπίνες βεδουΐνων μὲ ἀσημοστολισμένην λαβήν. Βλέποντάς τα, ἡ Λία, ἐκατάλαβε ἔξαφνα ὅτι εὑρίσκετο εἰς μίαν μακρυνὴν χώραν, ἔξω ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐκύτταξε ἔκπληκτη τὸν ἄγνωστον ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει εἰς τὴν μητρικήν της γλῶσσαν.

Ἦτο ἕνας νέος μελαχροινὸς καὶ ἀδύνατος, μὲ πρόσωπον ἡλιοψημένον. Εἶχε μάτια γαλανά, παράξενα, ντροπαλὰ καὶ ἐπιβλητικὰ συγχρόνως, κουρασμένα καὶ παιδιάστικα. Ἀφοῦ ἄφησε τὴν Λία εἰς τὸ κρεββάτι του, ἐκύτταξε μὲ ἔκπληξιν τὴν χλωμὴν ἐκείνην καὶ ὡραίαν νέαν, μὲ τὰ ἀνακατεμμένα κατσαρά της μαλλιά, ποὺ τοῦ ἐχαμογελοῦσε ἐλαφρά.

—Ὥστε δὲν ξέρετε ποῦ βρίσκεσθε τώρα; τῆς εἶπε, ἀφοῦ τοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορίαν της. Εἶσθε μέσα στὴν ἔρημο, στὰ πόδια τοῦ Λιβάνου, στὴν Συρία. Ὁλόκληρα χιλιόμετρα γύρω, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα σπίτι, οὔτε μία σκηνὴ βεδουΐνου.

Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ ὁ ἴδιος, τὴν ἐκύτταξε ἐπίμονα.

Ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἐπερνοῦσε μίαν ζωὴν κουραστικήν, ἐρημικήν, ἡγιαγρίαν, βλέποντας μόνον ποῦ καὶ ποῦ τὸ χαμόγελο κάποιας βεδουΐνας μὲ στιγματισμένον πρόσωπον. Καὶ τώρα; τῆς εἶπε ἀφοῦ τοῦ διηγήθη μὲ τὴν νέαν ἐκείνην τοῦ τόπου του, μὲ τὰ μεγάλα καὶ ἁγνὰ μάτια της καὶ τὸ χαμογελαστὸν της στοματάκι. Ἐξαναγύριζαν εἰς τὴν μνήμην του μερικὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε εἰπῆ πρὸ πολλοῦ καιροῦ κάποιος σύντροφος τῶν περιπετειῶν του:

«Μένομε, ἀγαπητέ μου, ἐπὶ μῆνες, ἐπὶ χρόνια, χωρὶς νὰ ἰδοῦμε μιὰ γυναῖκα...ἀπὸ τὶς δικές μας δηλαδή, διότι οἱ βεδουΐνες δὲν λογαριάζονται. Καὶ ἡ πρώτη Εὐρωπαία τὴν ὁποίαν συναντοῦμε κατόπιν, μᾶς ξετρελλαίνει, μᾶς κάνει νὰ χάσωμε τὸ μυαλό μας, σὰν παιδιὰ...κάποτε γιὰ πάντα! Πρέπει νὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς στέλνῃ στὸν δρόμον μας τὴν σωστὴ μόνον γυναῖκα τοῦ πεπρωμένου μας».

* * *

Πράγματι, ἠσθάνετο τώρα νὰ τὸν κυριεύῃ κάτι σὰν γλυκειὰ τρέλλα ἐμπρὸς εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στόμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ χαμογελᾷ, ἐμπρὸς εἰς τὰ σκοτεινόχρωμα καὶ φλογερὰ μάτια ποὺ τὸν ἐκύτταζαν.

— Ποτὲ στὴν ζωή μου δὲν ἤμουν τόσον εὐτυχισμένη! ἐψιθύρισεν ἡ Λία. Πρὸ ὀλίγου ἐνόμιζα ὅτι εἶχαν τελειώσει ὅλα, ὅτι θὰ ἐπέθαινα. Δὲν ἤξαιρα ὅτι εἶναι τόσον ὄμορφο νὰ ζῇ κανείς!...

— Δὲν θὰ ξαίρετε ἴσως ὅτι ἡ ἀποψινὴ νύκτα εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες, εἶπεν ὁ νέος ἔπειτα ἀπὸ μικρὰν σιωπήν. Εἶναι ἡ νύκτα τοῦ «Ἀ Μπαραάτ», κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλλὰχ γράφει τὸ πεπρωμένον ὅλων τῶν ἀνθρώπων γιὰ ὁλόκληρο τὸν χρόνο, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θὰ γεννηθοῦν καὶ ἐκείνων ποὺ θὰ πεθάνουν.... Τί παράξενο, νὰ ἔλθετε ἐδῶ ἀπόψε!...

— Ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ἀλλὰχ γράφει τὸ πεπρωμένον μας, τὸ δικό σας, τὸ δικό μου, εἶπεν ἡ Λία χαμογελῶντας.

—Θὰ ζήσωμεν εὐτυχισμένοι! τῆς εἶπε ἐκεῖνος ὀλίγον ἀργότερα. Εἶμαι πλούσιος ἐπὶ τέλους. Στὸ διπλανὸ δωμάτιον, ἔχω ἀρκετὸ ὄπιον, ποὺ ἐκαλλιέργησα μακρυά, εἰς τὸν Λίβανο... Ὁ ὑπηρέτης μου ἔχει πάει στὸ Μπεϊροῦτ, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ μερικοὺς λαθρεμπόρους. Θὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ θὰ τὸ πληρώσουν ἀμέσως. Καὶ θὰ φύγωμεν ἔπειτα γιὰ πάντα, οἱ δύο μας!...

Ὄπιον;... Ἡ Λίνα εἶδε ἐμπρός της τὰ ἀδύνατα πρόσωπα τῶν γονέων της, ποὺ εἶχαν κερδίσει πάντοτε τίμια τὸ ψωμί των. Ὄπιον;... Χιλιάδες ἄνθρωποι δηλητηριασμένοι σιγά - σιγά!...

—Μὰ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εὐτυχήσω, μὲ τέτοια χρήματα! ἐψιθύρισε ἡ νέα.

Ἐφάνηκε σὰν νὰ εἶχε ἀνοιχθῇ ἔξαφνα μεταξύ των μία ἄβυσσος, ποὺ ἐγίνετο κάθε στιγμὴν πιὸ βαθειά, πιὸ ἀνυπέρβλητη...

—Φεύγω... εἶπε ἡ Λία ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἐσταμάτησε εἰς τὸ κατώφλι καὶ ἐψιθύρισε γλυκὰ καὶ πονεμένα:

—Ἀντίο, ἀγάπη μου.

Ἔπειτα ἀπεμακρύνθη μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, ἀφήνοντας τὸν νέον μόνον, δίπλα εἰς τὶς βαλίτζες τὶς γεμᾶτες μὲ τὸ δηλητήριον... μόνον γιὰ πάντα.. Ἐκεῖνος ἐκατάλαβε ἔξαφνα ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτήν... Ἔτρεξε, τὴν ἐπρόφθασε σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ πίσω. Τὸ σπιτάκι του ἐκαίετο! Τοῦ εἶχε βάλει ὁ ἴδιος φωτιά, γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ ὄπιον, τὸ δηλητήριον ποὺ θὰ τοῦ ἔδιδε τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ θὰ ἔδιωχνε ἀπὸ κοντά του τὴν Λία.

Ὀλίγας ὥρας ἀργότερα, ὁ ὑπηρέτης του Ἀχμέτ, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς ὡπλισμένους βεδουΐνους, ἐπλησίασε κρυφὰ εἰς τὸ σπίτι, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν κύριόν του καὶ νὰ κλέψῃ τὸ ὄπιον. Ἀλλὰ εὑρῆκε μόνον ἕνα σωρὸν ἀπὸ καπνίζοντα ἐρείπια.

...Ὁ νέος δὲν ἤξευρε, δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸν κίνδυνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν εἶχε σώσει ὁ ἔρως. Κρατῶντας τώρα τὴ Λιάνα ἀπὸ τὸ χέρι, ἐβάδιζε δίπλα της σιωπηλά. Εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ ξημερώνῃ.

ΜΑΡΣΑΛ ΝΤ' ΑΡΑ

ΘΡΥΛΟΣ "Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ

ΑΠΟ χρόνια πολλὰ οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου κατέγιναν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πόλεως τοῦ Σαβᾶ, τὴν πρωτεύουσα τῆς μυθικῆς βασιλίσσης Βαλκίδος, τῆς φίλης καὶ κατόπιν συζύγου τοῦ σοφοῦ βασιλέως Σολομῶντος.

Πρὸ ὀλίγων μάλιστα ἐτῶν ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλεν ὅτι ἕνας Γάλλος σοφὸς καὶ δύο ἀεροπόροι ἱπτάμενοι ὑπεράνω τῆς ἐρήμου τῆς Ἀραβίας, ἐπέτυχαν ν' ἀνακαλύψουν ἐρείπια μιᾶς ἀρχαίας πόλεως, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὴν ὑπετέθη ὅτι ἦτο ἡ ἀπὸ αἰώνων ἀναζητουμένη πόλις τοῦ Σαβᾶ.

Ἀλλ' ἔκτοτε οὐδὲν νεώτερον ἐγνώσθη, ἔτσι δὲ φαίνεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς περιφήμου αὐτῆς πόλεως θὰ μείνη διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν θρύλος

Ἀλλὰ εἰς ποῖον σημεῖον τῆς Ἀραβίας νὰ εὑρίσκεται ἡ ἔνδοξη καὶ ἱστορικὴ αὐτὴ πόλις ;

Ἡ Ἀραβία ἦταν διὰ τοὺς Εὐρωπαίους πάντοτε ἡ πλέον μυστηριώδης χώρα. Πίσω ἀπὸ πανύψηλα βουνὰ 3.000 μέτρων καὶ ἄνω ποὺ γειτονεύουν μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἐκτείνεται ἀπέραντος πεδινὴ ἔκτασις καὶ μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐρήμους τῆς γῆς. Ἐκεῖ ὑπῆρξαν ἄλλοτε μεγάλα καὶ πλουσιώτατα βασίλεια. Ἀπὸ ἀπειρίαν μύθων γνωρίζομεν ὅτι ὑπῆρξαν ἀραβικὰ βασίλεια πρὸ τῆς ἰσλαμικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς ἐπιγραφὰς ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν Ὑεμένην, δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἀρκετὰ στοιχεῖα διὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τὰ μυστικὰ ποὺ κρύπτει ἡ Ἀραβία. Ἄλλως τε πέραν ἀπὸ τὴν Ὑεμένην, πρὸς τὸ βάθος τῆς Ἀραβίας εἶναι ἀδύνατον νὰ ταξειδεύση κανείς, διότι διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ θανατωθῆ ἀπὸ τοὺς φυλάρχους οἱ ὁποῖοι τρέφουν μῖσος κατὰ παντὸς ξένου καὶ Εὐρωπαίου.

Ἡ ἀναζήτησις τῆς πόλεως τῆς θρυλικῆς βασιλίσσης τοῦ Σαβᾶ ποῖον δὲν θὰ προσείλκυε! Γύρω ἀπὸ τὴν γοητευτικὴν αὐτὴν γυναῖκα τῶν βιβλικῶν χρόνων πόσοι θρῦλοι δὲν ἔχουν πλεχθῆ. Τὸ εἰδύλλιόν της μὲ τὸν βασιλέα Σολομῶντα εἶναι ἡ πλέον συναρπαστικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία.

Ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ εἶχε μάθει τὰ τῆς σοφίας, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Σολομῶντος. Ἐδοκίμασε λοιπὸν τὸν πειρασμὸν νὰ ὑποβάλη εἰς δοκιμασίαν τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος. Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἦταν ἀκαταγώνιστος, διότι εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν σοφίαν ὡς δῶρον τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν μῦθον εὗρε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς ψαριοῦ, ποὺ τοῦ ἔστειλε κάποιος ψαρᾶς, ἕνα δακτυλίδι μὲ σπάνιον πετράδι. Ὅταν φοροῦσε τὸ δακτυλίδι αὐτὸ ὁ Σολομών, ἀποκτοῦσε τὴν δύναμιν τοῦ παντογνώστου καὶ πανσόφου. Τὰ πνεύματα ἦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, καταλάβαινε δὲ τὴν γλῶσσαν τῶν πουλιῶν καὶ ὅλων τῶν ζώων.

Ὁ Σολομὼν μὲ αὐτὰς τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις ἔγινε μέγας καὶ θαυμαστός, ἡ φήμη του δὲ ἔφθασε καὶ στὸ ἀραβικὸν βασίλειον τοῦ Σαβᾶ, ὅπου ἐβασίλευε μὲ ὑπέροχον σοφίαν καὶ δύναμιν ἡ ὡραία βασίλισσα Βαλκίς.

Εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σαβᾶ ἐλατρεύετο ὡς θεὸς ὁ Ἥλιος. Ὑπῆρχε θαυμάσιος ναός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε στηθῆ μεγαλοπρεπὲς ὁμοίωμα τοῦ Ἡλίου ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ. Ὁ Σολομὼν ἔστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν βασίλισσαν τοῦ Σαβᾶ, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν προσελκύση εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ ἑνὸς Θεοῦ, καὶ τῆς ἔγραφε: «Νὰ εὐλογῆς ἐκεῖνον ποὺ ἐδημιούργησε τὸ φῶς. Ἔλα σὲ μένα διὰ νὰ εὕρης τὴν ἀληθῆ πίστιν πρὸς τὸν ἕνα Θεόν».

Ἡ βασίλισσα ἐσκέφθη: Θὰ δοκιμάσω ἐὰν αὐτὸς ὁ Σολομὼν εἶναι πράγματι σοφὸς βασιλεύς.

Καὶ ἐδιάλεξε ἀπὸ τοὺς σκλάβους της πεντακόσια ὡραῖα κορίτσια καὶ πεντακόσια ὡραῖα ἀγόρια ποὺ ἦσαν ἀκόμη ἄτριχα. Ἔντυσε τοὺς χίλιους αὐτοὺς σκλάβους της κατὰ τρόπον ἐντελῶς ὁμοιόμορφον μὲ λευκὸ χρυσοστόλιστο φόρεμα. Τοὺς ἐφωδίασε μὲ φορτώματα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ εἶπε εἰς τὸν βεζύρην της Μουδὴμ—μπὲν—Ἀμάρ : Πήγαινε νὰ δώσης τοὺς σκλάβους καὶ τὰ δῶρα μου εἰς τὸν βασιλέα Σολομῶντα καὶ νὰ τοῦ εἰπῆς ὅτι διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήση εἰς πέντε ἐρωτήματα : Πρῶτον, ποῖοι ἀπὸ τοὺς σκλάβους ποὺ τοῦ δωρίζω εἶναι γυναῖκες καὶ ποῖοι ἄνδρες, χωρὶς φυσικὰ νὰ τοὺς γδύση. Δεύτερον, νὰ εὕρη τί περιέχει αὐτὸ τὸ χρυσὸ κουτὶ ποὺ σοῦ ἐμπιστεύομαι νὰ τοῦ δώσης. Τρίτον, γνωρίζει ἕνα νερὸ ποὺ οὔτε ἀπὸ τὸν οὐρανόν, οὔτε ἀπὸ τὴν γῆν προέρχεται; Μὲ αὐτὸ νὰ γεμίση τὸ κουτὶ ποὺ τοῦ στέλνω. Τέταρτον, ἠμπορεῖ νὰ τρυπήση ἕνα μαργαριτάρι, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήση κανένα ἐργαλεῖον ἀπὸ ὅσα ἔχει ἐφεύρει ὁ ἄνθρωπος; Πέμπτον, ἠμπορεῖ νὰ περάση κλωστὴν μέσα σὲ μιὰ πέτρα, ἡ ὁποία διακλαδώνεται στραβὰ καὶ ἀνώμαλα ;

Ὁ βεζύρης τῆς βασιλίσσης ἐξεκίνησε μὲ τὰ δῶρα του. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Σολομῶν ἔστειλε στρατὸν εἰς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου του καὶ ἔκτισαν τείχη ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἄργυρον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάση τὸ καραβάνι. Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς βασιλίσσης ἔμεινεν ἔκθαμβος καὶ διερωτήθη :

«Τί φέρνω ἐγὼ ἐδῶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἀφοῦ ἔχουν τόσο πολύ».

Ὁπωσδήποτε ἔδωκε τὰ δῶρα εἰς τὸν Σολομῶντα, ὁ ὁποῖος ἔλυσε καὶ τὰ πέντε ἐρωτήματα τῆς βασιλίσσης, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θαυματουργοῦ δακτυλιδιοῦ του. Ἐν πρώτοις ἔβαλε τοὺς σκλάβους νὰ πλυθοῦν εἰς τὸ πρόσωπον. Τότε ἐξεχώρισε τὰ ἀγόρια ἀπὸ τὰ κορίτσια, διότι τὰ ἀγόρια πλένονταν μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἐνῷ τὰ κορίτσια ἔβαζαν στὸ νερὸ μόνον τὸ ἕνα χέρι.

Ἡ φωνὴ ἑνὸς πνεύματος εἰδοποίησε τὸν Σολομῶντα ὅτι τὸ μαργαριτάρι καὶ ἡ πέτρα εἶναι μέσα εἰς τὸ χρυσὸ κουτί. Ὁ βασιλεὺς ἔπειτα ὠργάνωσε ἱπποδρομίαν καὶ ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῶν ἀλόγων ἐγέμισε τὸ κουτί.

Τέλος ἐφώναξε τὰ πνεύματα καὶ τὰ ζῶα νὰ τοῦ λύσουν τὰ δύο τελευταῖα ἐρωτήματα. Τότε παρουσιάσθη ἕνα σκουλῆκι ξυλοφάγον καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ τρυπήση τὸ μαργαριτάρι. Ἕνα ἄλλο δὲ μικροσκοπικὸ σκουληκάκι ἀνέλαβε νὰ περάση τὴν κλωστὴ διὰ μέσου τῆς σχισμῆς τῆς πέτρας. Ἔτσι ἐλύθησαν ὅλα τὰ αἰνίγματα τοῦ Σαβᾶ ἡ ὁ- τῆς βασιλίσσης ποία ἐδέχθη ἔτσι νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτὴ πρώτη τὸν βασιλέα Σολομῶντα. Ἡ βασίλισσα Βαλκὶς ἦταν ὡραιοτάτη, ἀλλὰ ὑπῆρχεν ἡ φήμη ὅτι εἶχε φοβερὰν δυσμορφίαν εἰς τὰ πόδια ὅπου ἐφύοντο τρίχες ὄνου. Ὁ εὐφυὴς Σολομῶν διὰ νὰ βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀληθείας τῆς φήμης κατεσκεύασε μεγαλοπρεπῆ κρυσταλλίνην αὐλήν, τῆς ὁποίας οἱ καθρέπται θὰ ἐπρόδιδαν τὴν δυσμορφίαν τῶν ποδῶν τῆς βασιλίσσης. Ἡ φήμη ἀπεδείχθη ἀληθής. Ὁ Σολομῶν ἐθεράπευσε τὴν δυσμορφίαν τῶν ποδῶν τῆς βασιλίσσης δι' εἰδικῆς σκευασίας, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐγνώριζε τὸ μυστικόν.

Ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ καὶ ὁ Σολομῶν συνεδέθησαν διὰ παραφόρου ἐρωτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἐτέλεσαν μεγαλοπρεπῶς τοὺς γάμους των. Ἐκράτησεν ὅμως ὁ καθένας χωριστὰ τὸ βασίλειόν του. Ὁ Σολομῶν ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν πόλιν Σαβᾶ. Ὅταν ἡ Βαλκὶς ἀπέθανεν ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν Παλμύραν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Αἰθιόπων ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ γάμου της μὲ τὸν Σολομῶντα τέκνον ὀνομασὲν Μπιάνκα-ἔλ-Χακὶμ (υἱὸς τοῦ σοφοῦ), αἰθιοπιστὶ δὲ Μενελίκ. Τὸ τέκνον τῆς βασιλίσσης ἐβασίλευσεν ἀργότερα εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, τῆς ὁποίας οἱ βασιλεῖς λέγουν ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὸν Σολομῶντα καὶ τὴν μυθικὴν Βαλκίδα.

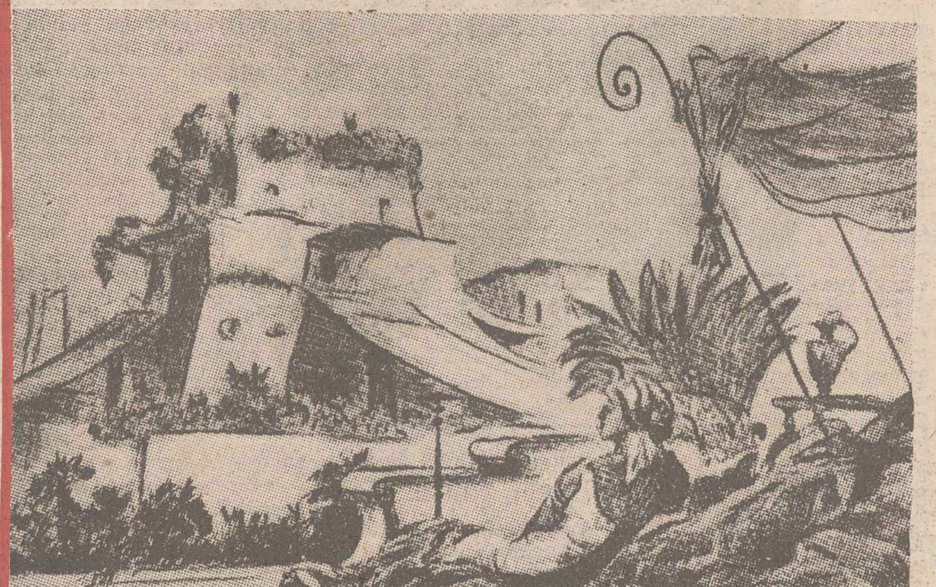

ΟΤΑΝ Η ΙΣΠΑΝΙΑ Η'ΤΑΝ ΜΟΝΙΑΣΜΕΝΗ

«ΤΖΙΤΑΝΑΣ» ΟΙ ΣΠΑΝΙΟΛΕΣ ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ

ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ!

ΣΑΣ καλῶ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὶς ὡραιότερες Σπανιόλες τσιγγάνες.

Εἴμεθα εἰς τὴν Ἀνδαλουσίαν, ὅπου σφύζει πιὸ ὁρμητικὰ τὸ ἱσπανικὸ αἷμα, ἀναμιγμένο μὲ αἱμοσφαίρια τοῦ παραφόρου μαυριτανικοῦ αἵματος.

Γκρενάδα, ἡ πόλις τῶν ἀνθέων, ἡ πόλις τοῦ τελευταίου Μαυριτανοῦ βασιλέως Μουλάϊ Χασσὲν καὶ τῶν νικηφόρων καθολικῶν βασιλέων Ντὸν Φερνάνδο καὶ τῆς Ντόννα Ἰσαβέλλα, κατακλίνεται μὲ ἡδονικὴν νωθρότητα εἰς μίαν κογχύλην τῆς ὑψηλῆς ὀροσειρᾶς τῶν Σιέρρα.

Ἡ Ἀλάμπρα, τὸ μυθικὸ παλάτι τῶν Μαυριτανῶν βασιλέων, παλάτι ποὺ ἦταν μιὰ χώρα ὁλόκληρος (ἀνάκτορα καὶ κάστρο μαζί, διὰ τοὺς ἀγροίκους ἀνθρώπους τῶν ὅπλων καὶ τὶς μαγικὲς γυναῖκες, διὰ τὸν πόλεμον καὶ τὰ τραγούδια, διὰ τὴν μάχην καὶ τὸν χορόν, διὰ τὸ μῖσος καὶ τὸν ἔρωτα), προβάλλει γυμνὸν καὶ διαγράφεται εἰς τὸν ὁρίζοντα ἀπάνω ἀπὸ τὰ πορφυρᾶ τείχη καὶ τοὺς πύργους ἐπὶ τοῦ λόφου, ὁ ὁποῖος κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς Γκρανάδας. Καὶ πίσω ἀπὸ τὴν ξηρότητα τῶν πύργων τοῦ κάστρου κρύπτεται ἕνα στόλισμα ἀνατολικῆς λαμπρότητος.

Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, εἶναι χωμένο τὸ χωριὸ τοῦ Ἀλμπαϊθίν, ὅπου ζῆ μία ἀπὸ τὶς πλέον χαρακτηριστικὲς φυλὲς τοῦ κόσμου, ἡ φυλὴ τῶν Ἱσπανῶν ἀτσιγγάνων. Ἔχουν χαρακτηριστικὰ φανταστικῆς γραφικότητος.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θορύβου τοῦ αὐτοκινήτου μας βγαίνουν ἀπὸ τὶς «κουέβες», τὶς περίεργες καλύβες των, ποὺ εἶναι χωμένες σὲ σπηλιὲς τῶν βράχων. Προβάλλουν οἱ τσιγγάνες σὰν ἄνθη μέσα ἀπὸ μυστηριώδη ἄντρα.

* * *

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἶναι ὅτι εὑρίσκεται κανεὶς αἰφνιδίως εἰς ἕνα ἀπέραντον θέατρον. Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ κορίτσια εἶναι ντυμένες καὶ στολισμένες ὡσὰν νὰ πρόκειται νὰ λάβουν μέρος εἰς θεατρικὴν παράστασιν. Καὶ ὅμως αὐτὰ εἶναι τὰ καθημερινά τους. Φαίνεται ὅτι στολίζονται καὶ ντύνονται κατ' αὐτὸν τὸν τροπον χάριν θεάματος διασκεδάσεως αὐτῶν τῶν ἰδίων. Λατρεύουν τὰ ζωηρὰ χρώματα, τὰ ὑπερβολικὰ στολίσματα, τὰ ἀντικείμενα ποὺ λάμπουν, μὲ πάθος πρωτογόνων λαῶν.

Τὸ δέρμα τους ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, παρουσιάζουν ἔξυπνη καὶ σβέλτη φυσιογνωμία, πρόσωπον ὀβάλ, μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ λαμποκοποῦν μέσα ἀπὸ πυκνὰ μεγάλα τσίνουρα, μαλλιὰ μαῦρα ποὺ λάμπουν, βόστρυχοι ποὺ πέφτουν μὲ χάρι στοὺς κροτάφους καὶ στὸ μέτωπο, δόντια ποὺ ἀστράφτουν ἀνάμεσα σὲ ἡδονικὰ σαρκώδη χείλη. Γυναῖκες μὲ μιὰ λέξι ἑλκυστικές.

Εἶναι χορεύτριες, τραγουδίστριες καὶ μάγισσες. Ἀλλὰ ἐκτὸς αὐτοῦ πρέπει νὰ κάνουν καὶ κάτι ἄλλο, ἀφοῦ οἱ δρόμοι τοῦ Ἀλμπαϊθὶν εἶναι πλημμυρισμένοι ἀπὸ μικρὰ τσιγγκανάκια ἡμίγυμνα, ζωηρότατα καὶ ἐνοχλητικά, διότι μᾶς ἁρπάζουν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ οὐρλιάζουν δυνατά :

—Πεσέτα, πεσέτα !

Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος τῆς παρουσιάσεώς των. Ζητοῦν ἀμέσως τὴν ἐλεημοσύνην, ἀλλ' ἀξιοῦν μίαν ὁλόκληρη ἀσημένια πεσέτα καὶ ὄχι τὰ φτωχικὰ «σεντάβος». Καὶ ὁ μικροσκοπικώτερος τσιγγάνος ἔχει τὴν ἀξιοπρέπειαν κυρίως ἀξιοπρέπειαν ἐννοεῖται μὲ τὸ χρῆμα τοῦ πλησίον.

Τὰ κορίτσια καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ εἶναι ἄφθονα μυρωμένες, πουδραρισμένες καὶ ἀρωματισμένες, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν περιφρονοῦν τὸ νερό, διότι ἐμφανίζονται καθαρὲς καὶ δροσερές. Ἐνῷ τὰ παιδιὰ ἔχουν πολὺ θεαματικὴν ρυπαρότητα.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἀκόμη ἐκεῖ πλησίον τοῦ «Λαβαντέρα» τῆς Σάντα Ἴνες, τὰ παλαιὰ λουτρὰ τῆς μαυριτανικῆς ἐποχῆς, τὰ ὁποῖα διατηροῦν καὶ σήμερα μερικὰς ἀπὸ τὰς παλαιὰς διακοσμήσεις καὶ τὰ ἴχνη τῶν λουτήρων. Τρέχει δὲ πάντοτε νερό.

Σήμερα ἐκεῖ οἱ γυναῖκες πλένουν τὰ ροῦχα, ποτὲ ὅμως, ὅπως φαίνεται, καὶ τὰ παιδιά τους.

Οἱ τσιγγάνοι τῆς Ἀλάμπρας (ὄχι οἱ γυναῖκες των) φαίνεται ὅτι θέλουν νὰ συμμορφοῦνται ἀκόμη πρὸς τὸ διάταγμα τοῦ Φιλίππου Β΄, ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς Μαυριτανοὺς νὰ λούωνται. Τοὺς ἤθελε ρυπαρούς. Καὶ οἱ καϋμένοι οἱ Μαυριτανοὶ ἀνέθεσαν τότε εἰς ἕνα γέροντα εὐγενῆ νὰ διαμαρτυρηθῆ πρὸς τὸν βασιλέα, λέγοντας ὅτι τὰ λουτρὰ δὲν ἦσαν καμμία θρησκευτικὴ αἵρεσις, ἀλλὰ ἀνάγκη τῆς ὑγιεινῆς. Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἀπήντησε :

—Τὸ νερὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητον. Διὰ νὰ τὸ πίνη κανείς, ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ πλένεται, ὄχι.

Οἱ ὡραῖες τσιγγάνες τοῦ Ἀλμπαϊθὶν προσφέρονται νὰ χορέψουν πρὸς τέρψιν μας. Εἶναι χαριτωμένες, εὐλύγιστες, ζωηρότατες. Μὲ ὀλίγες πεσέτες θὰ ἔχουμε τὸ θέαμα τοῦ ὡραιοτέρου σπανιόλικου χοροῦ, τὸν ὁποῖον μόνον οἱ τσιγγάνες τῆς Ἀλάμπρας γνωρίζουν τόσο καλά. Ἕνας γέρος τσιγγάνος σπεύδει νὰ ἑτοιμάση τὸ μέρος διὰ τὸν χορόν. Ἀπὸ τὰς «κουέβας» βγαίνουν γκιταρέρος. Οἱ χορεύτριες πηγαίνουν νὰ πάρουν τὰ πελώρια κροσσᾶτα σάλια τους καὶ τὰ κρέμβαλα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλες τσιγγάνες μὲ τὸν λαιμὸν τυλιγμένον μὲ περιδέραια ἀπὸ ἀσημένια καὶ χρυσᾶ νομίσματα ἔρχονται νὰ προτείνουν νὰ σᾶς εἰποῦν τὴν «καλὴν τύχην» μέχρις ὅτου ἀρχίση ὁ χορός. Μοῦ διαβάζει μιὰ εἰς τὴν παλάμην τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, πρόκειται δὲ νὰ εἶναι ἡ τύχη μου πολὺ καλή. Ἀρκεῖ διὰ τὸ προφητικὸν πνεῦμα τῆς μάγισσας νὰ βάλω στὴν παλάμη ἕνα ἀσημένιο «ντοῦρο» τῶν πέντε πεσετῶν.

Οἱ τσιγγάνες ἔχουν πάντοτε τὴν φήμην τῆς μαγείας καὶ τῆς προφητείας ἡ ὁποία γίνεται περισσότερον γοητευτικὴ ὅταν ἡ τσιγγάνα ποὺ διαβάζει τὴν τύχην σας εἶναι ἑλκυστική.

Ἕως ὅτου νὰ ἑτοιμασθῆ ὁ χορός, ὁ συνοδός μου προσφέρεται νὰ μοῦ δώση μερικὲς πληροφορίες διὰ τοὺς τσιγγάνους τῆς Ἀλάμπρας. Εἰς τὸ παρελθόν, κατηγοροῦντο ὅτι ἅρπαζαν παιδιὰ τῶν Ἱσπανῶν, τὰ ὁποῖα πουλοῦσαν εἰς τοὺς Μαυριτανοὺς τῶν Ἀφρικανικῶν ἀκτῶν. Ὑπῆρχε μία ἐποχὴ ποὺ οἱ τσιγγάνοι τῆς Ἀλάμπρας κατηγοροῦντο ἐπίσης δι' ἀνθρωποφαγίαν. Εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς πόλεως τῆς Γκρανάδας διαβάζει κανεὶς ἔγγραφον ἑνὸς δικαστοῦ, ὀνόματι Μαρτὶν Φαγιάρντο, τοῦ ἔτους 1629, ὁ ὁποῖος περιγράφει τὴν δίκην τεσσάρων τσιγγάνων, κατηγορουμένων ὅτι ἔφαγαν χριστιανούς. Οἱ τσιγγάνοι ὑποβληθέντες εἰς βασανιστικὴν ἀνάκρισιν ὡμολόγησαν ὅτι ἐσκότωσαν μίαν γυναῖκα καὶ τὴν ἐσέρβιραν ψητὴν εἰς ἕνα ἑορταστικὸν γεῦμα. Ὑποβληθέντες εἰς νέαν ἐξέτασιν ὡμολόγησαν ὅτι ἐδολοφόνησαν καὶ ἔφαγαν ἕνα προσκυνητήν. Διὰ τρίτην φορὰν βασανισθέντες ὡμολόγησαν ὅτι ἐσκότωσαν καὶ ἔφαγαν ἕνα ἱερέα φραγκισκανόν. Αἱ ὁμολογίαι των ἐκρίθησαν ἐπαρκεῖς διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν καταδίκην τῶν τσιγγάνων εἰς τὸ νὰ καοῦν ζωντανοί. Ἐν τούτοις μὲ τὴν βασανιστικὴν ἀνάκρισιν ἴσως θὰ ὡμολογοῦσαν καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἱσπανοὶ τσιγγάνοι δὲν ἔχουν τὰς ἰδιοτροπίας τῶν προπατόρων των. Δὲν ἐδοκίμασαν καθόλου τὴν φρίκην ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἠμποροῦν νὰ μᾶς φᾶνε ψητούς. Τοὐναντίον τὸ ὡραῖον θέαμα τῶν ἑλκυστικῶν χορευτριῶν τσιγγάνων μᾶς διαθέτει συμπαθέστατα πρὸς τὴν φυλὴν τῶν τσιγγάνων τῆς Ἀλάμπρας.

Ὁ χορὸς συνεχίζεται μὲ αὐξανομένην διαρκῶς ζωηρότητα. Οἱ γκιταρέρος συνοδεύουν θαυμάσια τὶς χορεύτριες μὲ μαγευτικὰ σπανιόλικα τραγούδια.

Τὰ κροσσᾶτα σάλια ἀνεμίζονται εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τοῦ ἀπογεύματος, ζωηρότατες ἀλλὰ ρυθμικὲς κινήσεις γοητεύουν καὶ ἐμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τοῦ Ἀλμπαϊθὶν ποὺ εἶχε συρρεύση νὰ παρακολουθήση τὴν χορευτικὴν ἐπίδειξιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούαμε τὰς παρακινήσεις τοῦ πλήθους :

—Ἄντα Σεντρότας !

Καὶ τὰς ἐπευφημίας :

—Τζιτάνας, ὀλέ !

ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

Ἡ Πόλα Νέγκρι στὸ «Νοκτοῦρνο»

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΡΟΔΑ

Ὄχι τὰ ρόδα τὰ κλειστὰ
δὲν εἶναι ρόδ' ἀκόμα:
εἶν' ἄνθος δίχως ὄνομα
καὶ δίχως εὐωδιά.
Μοιάζουν ἀθῶο, ἀφίλητο
καὶ παιδιακίσιο στόμα
ποὺ δὲν τὸ πότισε καϋμὸς
ἀγάπης ἡ καρδιά.
Θέλω τὰ ρόδα ὁλόδροσα
κι' εὐωδιαστὰ ἀνθισμένα...
τὴν εὐλογιὰ τῆς ὠμορφιᾶς
στὸν κόσμο νὰ σκορποῦν,
χείλη ἀνοιχτὰ ἀπὸ στεναγμοὺς
κι' ἀπὸ φιλιὰ καμένα,
χείλη ποὺ κι' ἂν σωπαίνουνε
τὸ λὲν πὼς ἀγαποῦν...

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΝΑ ΓΑΛΛΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΣΤΗ Λουκέρνη τὴν συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κλῶντ καὶ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν ἀγάπησε. Ἡ κερένια σχεδὸν χλωμάδα της, τὰ μάτια της ποὺ μοιάζουν μὲ κύματα φουρτουνιασμένης θάλασσας, τὸ ἀργὸ βάδισμά της, τὸ κάθε τί της τέλος πάντων ἔκλεινε τόση γοητεία γι' αὐτόν, ποὺ ἀμέσως ἔνοιωσε πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ χρόνια καρτεροῦσε.

Ἡ Κλαὶρ συγκινήθηκε λιγάκι ἀπ' τὸ θαυμασμὸ ποὺ τοῦ ἐνέπνεε ὅταν ὅμως ἄρχισε αὐτὸς νὰ ἐκδηλώνεται, ἐκείνη κλείστηκε ξανὰ στὴν αἰνιγματικὴ σιωπή της χωρὶς νὰ τοῦ πῆ οὔτε δυὸ λόγια κὰν ἐνθαρρυντικά. Ξετρελλαμένος ἀπ' τὸν ἔρωτα, τὴν ζήτησε εἰς γάμον ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ ἐκεῖνοι δέχτηκαν ἀμέσως. Καὶ ἡ Κλαὶρ ὕστερα ἀπὸ λίγων ἑβδομάδων δισταγμὸ συγκατετέθη καὶ αὐτὴ στὸ νὰ γίνη γυναῖκα του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ πῆ παρὰ τὰ ἑξῆς λόγια :

— Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀγαπήσω μιὰ μέρα ! . . . .

Ὁ Κλῶντ, νέος μὲ ἐντελῶς συντηρητικὲς ἀρχές, ἄκουσε μὲ εὐγνωμοσύνη τὰ λόγια της αὐτὰ γιατὶ πίστευε ὅτι σὲ μιὰ συμβίωσι γιὰ νὰ εἶναι ἁρμονική, πρέπει ὁ ἔρως νὰ ἀκολουθῆ καὶ ὄχι νὰ προηγῆται τοῦ γάμου, τοὐλάχιστον στὰ κορίτσια.

Ἡ Κλαὶρ ὅμως δὲν ἦταν ἀπ' αὐτές. Γι' αὐτὸ κι' ὁ γάμος της δὲν τὴν ἱκανοποίησε καθόλου. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἄρχισε νὰ χλωμαίνη ὁλοένα καὶ περισσότερο, στὰ μάτια της πλανιόταν πάντα μιὰ σκιὰ μελαγχολίας ὥσπου σὲ λίγο καιρὸ ἄρχισε νὰ συχαίνεται καὶ νὰ ἀποφεύγη τὸ κάθε τί, ὡς καὶ τὸν ἄνδρα της ἀκόμα.

Ὁ Κλῶντ, ὁ ὁποῖος εἶχε παλέψει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ κατακτήση τὴ γυναῖκα του, ἔνοιωθε νὰ τὸν πλημμυρίζη μιὰ ἀτέλειωτη ἀπελπισία ὅσο ἔβλεπε ὅτι περνοῦσεν ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ φέρνη ἀποτέλεσμα. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ νοιώθη ὅτι πίσω ἀπ' τὰ ὀνειροπολήματα καὶ τὰ αἰνιγματικὰ χείλη τῆς γυναίκας του κρυβόταν κάποιο μυστικό. Στὴν ἀρχὴ ἀπὸ διάκρισι ἀπέφυγε νὰ τὴν ρωτήση. Σὲ λίγο ὅμως ἔνοιωσε κάποιο οἶκτο μέσα του γι' αὐτή. Ἀναρωτήθηκε μήπως δὲν θἆταν καθῆκον του νὰ προσπαθήση νὰ μάθη γιὰ νὰ μπορέση ἔστω καὶ νὰ τὴν βοηθήση ἂν θὰ χρειαζότανε.

Καὶ τὸ ἀπεφάσισε ἕνα κρύο πρωϊνὸ τοῦ Φλεβάρη, ἕνα πρωϊ θλιβερὸ καὶ μελαγχολικό, ὅπου ὁλόκληρος ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα κατάμαυρο σεντόνι.

Ἡ Κλαὶρ προσπάθησε νὰ ἀποφύγη αὐτὴ τὴ συζήτησι, βλέποντας ὅμως τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Κλῶντ καὶ ἐπειδὴ ἐκ φύσεως ἦταν εἰλικρινὴς καὶ αὐθόρμητη, τοῦ εἶπε πνιγμένη στὰ δάκρυα, τὸ θλιβερό της μυστικό. Εἶχε ἀγαπήσει ἕναν νέον κάποτε, ἕναν νέον ὁ ὁποῖος εἶχε προσβάλει σοβαρὰ τὸν ἀδελφό της καὶ ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ἀποχωρισθῆ γιὰ νὰ μὴν προσβάλη τὴν οἰκογένειά της. Ἅμα γνώρισε τὸν Κλῶντ, ἤλπισε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήση μιὰ μέρα, γι' αὐτὸ καὶ δέχθηκε τὴν πρότασί του. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως πείσθηκε ὅτι τὸ παρελθὸν παρέμενε ἀξέχαστον καὶ ξαναβυθίσθηκε στὸν πόνο της.

* * *

Ἡ ἐξομολόγησις τῆς Κλαὶρ ἔρριξε τὸν Κλῶντ στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία. Στὴν ἀρχὴ ἔνοιωθε καὶ κάποιο μῖσος μάλιστα γιὰ τὴν γυναῖκα του ποὺ τοῦ ἀνῆκε καὶ ποὺ τὸν ἔνοιωθε τόσο ξένο.

Ἅμα ὅμως τὴν εἶδε κρεββατωμένη, ἅμα εἶδε στὰ μάτια της μέσα τὴν φλόγα τοῦ πυρετοῦ, ὁ οἶκτος τὸν πλημμύρισε. Καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀνακουφίση. Στὸ κάτωκάτω γιατὶ νὰ μὴν πάρουν διαζύγιο; Ἂν κατώρθωνε νὰ τὴν δώση σ' αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ αὐτὸς δὲν θὰ γινόταν περισσότερο δυστυχισμένος ἀπ' ὅ,τι ἦταν τώρα καὶ ἐκείνη θὰ σωνόταν.

Μὲ μεθοδικότητα κατώρθωσε νὰ μάθη ποιὸς ἦταν ὁ ἀντίπαλός του καὶ ἀδίστακτα πῆγε ὁ ἴδιος καὶ τὸν ἔφερε στὴν Κλαίρ. Βέβαια δὲν ἔφθασε ὥς τὸ σημεῖο νὰ τοὺς ἀφίση μόνους σὲ τὲτ—ἀ—τέτ, ἀλλὰ πάντως τοὺς ἐπέτρεπε νὰ βλέπωνται κάθε μέρα.

Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε. Σὲ λίγο ἡ Κλαὶρ εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Στὰ μάτια της παιγνίδιζε μιὰ χαρούμενη λάμψις καὶ στὰ χείλη της ἄνθιζε ἕνα εὐχαριστημένο χαμόγελο.

Ὁ Κλῶντ ὑπέφερε τρομερὰ ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό. Τὰ μάτια του εἶχαν χωθῆ μέσα στὶς κόγχες τους, τὰ μάγουλά του εἶχαν χλωμιασει καὶ τὰ δόντια του σφιγγόταν μανιασμένα κάθε φορὰ ποὺ ἀναγκαζόταν νὰ ἀναγνωρίση ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἦταν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἀγαπιοῦνται.

Καὶ μιὰ μέρα ἡ Κλαὶρ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἐπαρακάλεσε τὸν ἄνδρα της ἕνα ἡλιολουσμένο πρωῒ νὰ τὴν βοηθήση νὰ περπατήση λίγο στὸ περιβόλι.

* * *

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ γλυκύτερα Μαρτιάτικα πρωϊνά. Ἡ Κλαὶρ ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός της καὶ ἔκανε λίγα βήματα.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ σιγανὴ φωνὴ ποὺ τὴν ἔπνιγαν λυγμοί, ψιθύρισε :

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαι Κλῶντ! Ποτὲ δὲν πίστευα ὅτι μποροῦσες νὰ κλείνης τόση μεγαλοψυχία μέσα σου.

— Ἔπρεπε νὰ σὲ σώσω! ἀποκρίθηκε μὲ πίκρα ἱκεσίας. Ἔγινες καλά... καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ.

— Ναί... γιατρεύτηκα, τοῦ εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή.

Ἐκεῖνος ἐχλώμιασε. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ πεθαίνη μέσα του ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Πέτυχα δίκηο! συνεπλήρωσε μ' ἕνα διφορούμενο χαμόγελο. Τώρα πρέπει νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴ ποὺ ἀνέλαβα.

— Θὰ μπορέσης νὰ μὲ συγχωρήσης ἄραγε; τὸν ρώτησε καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε.

Προσπάθησε νὰ ἀπαντήση, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὰ δόντια του ἦσαν σφιγμένα, ὁ λαιμός του ξερὸς καὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ σὰν νὰ κατέβαλε τὴν τελευταία της προσπάθεια πρὶν σταματήση γιὰ πάντα.

— Θὰ μπορέσης νὰ ξεχάσης ποτὲ τὴν τρέλλα μου; ἐξακολούθησε ἐκείνη. Κλῶντ, αὐτὸς μοῦ χαρίζει τὴν εὐτυχία... Μιὰ εὐτυχία σταθεροποιημένη ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴ δοκιμασία... Μιὰ εὐτυχία βαθειά, ἀπέραντη... Ἂν ἤξερες, Κλῶντ... ἂν μποροῦσες νὰ καταλάβης.... ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν ξαναεῖδα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... κατάλαβα ὅτι τὰ βάσανά μου ὅλα θἄπαιρναν τέλος. Καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἡ πεποίθησίς μου αὐτὴ ρίζωνε ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ μέσα μου... Τὸ καταλάβαινα ὅτι ὑπέφερες... ἤθελα ὅμως νὰ φτάσω καὶ στὰ ἄκρα...

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ δείχνεις... Κάνε μου τὴ χάρι ὅμως νὰ μὲ ἀπαλλάξης ἀπ' τὶς ἐξομολογήσεις σου.... Μοῦ κάνουν καλό, πέστεψέ με !

Καὶ στρίβοντας τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κρύψη τὰ δάκρυα ποὖχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια του, ἐξακολούθησε σιγά :

— Θὰ ὑποστῶ τὴν θυσία ὥς τὸ τέλος. Καὶ ποῦ θὰ τὸν συναντήσης αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶς;

Ἡ Κλαὶρ στηρίχθηκε βαρύτερα στὸ μπράτσο του. Μιὰ συγκίνησις ζωηρὴ τὴν κατεῖχε ὁλόκληρη. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε λίγα βήματα ἀκόμα, στάθηκε ἀποφασιστικὰ ἐμπρὸς σ' ἕνα βιαστικὸ τριαντάφυλλο ποὺ εἶχε ἀνθίσει πρὶν ἔρθει ἡ ὥρα του ἀκόμα.

— Ἕνα ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο! ψιθύρισε. Εἶχα ὑποσχεθῆ στὸν ἑαυτό μου νὰ δώσω στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπῶ τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο ποὺ θὰ συναντοῦσα μόλις θὰ πρωτόβγαινα στὸ περιβόλι.

Καὶ τραβῶντας ζωηρὰ τὸ χέρι της ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ Κλῶντ, ἔτρεξε πρὸς τὸ λουλοῦδι. Ὁ ἄνδρας της ἔστεκε ἔκπληκτος ἀπ' τὴν ἀπανθρωπία τῆς γυναίκας του ποὺ τὴν νόμιζε λουλοῦδι τρυφερό, ὅλο καλωσύνη καὶ γλύκα. Ἐκείνη ὅμως ἀδιάφορη ἔκοψε τὸ τριαντάφυλλο καὶ προχώρησε πάλι πρὸς τὸ μέρος του μὲ μιὰ λάμψι στὰ μάτια της ποὺ ἔκανε τὸν Κλῶντ νὰ ἀνατριχιάση ὁλόκληρος ἀπ' τὴν ἐξαφνικὴ χαρά.

— Ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, ἀγαπημένε μου, πάρτο αὐτὸ τὸ λουλοῦδι, τοῦ ψιθύρισε τρέμοντας.

Καὶ ὕστερα κρύβοντας τὸ κεφάλι στὸ στῆθος του, συμπλήρωσε μὲ γλυκειά, χαρούμενη φωνή :

— Τώρα νοιώθω τί θὰ πῆ πραγματικὴ ἀγάπη! Χρειάσθηκε μιὰ θυσία μεγάλη γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξη τὰ μάτια !

Ζ. ΡΟΣΝΥ

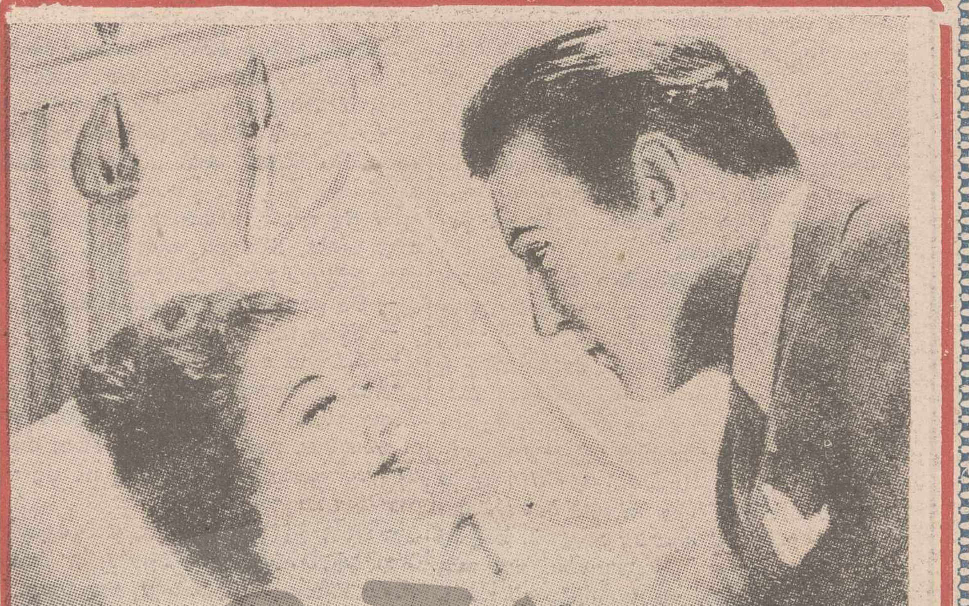

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΪ

[Ὁ Ντὸν Ματέο διηγεῖται τὴν ἐρωτική του ἱστορία μὲ μια πραγματικὰ παράξενη Ἱσπανίδα. Τὴν πρωτογνώρισε σ' ἕνα τραῖνο κι' ὕστερα τὴν βρῆκε νὰ δουλεύῃ μέσα σὲ μιὰ φάμπρικα. Τὸ μεστό της κορμὶ πρὸ παντὸς τοῦ κίνησε τὴν ἐπιθυμία. Τῆς ἐζήτησε σχέσεις, ἐκείνη δέχτηκε κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι της. Μὰ παρ' ὅλες του τὶς παρακλήσεις, αὐτὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τοῦ παραδίνονταν. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦπε: — Ματέο, μεθαύριο θὰ γίνω ἐρωμένη σας!].

Ἕνα ρῖγος πέρασε τὸ σῶμα μου.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Τότε γιατὶ τόσον ἀργά; Ἂν μ' ἀγαποῦσες...

— Πάντοτε σᾶς ἀγαποῦσα.

— ....Τότε γιατί νὰ μὴ γίνῃς ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή; Τὰ σίδερα δὲν εἶναι ψηλά. Ν' ἀνέβω;

— Ὄχι, ὄχι, ἀπόψε. Ἐλᾶτε τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ. Σήμερα εἶμαι πιὸ ἁμαρτωλὴ κι' ἀπὸ μιὰ τσιγγάνα. Δὲν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα στὴν κατάστασι ποὺ εἶμαι... Τὸ παιδί μου θὰ εἶναι καταραμένο... Αὔριο θὰ πάω νὰ ἐξομολογηθῶ στὸν παπᾶ καὶ θὰ τοῦ πῶ ὅ,τι ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες τώρα ἔκανα κι' ὅ,τι θὰ κάνω. Ἀκόμη θὰ τοῦ πῶ πὼς ἀπεφάσισα νὰ γίνω ἐρωμένη σου.

Θέλω νὰ μοῦ δώσῃ προκαταβολικὰ τὴν συγγνώμη του! Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ θὰ μεταλάβω στὴ λειτουργία. Ἔτσι μὲ τὸ σῶμα τοῦ Χριστούλη μέσα μου θὰ κάνω τὴν προσευχή μου νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη τὴ νύχτα καὶ νὰ διατηρήσῃ αὐτὴ τὴν εὐτυχία ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου.

Ἀλήθεια πάσο παράξενες εἶναι οἱ γυναῖκες στὴν Ἱσπανία.

Πιστεύουν πὼς ὁ Θεὸς δείχνει ἀπέραντον ἐπιείκειαν γιὰ τὶς ἐρωτευμένες ποὺ παρακολουθοῦν τὴν λειτουργία!

— Λοιπόν; Ντὸν Ματέο, ἐπανέλαβεν ἡ Κόντσα, ἀφῆστε με ἀπόψε... Καθὼς βλέπετε ἡ κάμαρά μου εἶναι ἄδεια... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν εἶσθε οὔτε ἀνυπόμονος οὔτε ζηλιάρης... Τὴν Κυριακὴ ἀργὰ τὴ νύχτα θὰ μὲ βρῆτε ἐδῶ. Μὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ἀπὸ πρὶν πὼς ἀπ' ὅσα θὰ συμβοῦν δὲν θὰ πῆτε τίποτα στὴν μητέρα μου, καὶ πὼς θὰ φύγετε ἀπ' τὴν κάμαρή μου τὸ πρωΐ, πρὶν ξυπνήσει ἐκείνη.

Αὐτὸ τὸ κάνω ὄχι γιατὶ φοβᾶμαι μήπως μὲ ἰδῆ. Ξέρετε δὰ πὼς εἶμαι κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου... Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὶς συμβουλές της, οὔτε τὶς ὑπὲρ οὔτε καὶ τὶς ἐναντίον σας. Αὐτὸ τὸ κάνω μονάχα γιατὶ ἔχω ὁρκισθῆ.

— Θὰ κάνω ὅπως θέλετε.

— Ὡραῖα. Λοιπὸν ἄς μᾶς ἑνώσῃ ἡ ὑπόσχεσίς σου. Καὶ γυρνόντας τὸ κεφάλι της ἄφησε νὰ ἀγκαλιάσουν τὸ κιγκλίδωμα τὰ πλούσια μαλλιά της. Τὰ πῆρα στὸ χέρι μου κι' ἔλουσα, ἐνῷ τὰ φιλοῦσα, τὸ πρόσωπό μου μέσα στὸ μαῦρο καὶ θερμὸ κῦμα των.

Ὕστερα, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω γλύστρησαν ἀπ' τὰ δάχτυλά μου καὶ ἡ Κόντσα ἔκλεισε τὸ παράθυρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στὶς δυὸ ἡμέρες καὶ στὶς δυὸ νύχτες ποὺ πέρασαν ἤμουνα ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὑπέφερα ὅμως κι' ἤμουνα ἀνήσυχος. Μέσα στὶς σαράντα ὀκτὼ ὧρες πάνω ἀπὸ ἑκατὸ φορὲς σκέφθηκα αὐτὸ ποὺ θὰ συνέβαινε. Ὅλη τὴ σκηνή, τὰ λόγια.... Ἀκόμα καὶ τὶς στιγμὲς τῆς σιωπῆς! Νόμιζα πὼς τὴν ἔβλεπα στὴν ἀγκαλιά μου.

... ...

Ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα ἔφθασε. Περπατοῦσα στὸ δρόμο χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ πλησιάσω στὰ παράθυρά της ἀπὸ φόβο μὴ τυχὸν τὴν ἐκθέσω... Κι' ὅμως μὲ πείραζεν ἡ ἰδέα πὼς ἐκείνη μὲ παρακολουθοῦσε πίσω ἀπ' τὰ πατζούρια τοῦ παραθυριοῦ της.

— Ματέο... ἄκουσα τὸ ὄνομά μου.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ λησμονοῦσα τοὺς ἔρωτες εἴκοσι ὁλόκληρων ἐτῶν... Νόμιζα πὼς γιὰ πρώτη φορὰ θὰ κολλοῦσα τὰ χείλη μου στὰ χείλη μιᾶς γυναίκας καὶ πὼς θὰ αἰσθανόμουνα ἕνα νέο ζεστὸ κορμὶ νὰ τυλίγεται στὰ χέρια μου.

Μπῆκα στὴν κάμαρή της δρασκελῶντας τὸ κιγκλίδωμα. Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου!

... ...

Ὄρθια ἐμπρός μου παραδίνονταν στὰ χάδια μου, μὰ ἀνθίστατο κιόλας!

Μ' ἑνωμένα τὰ χείλη, κλειστὰ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ ρουθούνια φουσκωμένα, νόμιζα πὼς δὲν εἶχα αἰσθανθῆ ποτέ μου τόσο βαθειὰ τὸν ἴλιγγο ποὺ λέγεται «μέθη τοῦ φιλιοῦ»!

Δὲν ἤξερα πιὰ ποιοὶ εἴμαστε, οὔτε τί εἶχε συμβῆ ὡς τὰ τότε, οὔτε τί θὰ συνέβαινε... Ἦταν τόσον ἔντονο τὸ παρόν, ὥστε τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον σβύνανε ἀπ' ἐμπρός μου!

... ...

— Δὲν νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου, μοῦ ψιθύρισε. Στάσου λίγο. Θαρρῶ πὼς θὰ πέσω κάτω. Ἔλα νὰ πᾶμε στὴν ταράτσα.... Θέλω νὰ ξαπλώσω λίγο πάνω στὴν ψάθα... Στάσου λίγο... Σὲ ἀγαπῶ, μὰ λιγοθυμάω!...

Τὴν ἄφησα κι' ἔκανα νὰ πάω πρὸς μιὰ πόρτα.

— Ὄχι ἀπὸ κεῖ, μοῦ φώναξε. Εἶναι ἡ κάμαρα τῆς γρηᾶς... Ἔλα ἀπὸ δῶ... Καὶ μοῦ ἔδειξε νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Στὴν ταράτσα ἐπάνω ξάνοιγε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας ἕνας οὐρανὸς γεμᾶτος ἀπ' ἀστέρια! Τὸ φεγγάρι φώτιζε τὸ ἕνα μονάχα μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῷ τὸ ἄλλο ἔμενε κρυμμένο κάτω ἀπὸ μιὰ προστατευτικὴ σκιά.

Ἡ Κόντσα ξαπλώθηκε νωχελικὰ πάνω στὴν ψάθα. Κάθησα πλάϊ της. Ἐπῆρε τὸ χέρι μου μέσα στὰ δικά της.

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς; μ' ἐρώτησε.

— Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾶς;

— Καὶ γιὰ πόσο καιρό;

Ἀπὸ χαρακτῆρος συχαίνουμαι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐρωτήσεις ποὺ ἀπευθύνουν ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ στὶς ὁποῖες εἶναι ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ ἀπαντήσῃ μὲ τὶς καθιερωμένες κοινοτυπίες.

— Καὶ θὰ μὲ ἀγαπᾶς, μοῦ ἐπανέλαβε ὅταν δὲν θᾶμαι τόσον ὡραία, κι' ὅταν γεράσω ἀκόμα; Πές μου ἀγάπη μου....

Κι' ὕστερα:

— Κι' ὅταν πιὰ θὰ πάψῃς νὰ μ' ἀγαπᾶς, θέλω καὶ τότε νὰ μοῦ λὲς ὅτι μ' ἀγαπᾶς, γιατὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιατὶ ἡ ἀγάπη σου θὰ μοῦ δίνῃ δυνάμεις.

Σοῦ ὑποσχέθηκα γιὰ σήμερα τὸ κορμί μου... Μὰ δὲν ξέρω ἂν θἄχω τὸ θάρρος γι' αὐτό.

Καὶ σὰν νὰ μονολογοῦσε:

— Ἄχ Παναγία μου, ἂν γελάσθηκα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ζωή μου θὰ καταστραφῆ.

Κι' ὕστερα σ' ἐμένα:

— Ἄκου Ματέο, δὲν εἶμαι ἀπὸ κεῖνα τὰ κορίτσια ποὺ πᾶνε πρῶτα στὸ Γιάννη, ὕστερα στὸ Μιχάλη καὶ κατόπιν στὸν Ἀντώνη.... Ξέρε πὼς ὕστερα ἀπὸ σένα δὲν θ' ἀγαπήσω κανέναν ἄλλον. Κι' ἂν μιὰ μέρα μ' ἐγκαταλείψῃς θὰ πεθάνω!...

Κι' ἐδάγκασε τὰ χείλη της μ' ἕνα παράπονο ποὺ δύσκολα προσπαθοῦσε νὰ κατανικήσῃ, καρφώνοντας τὸ βλέμμα της στὸ ἄπειρο.

Μὰ ἡ σύσπασις τῶν χειλιῶν της κατέληξε σὲ χαμόγελο.

— Πόσον ἀλήθεια μεγάλωσα μέσα στοὺς τελευταίους ἔξη μῆνες. Τὰ φορέματά μου δὲν κουμπώνουν πιά, ξεκουμπῶστε ἐδῶ.... θὰ ἰδῆτε πόσον ὡραία εἶμαι!...

Ἂν τῆς τὸ ζητοῦσα αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε, κι' εἶχα μάλιστα ἀρχίσει νὰ δυσπιστῶ ἂν ἡ νύχτα αὐτὴ θὰ ἦταν καὶ νύχτα ἔρωτος.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν τὴν ἄγγιζα ἐγὼ πιά, μ' ἐπλησίασεν ἐκείνη. Ὤ, ἐκεῖνο τὸ πλούσιο στῆθος της!

... ...

— Λοιπὸν σοῦ ἀρέσω;

Τὴν ξαναπῆρα στὴν ἀγκαλιά μου.

— Ὄχι ἀκόμα, περίμενε...

— Τί ἔχεις πάλι;

— Τίποτα.... Νά, δὲν νοιώθω τὸν ἑαυτό μου καλά.

Καὶ ξανακούμπωσε τὸν μποῦστο της!

(Ἀκολουθεῖ)

Μόδα κ' Σπίτι

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες,

Συχνὰ ἀκούω κορίτσια ἐργαζόμενα νὰ παραπονοῦνται γιατὶ οἱ συνάδελφοί τους δὲν τὰ ἐκτιμοῦν, γιατὶ τὰ θεωροῦν γυναῖκες μονάχα καὶ ὄχι ἀνθρώπους καὶ γιατὶ πολλὲς φορὲς δὲν τοὺς φέρνονται μὲ ὅλον τὸν σεβασμὸ ποὺ χρειάζεται. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ συμβαίνει δυστυχῶς στὰ περισσότερα γραφεῖα καὶ σὲ ὅλες τὶς δουλειές, πρῶτα—πρῶτα γιατὶ ὁ ἄνδρας δὲν συνήθισε ἀκόμα στὴ σκέψι ὅτι καὶ ἡ γυναῖκα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ κερδίζῃ μόνη τὴ ζωή της καὶ γιὰ νὰ καθέξῃ μιὰ μέρα μιὰ θέσι στὴν κοινωνία καὶ δεύτερο γιατὶ καὶ οἱ γυναῖκες ἀπ' τὴν ἀνατροφὴ ποὺ ἔχουν λάβει δὲν ξέρουν νὰ φέρωνται στοὺς συναδέλφους τους σὰν σὲ ἀνθρώπους ἁπλῶς ἀλλὰ τοὺς βλέπουν πάντα σὰν ἄνδρες καὶ τοὺς φέρονται μὲ προσποίησι ποὺ ἀποβαίνει πάντα, περισσότερο ἢ λιγώτερο εἰς βάρος τους.

Τὸ κορίτσι ποὺ ἐργάζεται πρέπει νὰ φέρεται μὲ ἀφέλεια, μὲ ἁπλότητα, μὲ ἐγκαρδιότητα, στοὺς ἄρρενας συναδέλφους της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δίνῃ ποτὲ θάρρος σὲ κανέναν ἀπ' αὐτούς. Τὴν ἐξεζητημένη κοκετταρία πρέπει νὰ τὴν κλειδώσῃ στὸ συρτάρι τὸ κορίτσι ποὺ θὰ ἀποφασίσῃ νὰ βγῇ στὸ στίβο τῆς ζωῆς. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φέρεται μὲ τρόπο ποὺ νὰ ἀφίνῃ νὰ νοηθῇ ὅτι θέλει νὰ τὴν θαυμάζουν καὶ ὅτι ἐπιδιώκει ἐπιτυχίες ἐρωτικὲς καὶ θύματα. Τὸν ρόλο αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸν παίζῃ κάλλιστα ἅμα θέλει ἕνα κορίτσι, σὲ σαλόνια, σὲ συναναστροφές, ἀλλὰ στὸ γραφεῖο της ποτέ.

Ἀλλοίμονο ἂν μιὰ ἐργαζόμενη κοπέλλα χάσει τὴν ἐκτίμησι τῶν συναδέλφων της. Θὰ τὸ μετανοιώσῃ πολὺ πικρὰ κάποτε γιατὶ θἄρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ τῆς τὸ χτυπήσουν κατάμουτρα (ἢ καὶ διφορούμενα) ὅτι δὲν μένει στὴ δουλειὰ παρὰ χάριν τοῦ φίλου της. Θὰ τὸ μετανοιώσῃ καὶ θὰ λυπηθῇ πολὺ καὶ θὰ λυπηθοῦν μαζύ της καὶ ὅλες οἱ γυναῖκες γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ θἄχῃ γιὰ τὴν ἀτέλειωτη στρατιὰ τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν.

Σᾶς χαιρετῶ ἡ φίλη σας

ΝΑΤΑΛΙΑ

ΛΙΓΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΔΑ

— Πολὺ τῆς μόδας οἱ φιόγκοι στὰ ἀνοιξιάτικα καὶ στὰ καλοκαιρινὰ φορέματα. Καθὼς καὶ τὰ κουμπιά.

— Ἐπίσης τῆς μόδας γιὰ τὴν ἐξοχὴ καὶ τὰ ταξείδια καὶ οἱ μακρυὲς μπέρτες, καθὼς καὶ οἱ κοντὲς πλατειὲς βέστες μὲ κουμπιὰ ἢ καὶ χωρίς.

— Τὰ ντὲ—πὸτς εἰς ἡμερησίαν διάταξιν καὶ γιὰ τὴν πλὰζ καὶ γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Καζάκα καὶ φούστα ὁμοιόχρωμη, καζάκα μονόχρωμη μὲ φούστα σκωτσέζικη ἢ ἐμπριμὲ καὶ ἀντιθέτως ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανείς.

— Τὰ βραδυνὰ καλοκαιριάτικα φορέματα θυμίζουν Δεύτερη Αὐτοκρατορία μὲ τὸ κόψιμο καὶ τὶς γαρνιτοῦρες τους.

— Ὑφάσματα ἀέρινα, χρώματα ἁπαλά, καπέλλα, κομμώσεις βεδιάλλετες, μαντηλάκια, τί χαριτωμένα ποὺ εἶναι ὅλα αὐτὰ καὶ πόσο ἀξιαγάπητα ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων χωρισμό.

— Ἡ κοὺπ τους ἁπλούστατη μὲ κροὰζ πολὺ ντεκολτὲ καὶ φοῦστες πολύπτυχες.

— Ὁ Πατοὺ λανσάρει μιὰ ὡραιότατη βραδυνὴ τουαλέττα τῆς ὁποίας τὸ κορσὰζ καθὼς καὶ ἡ πολύπτυχη πλατειὰ ζώνη εἶναι ριγὲ μαῦρο—κίτρινο καὶ ἡ φοῦστα μακρυὰ καὶ σουρωτὴ μαύρη.

— Ἡ Μάλεν Ρούφ πάλι λανσάρει ἕνα ὡραιότατο φουστάνι ποὺ τὸ κροὰζ καὶ τὸ πίσω μέρος τῆς φούστας εἶναι ἀπὸ κρὲμ ταφτᾶ ἀπ' τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας μιὰ ἐξαντρὶκ ἐσάρπα ἡ ὁποία σχηματίζει καὶ μανίκια ἀπὸ μαύρη δαντέλλα.

Ν.

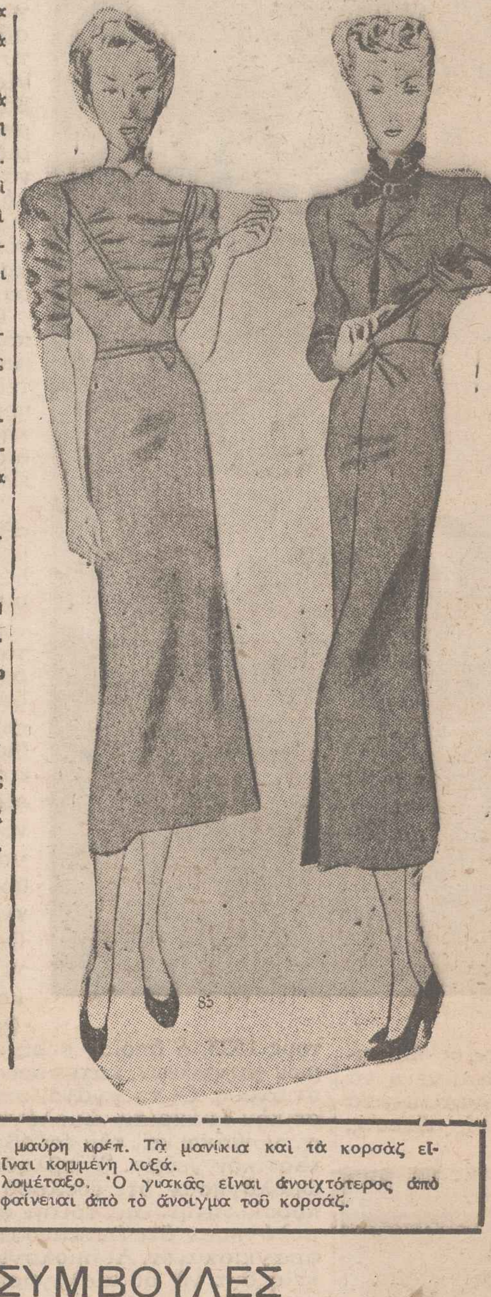

1) Ὡραιότατο ἀνοιξιάτικο φουστανάκι ἀπὸ μαύρη κρέπ. Τὰ μανίκια καὶ τὰ κορσὰζ εἶναι γαρνιρισμένα μὲ σοῦρες ἡ δὲ φοῦστα εἶναι κομμένη λοξά.

2) Φορεματάκι ἀπογευματινὸ ἀπὸ κρὲπ μαλ λομέταξο. Ὁ γιακᾶς εἶναι ἀνοιχτότερος ἀπὸ τὸ φουστάνι. Συνεχίζεται σὲ πλαστρὸν ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κορσάζ.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Οἱ νέες τῶν 18 καὶ 20 ἐτῶν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πολὺ προσεκτικὲς στὸ μακιγιάζ τους.

— Ἐπὶ παραδείγματι ἕνα νέο κορίτσι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μεταχειρίζεται κρέμα τῆς ἡμέρας ἀλλὰ μόνο καμμιὰ καλὴ λοσιὸν καὶ αὐτὴ ὅταν δὲν εἶναι ἀπολύτως ἁπαλὴ ἡ ἐπιδερμίδα της.

— Γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ ροὺζ γιὰ τὰ μάγουλα, πρέπει νὰ καταβάλῃ μεγάλη προσοχὴ μέχρις ὅτου βρῇ ποιὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τῆς ταιριάζει γιὰ νὰ μὴ δίνῃ τὴν ἐντύπωσι βαμμένης.

— Ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ διαλέξῃ εἶναι ὁ ἑξῆς: νὰ τσιμπήσῃ καλὰ καλὰ τὸ ἕνα της μάγουλο μέχρις ὅτου πονέσῃ καὶ ὕστερα στὸ ἄλλο νὰ δοκιμάσῃ διάφορα ροὺζ γιὰ νὰ βρῇ ἐκεῖνο ποὺ μοιάζει ἀπολύτως μὲ τὸ φυσικό.

— Ἡ πούδρα ποὺ θὰ φορῇ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πολὺ λεπτὴ καὶ στὸ χρῶμα κυρίως τῆς ἐπιδερμιδος της, διὰ νὰ μὴ φαίνεται διόλου γιατὶ ἅμα φαίνεται προσθέτει χρόνια καὶ στὸ νεανικώτερο ἀκόμα πρόσωπο.

— Τὰ μάτια πρέπει νὰ μένουν τελείως ἄβαφα. Μόνο τὸ βγάλσιμο τῶν φρυδιῶν ἐπιτρέπεται (καὶ ἐὰν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο) λίγο «ἄχρωμο» ρίμμελ ποὺ κάνει νὰ λάμπουν καὶ νὰ μεγαλώνουν οἱ βλεφαρίδες ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰς μαυρίζῃ.

— Στὰ βλέφαρα ἀποκλείεται ὁπωσδήποτε τὸ κάθε τί.

— Γιὰ τὴν κάθε ὥρα τὸ ἀνάλογο ντύσιμο, νὰ ποιὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀξίωμα τῆς γυναίκας ποὺ θέλει νὰ λέγεται κομψή.

— Γιὰ τὸ πρωῒ βάψιμο ἐλαφρό, χρώματα ἁπαλά, νύχια ἁπλῶς γυαλισμένα καὶ μαλλιὰ περιποιημένα ναί, ἀλλὰ ποτὲ μὲ ἐξεζητημένη κόμμωσι.

— Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ντύσιμό σας. Πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ ἐναρμονίζετε μὲ τὴν ὥρα, τὴν περίστασι καὶ τὸ περιβάλλον. Καὶ λέω περιβάλλον, γιατὶ κυρίως πρέπει νὰ προσέχουν αὐτὰ ποὺ λέω ἀνωτέρω οἱ ἐργαζόμενες γυναῖκες γιὰ νὰ μὴ δίνουν τὴν ἐντύπωσι στὸ γραφεῖο τους ὅτι θέλουν νὰ διακρίνωνται ἢ ὅτι ἑτοιμάζονται γιὰ χορό.

Ν.

Τό θέατρό μας

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ "ΠΕΡΟΚΕ"

Ο "ΒΑΤΡΑΧΟΣ„ ΤΟΥ ΒΩΤΤΗ

Ἡ ἔναρξις τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς σαιζὸν γίνηκε ἀπὸ τὸ ἀνακαινιαθὲν «Περοκὲ», ἕνα θέατρο πολιτισμένο ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ στεγάσῃ κι' ἕνα «πολιτισμένο» θίασο. Γιατὶ ὁ θίασος «Γκιουζέππε — Μακρῆ» εἶναι ἕνα ἐπιθεωρησιακὸ σύνολο μὲ ὅλες τὶς ἀξιώσεις νὰ ὀνομασθῇ «πολιτισμένο». Ἀλλὰ τὸ «Περοκὲ» καὶ ὁ θίασός του εἶχαν καὶ μιὰν ἄλλην ἀκόμα εὐτυχία: Νὰ κάμουν ἔναρξι κι' οἱ δυὸ μ' ἕνα ἔργο τοῦ πειὸ ντανντελένιου ἐπιθεωρησιογράφου: τοῦ Βώττη.

Ἡ δὶς Φ. Ντάβου

Ἡ δὶς Ρίτα Δημητρίου

Ἡ δὶς Μερόπη Ἰωαννίδου

Ἔτσι ὅλα προδιέθεταν τὸν θεατὴ ποὺ ἔπαιρνε θέσι σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἄνετα καθίσματα τοῦ καινούριου θεάτρου πὼς θὰ περνοῦσε δυὸ - τρεῖς ὧρες εὐχάριστες.

Καὶ γι' αὐτὸ, ὁ φιλότιμος θίασος μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς δυὸ συμπαθεῖς θιασάρχας του καὶ τὰ ἄλλα δυὸ βαρειά του «ἀτοὺ» τὴ Ρίτα Δημητρίου καὶ τὸν Παρασκευᾶ Οἰκονόμου, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ μὲ τόση καλὴ προδιάθεσι θεατὴς ἀφήνοντας τὸ θέατρο δὲν ἀφάνη πὼς ἔμεινε τελείως, μὰ τελείως εὐχαριστημένος. Βέβαια, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἀπαιτητικὸς ἀπὸ μιὰ «πρεμιέρα» καὶ μάλιστα νεοσύστατου θιάσου, ποὺ οὔτε τὸ ἀπαραίτητο ψαλλίδισμα τοῦ ἔργου κατωρθώθη νὰ γίνῃ, οὔτε τὸν «ἀέρα» τοῦ ἔργου νὰ πάρουν οἱ ἐκτελεσταί του.

Ἀλλὰ ὁ Ρωμηὸς δυστυχῶς εἶναι ἀδέκαστος στὴ κριτική του καὶ μάλιστα.... ὅταν δὲν πληρώνει!

Γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ πληρώνουν καὶ κυριολεκτικώτερον ἐκεῖνοι ποὺ ἐπλήρωσαν εἰσιτήριο τὸ Σάββατο τὸ βράδυ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν «Βάτραχο» ὑπεδέχθησαν μὲ πολὺ συμπάθεια καὶ τὸ ἔργο καὶ τοὺς ἠθοποιούς.

Ὁ θεατὴς λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔμεινε τελείως εὐχαριστημένος εἶναι ὁ τσαμπατζῆς «κριτικὸς» καὶ τὸ ἐπίσης σμῆνος τῶν φίλων τοῦ θεάτρου, ποὺ ἴσως νὰ μὴ τοὺς διακρίνει καὶ τόσο ἡ κακεντρέχεια, μὰ ποὺ ἐπιμένουν νὰ κάνουν ὅτι τὰ «ξέρουν ὅλα».

Βέβαια, ἕνας ἀμερόληπτος κριτικὸς — καὶ ποὺ τέτοιος θέλει νὰ λέῃ πὼς εἶναι ὁ ὑποφαινόμενος — δὲν θὰ σᾶς πῇ πὼς ὁ «Βάτραχος» εἶναι ἀριστούργημα, μὰ εἰλικρινὰ τὸν συνιστᾶ στοὺς ἀναγνώστας τῆς «Εὐρώπης» νὰ μὴν ἀμελήσουν νὰ τὸν ἰδοῦν.

Γιατὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιτυχιμένες ἐπιθεωρήσεις τοῦ Βώττη, ἀρκετὰ μπριόζικη, μὲ πολλὰ χαρίσματα, μὲ περισσότερο πηγαῖο καὶ λιγώτερο δάνειο πνεῦμα καὶ μὲ μιὰ μουσικὴ εὐχάριστη, μοντέρνα, πεταχτή. Κι' ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ἡ εὐσυνείδητη ἐργασία τοῦ καλοῦ μας μαέστρου κ. Ντ' Ἄντζελις, ποὺ συνέτεινε πολὺ στὴν δημιουργία τῆς καλῆς ἐντυπώσεως γιὰ τὸ ἔργο. Ἀλλὰ γιὰ τὰ σκηνικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθοῦν καλὰ λόγια. Βέβαια πτωχὰ καὶ παληὰ δὲν εἶναι, — πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ εὐθύνετο ἡ ἐπιχείρησις — μὰ διόλου ἐπιτυχῆ καὶ καθόλου στὸ πνεῦμα τῶν σκηνῶν τοῦ ἔργου.

Ὁ «Βάτραχος» θὰ κρατήσῃ πολὺ καιρὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ «Περοκὲ» ἐφ' ὅσον φυσικὰ γίνῃ τὸ ἀπαραίτητο ψαλλίδισμα σὲ μερικὲς σκηνὲς ποὺ μακραίνουν καὶ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν μερικὲς ὑποδείξεις πραγματικῶν φίλων τοῦ θεάτρου.

Καὶ θὰ κρατήσῃ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ κέφι τῶν ἐκτελεστῶν του καὶ τὴν τέχνη τῶν πρωταγωνιστῶν του.

Οἱ χοροὶ ἐπὶ παραδείγματι, τῆς κ. Γκιουζέππε καὶ τῶν συνεργατῶν της Κουμαριώτη, Τζίνη καὶ Παπάζογλου εἶναι τὸ βαρὺ πυροβολικὸν τοῦ ἔργου! Τὸ «Μπολέρο» δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσι παριζιάνικης σκηνῆς. Κι' ἐδῶ θὰ εἶχα νὰ συστήσω ὅπως τὰ ἀλλὰ ἀκολουθοῦντα αὐτὸ χορευτικὰ ἀποσπασθοῦν καὶ διασκορπισθοῦν ἀνάμεσα στ' ἄλλα νούμερα γιατὶ ἔχω τὴν γνώμη πὼς κουράζουν τὸν θεατή.

Νούμερα ἔχει ὁ «Βάτραχος» πολλὰ ἀρκετὰ καλὰ καὶ λιγώτερα δυστυχῶς πρωτότυπα.

Πάντως τὸ νούμερο τῆς κ. Σ. Ἰατρίδου «Ἡ Σοβαρὴ» εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του ἀξία. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔναρξις τοῦ ἔργου εἶναι πρωτότυπη καὶ οἱ «Πλύστρες» μὲ τὴ Μερόπη Ἰωαννίδη καὶ τὴν Ζαφειρίνη ἀρκετὰ καλογραμμένο. Ἡ ἐκτέλεσί του ὅμως ἀδικεῖται ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἠθοποιοὺς ποὺ τὴν ἀποσιωπῶ. Τὰ «Παράσιτα» εἶναι ἐπίσης ἕνα ἔξυπνο ἂν καὶ καθόλου πρωτότυπο νούμερο ποὺ τὸ παίξιμο τῆς Φίτσας Ντάβου τὸ ἐπιβάλλει καὶ τοῦ δημιουργεῖ ἀρκετὰ «μπὶζ». Οἱ «Μπακαλόγατοι» ἀρέσουν στὴ γαλαρία γιατὶ ἴσως ἀρέσει τὸ παίξιμο τῶν καλῶν ἠθοποιῶν Μανέλη, Στολίγκα καὶ Ντόλη. Συμπαθητικὸ εἶναι καὶ τὸ νούμερο «Χωριᾶτες στὴν Ἀθήνα» ποὺ ἀπέσπασε τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα του καὶ γιὰ τὴν ἐκτέλεσί του ἀπ' ὅλους. Ἀλλὰ τὸ νούμερο «Μάγισσα» μὲ τὴ Δημητρίου καὶ τὸν Παρασκευᾶ Οἰκονόμου εἶναι ἀσφαλῶς τὸ καλλίτερο μαζὺ μὲ τὸ «Ὄνειρο» ποὺ εἶναι ἡ ἔναρξι τοῦ β' μέρους καὶ τὸ «Πῶς ἔγινε ὁ κόσμος» μὲ τὸν ἄφθαστο Ὀρέστη Μακρῆ.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω ἀναφέρω τὶς δυὸ πρωταγωνίστριες τοῦ θιάσου: τὴν Κούλα Γκιουζέππε ποὺ τόσο στὰ νούμερά της ὅσο καὶ στοὺς χορούς της (τί θαῦμα ἦταν στὴν Κόνγκα!) ἔδωσε τὸ μέτρο τῆς εὐσυνειδήτου καλλιτέχνιδος ποὺ δίκαια κατέχει τὴν πρώτη θέσι στὸ εἶδος της καὶ τὴν ἄφθαστη ρωμαντσιέρα μας τὴ Ρίτα Δημητρίου, τὴν πειὸ ἀριστοκρατικὴ φυσιογνωμία τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου ποὺ μὲ τὸ εὐσυνείδητο παίξιμό της, τὴ γλυκειὰ τῆς φωνὴ καὶ τὴν νταντελένια της ἐμφάνισι, δεσπόζει τοῦ θιάσου καὶ ἐπιβάλλεται στὴν πλατεία ποὺ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ τὴν ἐχειροκρότησε.

Γενικῶς τὸ ἔργο ἄρεσε κι' αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σημαντικὸ γιὰ τὴ καλὴ σταδιοδρομία τοῦ συμπαθοῦς θιάσου.

ΜΑΝ — ΚΑΡ

ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΤΙ...

Ὅλοι οἱ θεατρῶναι καὶ οἱ θιασάρχαι μὲ τὰ τελευταῖα πείσματα τοῦ καιροῦ ἐθορυβήθησαν.

Κάποιος μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἠκούσθη λέγων:

—Ἐὰν ρίξῃ βροχή, πάει τὰ κάναμε... μούσκεμμα!

⁂

Κάποιος ἐπιθεωρησιογράφος εἰδικὸς καὶ ἄσσος εἰς τὸ κλέψιμο, μετέβη εἰς τὰ παρασκήνια κεντρικοῦ ἀθηναϊκοῦ θεάτρου, ἐν ὥρᾳ δοκιμῆς, μὲ σκοπὸν νὰ πάρῃ φωτογραφίαν τοῦ θιάσου, προκειμένου νὰ τὴν δημοσιεύσῃ εἰς νεοεκδοθὲν περιοδικόν. Οἱ γνωρίζοντες ὅμως πρόσωπα καὶ πράγματα ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ σκοπός του δὲν ἦταν νὰ φωτογραφίσῃ τὸν θίασον, ἀλλὰ κανένα... νούμερο, ἐπειδὴ δὲν προλάβαινε ἴσως νὰ τὸ... ἀντιγράψῃ.

O

Ἐμφύλιος πόλεμος ἀπειλεῖται νὰ ἐκραγῇ εἰς τὰ παρασκήνια θερινοῦ θεάτρου, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ εἷς ἐκ τῶν συγγραφέων ὑποστηρίζει σκανδαλωδέστατα τὴν... μοῦσαν του.

Πολλοὶ μάλιστα ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ προσεχὴς αὐτὴ μάχη θὰ ἐπισκιάσῃ ἀκόμα καὶ τὴν μάχην τοῦ... Καλὲ Γκρότο!

O

Εἰς τὰ παρασκήνια κεντρικοῦ θεάτρου ἔλαβε μέρος πρὸ ἡμερῶν σοβαρὸν ἐπεισόδιον, μὲ θύματα κάποιον μαέστρον καὶ μίαν μπαλαρίναν καὶ μὲ ἡρωΐδα τὴν σύζυγον τοῦ πρώτου, ἡ ὁποία, ὅπως ἐλέχθη, παντοῦ καὶ πάντοτε τραγουδοῦσε τὸ γνωστὸ λαϊκὸ τραγοῦδι... «Μαντζουράνα στὸ κατῶϊ νὰ σὲ δάγκωνα!

Ο ΥΠΟ-ΛΥΤΟΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

ΑΦΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΗ

[Μία ἀπὸ τὶς δυὸ ντάντάδες τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου Β' ἦτο καὶ ἡ Γερμανὶς Μαίρη Βέμπερ. Αὐτὴν τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα ὁ τότε ἀξιωματικὸς ἰατρὸς Μιχ. Μιμῖκος μ' ἕνα ἁγνὸ αἴσθημα, στὸ ὁποῖο ἀπήντησε ἡ ὡραία φρωϋλάϊν. Αἱ σχέσεις των ὅμως γίνανε γνωστές, τόσο μάλιστα, ποὺ ἐπῆγαν καὶ στ' αὐτιὰ τῆς Βασιλίσσης Σοφίας. Ἐκείνη χωρὶς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν παιδαγωγὸ τοῦ Διαδόχου, τὴν συνεβούλευσε νὰ γράψῃ στὸν πατέρα της καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσί του γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν Ἕλληνα ἀξιωματικό. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δύο ἐρωτευμένοι συναντῶνται τακτικά].

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους, ἔφθασαν μὲ τὸ ταχυδρομεῖο στὸ παλάτι τοῦ Διαδόχου δυὸ συγχρόνως γράμματα τοῦ Λουδοβίκου φὸν Βέμπερ, τοῦ πατέρα δηλαδὴ τῆς Μαίρης. Τὸ ἕνα ἦτο γιὰ τὴν κόρη του καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴν Πριγκήπισσα Σοφία.

Ἡ Μαίρη πῆρε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα της, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι εἶχε γράψει αὐτὸς καὶ στὴν Πριγκήπισσα. Τὸ πῆρε μὲ συγκίνησι, κλείστηκε στὸ δωμάτιό της καὶ τὸ διάβασε. Κι' αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν ἐκτεταμένο.

Σ' αὐτὸ ὁ πατέρας της τῆς ἔγραφε ὅτι ἔλαβε τὸ γράμμα της μὲ τὶς ἐξομολογήσεις της, ὅτι ἐκτιμᾷ τὴν εἰλικρίνειά της καὶ κατ' ἀρχὴν σέβεται τὸ ἐρωτικό της αἴσθημα. Μὰ τῆς ἐτόνιζε ὅτι «δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος» καὶ τῆς ἐπέβαλλε νὰ διακόψῃ κάθε σχέσιν καὶ ἐπαφὴν μὲ τὸν κ. Μιμῖκο. Καὶ κατόπιν τῆς ἐτόνιζεν ὅτι ἡ θέσις τῆς οἰκογενείας Βέμπερ εἶναι πολὺ ἀνωτέρα καὶ ὅτι μὲ κανένα τρόπον δὲν τῆς ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃ ἕνα κατώτερον ἀξιωματικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ὅταν ἡ Μαίρη ἐτελείωσε τὸ διάβασμα ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Καὶ τώρα; ἔλεγεν ἀπελπισμένη.

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ Πριγκήπισσα Σοφία ἐδιάβαζε στὸ διαμέρισμά της τὸ γράμμα τοῦ φὸν Βέμπερ. Σ' αὐτὸ ἔγραφε σύντομα στὴν Πριγκήπισσα ὅτι ἡ κόρη του πρέπει νὰ διαλύσῃ κάθε ἐλπίδα μὲ τὸν Μιμῖκον. Καὶ προσέτι ἱκέτευε τὴν Σοφίαν, ἂν ἡ Μαίρη ἐπιμένῃ στὸ γάμο, νὰ τὴν στείλῃ στὴ Γερμανία πλησίον του.

Ἡ Πριγκήπισσα μὲ κατάπληξιν ἐδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν ἐπρόσμενε τόσο κατηγορηματικὴν ἄρνησι τοῦ φὸν Βέμπερ. Αὐτὴ ἦτο εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν γάμο Μαίρης καὶ Μιμίκου, μὰ τώρα εὕρισκεν ἀντίδρασι...

⁂

Ἐνῷ ἀκόμη ἡ Μαίρη ἔκλαιε κι' ἐσυλλογίζετο ὅτι πρέπει νὰ γράψῃ στὸν Μιμῖκο, μὰ καὶ στὸν πατέρα της, τὴν ἐκάλεσε ἡ Πριγκήπισσα Σοφία γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἡ Μαίρη ἔσπευσε.

Ἡ Σοφία τὴν δέχθηκε μὲ καλωσύνη.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε, καὶ συλλογίσου ψύχραιμα τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἀπὸ τὸν πατέρα σου ἔλαβα γράμμα καὶ μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι σοῦ ἀπαγορεύει ρητῶς τὸν γάμο μὲ τὸν κ. Μιμῖκο...

— Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη, μοῦ τὸ γράφει κι' ἐμέ... εἶπεν ἡ Μαίρη κι' ἄρχισε νὰ συγκινῆται πάλι.

— Πρέπει λοιπὸν τώρα, Μαίρη μου, νὰ σκεφθῇς τὸ ζήτημα συνολικὰ καὶ ἀποφασιστικά... Θἄπρεπε νὰ σὲ διατάξω γ' ἀκούσῃς τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα σου.. Μὰ δὲν θὰ τὸ κάμω... Μοῦ γράφει μάλιστα, ἂν ἐπιμείνῃς στὸ γάμο, νὰ σὲ στείλω στὴ Γερμανία. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τὸ κάμω... Ἐγὼ διατάσσω ἐδῶ καὶ ὄχι αὐτός...

Ἡ Μαίρη ἔπεσε γονατιστὴ μπροστὰ στὴν Σοφία καὶ ἄρχισε νὰ τῆς φιλῇ τὰ χέρια καὶ νὰ τὰ βρέχῃ μὲ θερμὰ δάκρυα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Ὑψηλοτάτη...

— Πρέπει ὅμως, Μαίρη, νὰ σκεφθῇς τί θὰ γίνῃ...

Ἀπελπισμένη τώρα ἡ Μαίρη, εἶπε:

— Δὲν μένει παρὰ ὁ θάνατος.

— Ὄχι, ἔκαμεν ἡ Πριγκήπισσα. Μὴ τὸ λὲς αὐτό. Θάρρος! Ἐγὼ θὰ μεσολαβήσω. Ὁ γάμος σας δὲν μπορεῖ νὰ ματαιωθῇ... Ὁ Πατέρας σου δὲν ξαίρει τὶς γυναικεῖες καρδιές... Ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν πείσω... Θὰ τὸν διατάξω ἐπὶ τέλους νὰ δεχθῇ τὸν γάμο σας...

— Σᾶς εὐχαριστῶ... Σᾶς εὐχαριστῶ... Πόσο μεγαλόψυχη εἶσθε, Ὑψηλοτάτη...

Σὲ λίγο ἡ Μαίρη ἔφευγεν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Πριγκηπίσσης γεμάτη ἐλπίδες.

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα συναντήθηκε ἡ Μαίρη μὲ τὸν Μιμῖκο. Ἦταν βραδάκι. Καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ καφενεδάκι «Φιλόσοφος Σωκράτης», πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι. Ἐκεῖ ἐκάθησαν.

— Ἔχω νὰ σοῦ πῶ νέα ἄσχημα καὶ καλὰ μαζί, εἶπεν ἡ Μαίρη. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

Ἐδιάβασε λοιπὸν ἡ Μαίρη τὸ γράμμα στὸν Μιμῖκο. Ἐκεῖνος στενοχωρήθηκε.

— Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ τὴ γνώμη τοῦ πατέρα σου περὶ τοῦ γάμου, ἀλλὰ γιὰ τὸν πρόστυχο τρόπο ἀπέναντί μου. Ἀλλὰ δὲν πειράζει...

— Σὲ παρακαλῶ, Μιχάλη, μὴ θυμώσεις, ὁ γέρος ἔχει παραξενιές. Ἐξ ἄλλου τώρα θὰ σοῦ πῶ τὰ εὐχάριστα.

— Σ' ἀκούω...

Ἡ Μαίρη διηγήθη τότε στὸν Μιμῖκο ὅσα τῆς εἶπεν ἡ Πριγκήπισσα καὶ τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔχει πεποίθησιν ὅτι ἡ Σοφία θὰ τελειώσῃ καλὰ τὸ ζήτημα, ὅτι θὰ πείσῃ δηλαδὴ τὸν πατέρα της. Ὁ Μιμῖκος εἶχε πολλὲς ἀμφιβολίες ἂν ἡ Πριγκήπισσα θὰ τὸ καταφέρῃ. Ὡς τόσο ἐσυλλογίσθη ὅτι στὸ τέλος, θ' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν γνώμη τοῦ Βέμπερ. Ἔτσι πάλινο ἱ δυὸ νέοι ἐγέμισαν μ' ἐλπίδες καὶ μὲ χαρά.

Καὶ ὅταν ἐχώρισαν ὥρισαν μιὰ μέρα γιὰ νὰ κάμουν μόνοι τους μιὰ ἐκδρομὴ στὴ Γλυφάδα. Οἱ ἐλπίδες τοὺς ἔδιναν ὄρεξι νὰ διασκεδάσουν...

⁂

Ἡ Πριγκήπισσα ἐπέτρεψε πρόθυμα τὴν ἐκδρομή. Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι κατέβηκαν ἀπὸ τὸ πρωῒ στὸ Παληὸ Φάληρο. Ἀπὸ κεῖ πεζοὶ ἐπροχώρησαν στὸ Καλαμάκι, στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ καὶ ἐβάδιζαν πιὰ στὴν παραλία τῆς Γλυφάδας... Γύρω ἐρημιά. Ἔλεγαν λόγια ἀγάπης καὶ ἄλλαζαν γλυκὰ φιλιά... Κι' ἐθαύμαζαν τὴν γύρω ἤρεμη φύσι.

— Ἡ φύσι μᾶς καλεῖ στὴ χαρά της! εἶπεν ἡ Μαίρη.

— Κι' ὅμως εἶπεν ὁ Μιχάλης, ἀκόμα δὲν ἦλθεν ἡ μεγάλη στιγμὴ ν' ἀπολαύσουμε ὁλόκληρη τὴ χαρὰ ποὺ μᾶς ὑπόσχεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ φύσις...

— Θἄρθῃ ὅμως γλήγορα...

Ἀγκαλιάστηκαν θερμὰ καὶ φιλήθηκαν μὲ πάθος. Ἔπειτα ἐκάθησαν στὴν ἀμμουδιά.... Ἦσαν τελείως μόνοι!... Εἶπαν μύρια λόγια ἀγάπης καὶ ἔκαμαν τόσα καὶ τόσα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, ποὺ τώρα τὸ ἔβλεπαν τελείως ρόδινο. Μὰ δὲν εἶπαν μόνο λόγια. Ἐφιλήθηκαν τόσες φορὲς μὲ λαχτάρα... Καὶ ὁ Μιχάλης ἐχάϊδεψε μέσα στὴν ἀγκαλιά του γλυκὰ τὴν Μαίρη...

Μπροστά τους ἁπλώνοταν ἡ θάλασσα. Καὶ ἡ Μαίρη, καθὼς τὴν ἐκοίταζεν, εἶπε:

— Νἄκανα ἕνα μπάνιο στὴ θάλασσα...

— Ναί. Ὡραία ἰδέα. Μὰ δὲν ἔχουμε μαζὶ μας λουτρικά.

Ἐκείνη χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Χωρὶς λουτρικό. Θὰ κάνω ἕνα μπάνιο γυμνή. Ἐσὺ ὅμως δὲν θὰ μὲ βλέπῃς...

Σὲ λίγο τὰ κανόνισαν. Ἐκείνη θἄκανε ἕνα λουτρὸ ὁλόγυμνη, πίσω ἀπὸ κάτι βραχάκια, καὶ ὁ Μιμῖκος θὰ ἔμενεν ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ γυμνή... Ἄλλος ἄνθρωπος ἐκεῖνα τὰ χρόνια δὲν εὑρίσκετο σὲ κεῖνα τὰ μέρη.

Ἡ Μαίρη πῆγε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Γοργὰ καὶ χαρωπὰ ἐνδύθηκε. Καὶ σὲ λίγο ἔλαμψε στὸ γιαλὸ τὸ θαυμάσιο λευκορρόδινο κορμί της ὁλόγυμνο. Ἀληθινὸ θαῦμα! Μιὰ γυμνὴ Ἀφροδίτη, ποὺ σὲ λίγο ρίχθηκε στὸ κῦμα... Ἐκολύμπησε λίγην ὥρα καὶ ἔνοιωθε τώρα ἡδονικὰ νὰ τὴν χαϊδεύῃ τὸ κῦμα. Μὰ ἐσυλλογίζονταν πότε θὰ τὴν χάϊδευε ἐκεῖνος ὁλόγυμνη...

Ὅταν σὲ λίγο βγῆκεν ἡ Μαίρη ἀπὸ τὴν θάλασσα, συλλογίστηκε πὼς θ' ἀργοῦσε γιατὶ ἔπρεπε νὰ στεγνώσῃ. Δὲν εἶχε μαζί της πετσέτα ἢ ἄλλο τίποτε γιὰ νὰ σφογγισθῇ... Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε συλλογισθῆ... Μὰ ὁ Μιμῖκος θ' ἀνησυχοῦσε στὸ ἀναμεταξὺ γιὰ τὴν ἀργοπορία. Ἀσυναίσθητα τότε ἐφώναξε:

— Μιχάλη!

Ἐκεῖνος ἀνησύχησε. Μὰ ἐντρέπετο νὰ πλησιάσῃ. Ἐκείνη ὅμως τώρα ἐποθοῦσε ὄχι μονάχα νὰ τὴν ἰδῇ ἐκεῖνος ὁλόγυμνη, μὰ καὶ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του γυμνή...

Ὁ Μιμῖκος ἐπλησίασε στὰ βράχια.

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ... εἶπεν ἡ Μαίρη.

Ἐκεῖνος ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου. Καὶ τί εἶδε! Θαμπώθηκε μὲ τὸ θαῦμα τοῦ ὁλόγυμνου ἁρμονικοῦ της κορμιοῦ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔτρεξε καὶ βρέθηκε κοντά της...

— Πόσο ὄμορφη εἶσαι γυμνή! εἶπε.

Τοῦ ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ σ' ὅλο της τὸ σῶμα... Μὰ κρατήθηκε...

Ἐκείνη μὲ τὰ χέρια της ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ μερικὰ σημεῖα τοῦ γυμνοῦ της κορμιοῦ. Καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις τί ἔπαθα: Ξέχασα νὰ πάρω μαζί μου μιὰ πετσέτα. Καὶ τώρα πρέπει νὰ στεγνώσω στὸν ἥλιο... Μὰ στὸ μεταξὺ κάμε καὶ σὺ ἕνα μπάνιο.

Ἄρεσεν ἡ ἰδέα στὸ Μιχάλη. Πῆγε τότε πίσω ἀπὸ ἕνα βραχάκι καὶ γδύθηκε ὁλόγυμνος στὸ σῶμα, ἐνῷ ἐκείνη ἐστέγνωνε στὴν ἀμμουδιά. Τὰ μάτια τῆς Μαίρης αλίμαργα ἐκοίταζαν πρὸς τὸν Μιχάλη ποὺ ἔπλεε μέσα στὸ νερό. Ἐκεῖνος συλλογίσθηκε νὰ μὴν ἀργήσῃ, γιατ ἰἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ στεγνώσῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... Γρήγορα λοιπὸν ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ κάθησε στὴν ἀμμουδιὰ νὰ στεγνώσῃ...

Ἡ Μαίρη ὁλόγυμνη πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο ἐστέγνωνε τὸ κορμί της καὶ ὁ Μιχάλης πίσω ἀπὸ ἄλλον. Δὲν ἐβλέποντο... Καὶ ὅμως ἦσαν τόσο κοντά. Συνεκρατοῦντο καὶ ὅμως ὁ ἕνας ἐποθοῦσε τὸν ἄλλον μὲ πάθος...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΥΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία ἑσπερὶς καλλιτεχνική

Εἰς τὸ τρίτο ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς πάτωμα, τῆς Κας Μολόχας Φασκομηλοπούλου, ἐδόθη ἐκλεκτὴ ἑσπερὶς πρὸς τιμὴν τοῦ Φώντα Καθαριστήρη, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν κατόπιν εἰκοσαετίας ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Αἰγίνης.

Ὅλοι ἐν γένει οἱ προσκεκλημένοι ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν κατὰ κόρον, ἐπεδόθησαν εἰς τὸν χορόν, τῇ συνοδείᾳ ὀργάνων τῆς... Γενικῆς Ἀσφαλείας. Μετὰ τὸν χορόν, ἡ χαριτόβρυτος δεσποινὶς Φαλτσαδοῦρα...ἐξετέλεσε ἕνα κομμάτι, τὸ ὁποῖον εἶχε... ἀποσυνθέσει ὁ γιαβουκλοῦς της, Νώτης Κόρακας μὲ στίχους μοντέρνου ταγκογράφου κρυπτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κιμονό, τοῦ ὁποίου ὑπερήρεσεν ἡ πέμπτη στροφή, μᾶλλον... καταστροφή:

—Βρὲ μπαμπέση
Στοῦ... Τσυγγροῦ ἰσόβια θὰ σὲ στειλω.
Καὶ ἄςπέση.
ἡ δεξιά μου ὠμοπλάτη ἀπ' τὸ ξύλο.

Τὸ τέλος τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ ταγκὸ ἐκάλυψε βροχή... ἀπὸ καρεκλοπόδαρα.

Κατόπιν ὁ τιμώμενος Καθαριστήρης, ἀνῆλθεν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν καὶ ἀπήγγειλε τὸ ἑξῆς συγκινητικὸν ποίημα:

Ξηγιέμαι στίχους περιβόλι
περὶ κακὸ περὶ καλὸ
περὶ μαχαῖρι περὶ κάμα, περὶ βόλι
καὶ τὰ λοιπὰ περικαλῶ.

Καὶ τὴν ἐπομένην κατεδικάσθη...εἰς θάνατον.

Τέλος ὁ Φώντας ὁ Τρυπητήρης γιὰ νὰ δώση περισσότερο κέφι στὸ γλέντι καὶ γιὰ ν' ἀνάψουν, τὰ...αἵματα τῶν παρισταμένων ἔβγαλε τὴν...ἰσόβια καὶ ἄνοιξε τὴν...καρδιὰ ἑπτὰ συμπαρευρισκομένων.

Κι' ἔτσι ἔληξε τὸ πρωτότυπο αὐτὸ γλέντι, προκειμένου νὰ ἐπαναληφθῆ ἐκ νέου, μὲ τὴν ρητὴν σύστασιν ὅτι... ἰδιαίτεραι προσκλήσεις δὲ θὰ σταλῶσιν.

Η ΜΟΝΙΤΑΙΝ

ΕΡΓΑ κ ΗΜΕΡΑΙ

του ΔΗΜΟΣΘ. ΚΥΚΛΩΠΑ

Τῆς Μίνας καὶ τοῦ Κύκλωπα παρῆλθε ὁ πρῶτος ἔρως.
— Αὐτὸς κυττοῦσε θήλεα, αὐτὴν κυττοῦσαν ἄντροι
ἀπὸ τὴν ἄλλην ἔφτανε ἀπρόσκλητο τὸ θέρος
κι' ἡ Μίνα πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπῆγε στὸ Χαλάντρι.
Κι' ἔτσι στὸ Ἄστυ ὁ Κύκλωπας ἐγλένταγεν ἀδρά,

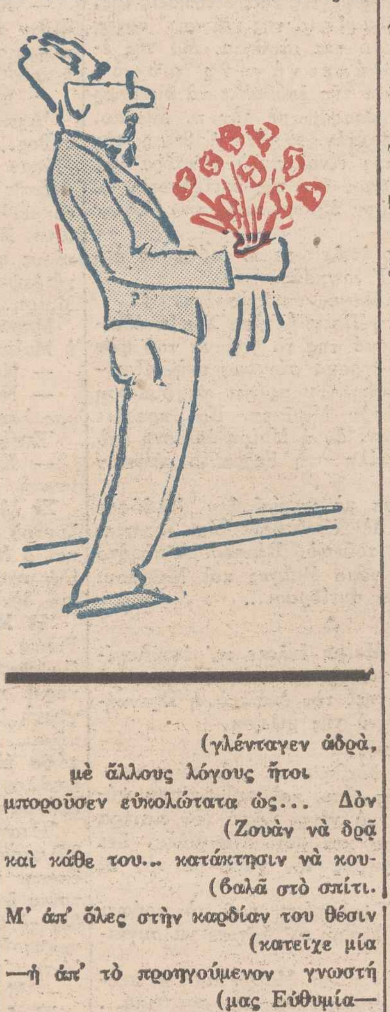

μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι
μποροῦσεν εὐκολώτατα ὡς... Δὸν Ζουὰν νὰ δρᾷ
καὶ κάθε του... κατάκτησιν νὰ κουβαλᾷ στὸ σπίτι.
Μ' ἀπ' ὅλες στὴν καρδίαν του θέσιν κατεῖχε μία
—ἡ ἀπ' τὸ προηγούμενον γνωστή μας Εὐθυμία—
εἰς τὴν ὁποίαν κι' ἔστειλε προχθὲς μετὰ τὸ γεῦμα
ἐπιστολὴν μακροσκελῆ μὲ χιοῦμορ καὶ μὲ... πνεῦμα
θυμίζουσαν, οὕτως εἰπεῖν, Σῶτον Πετρᾶν ὀλίγον
μὲ ὕμνους π' ἐξεθείαζον τὰ θεϊκά της κάλλη.
Καὶ τέλος καταλήγων
τὴν ἄλλην στὰς ἑπτάμιση κοντά του τὴν ἐκάλει.
Συνάμα
συνέγραψε καὶ δεύτερον καὶ πλῆρες πόνου γράμμα
Ἵνα
σταλῆ εἰς τὸ Χαλάνδριον, στὴν σύζυγόν του Μίνα.
Ἐντὸς φακέλλων καὶ τὰ δυὸ τὰ ἔκλεισεν ὁμοίων
κι' ἐδόθη ἡ συνέχεια εἰς τὸ... ταχυδρομεῖον.

Ἦταν περίπου ἑπτάμιση τῆς ἐπομένης ὥρα
κι' ὁ Στένης στὴν οἰκίαν του ἐπέστρεφε μὲ δῶρα
μὲ ἀνθοδέσμην ἐκλεκτὴν στὰς χεῖρας τεραστίαν
διαρκῶς συλλογιζόμενος
ὅτι σὲ λίγο θἄκανε τῆς Μίνας... ἀπιστίαν.
Καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι του τὰ μάλα ἀκκιζόμενος.
Μὰ πρὶν καλὰ τὸ πόδι του πατήση στὸ σαλόνι
ενα γερὸ σκουπόξυλο στὸ χῶμα τὸν... ξαπλώνει.
Ἀκολουθεῖ συνέχεια δευτέρου, πέμπτου,... δέκατου
κι' ὁ Στένης στὴν ζαλάδα του διακρίνει τὴ... γυναῖκα του!

—Τ' εἶχε συμβῆ;
— Ἁπλούστατο καὶ εὔκολο τὸ πρᾶμα!
Ὁ Στένης ὅταν ἔγραψε τῆς Μίνας του τὸ γράμμα
τῆς Εὐθυμίας ἔβαλε διεύθυνσιν κι' ἐπίθετον
καὶ εἰς δὲ τῆς Εὐθυμίας του τὸ γράμμα, τὸ ἀντίθετον!

* * *

Τρεῖς ἑβδομάδες πέρασαν κι' ὁ Στένης ὁ καϋμένος
ὅστις κλινήρης ἔκειτο κοινῶς... κρεββατωμένος.
Προτοῦ νὰ κλείση μῆνα
καὶ πάλιν ὅπως πρότερον ὑγείαν ἄκραν χαίρει.
Ἀλλὰ ἀργεῖ κάποια βραδυὰ καὶ πάλι ἡ... τίγρις Μίνα
στὴν πόρτα μὲ σκουπόξυλο τὸν καρτερᾶ στὸ χέρι.
Καὶ ὅπως ἑτοιμάζεται νὰ γίνη δρᾶστις... φόνου
τὴν ἀποτρέπει συνεχὲς ντρὶγκ ντρὶγκ τοῦ τηλεφώνου.
—Ἀλλό; Οἰκία Κύκλωπα, ὁδὸς... Κολοκυθιῶν;
—Ἐδῶ εἶναι, μάλιστα! Ἐκεῖ;
—Σταθμὸς... πρώτων βοηθειῶν!
—Καὶ περὶ τίνος πρόκειται;
—Ἐλᾶτε ἐσπευσμένως.
Ὁ σύζυγός σας βρίσκεται ἐδῶ... τραυματισμένος.
—Ποῦ τραυματίστηκε καὶ πῶς;

—Σὲ κάποιο πεζοδρόμιον, περίπου στὰς ἐννέα
παρενοχλῶν κάποια γρηὰ ποὺ τοῦ ἐφάνη... νέα.
μέχρι βαθμοῦ ὑστάτου
ἐπέπεσε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐπὶ τοῦ... φανοστάτου!
—Κι' ἐγὼ σὲ τί χρειάζομαι;
—Ζητᾶ ἡ ἀστυνομία
τοῦ φανοστάτου ἀπὸ σᾶς νὰ πληρωθῆ ἡ... ζημία!!!

ΜΟΥΛ — ΠΟΥΛ

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΑΣ

Ὁ καλλίτερος σύζυγος

Στὸ προηγούμενο φύλλο, ὑποσχέθηκα στὶς ἀναγνώστριές μου ὅτι θὰ συνεχίσω καὶ σήμερα τὶς συμβουλές μου γιὰ τὸν καλλίτερο σύζυγο, καὶ ἐπειδὴ μ' ἀρέση νἆμαι ἐν τάξει μὲ τὶς ὑποσχέσεις μου συνεγίζω:

Νὰ ἀποφεύγετε τὸν ἄντρα ἀπὸ τὴν Κόρινθο, γιατὶ θὰ γυρίζη κάθε βράδυ στὸ σπίτι...σταφίδα.

Ἂν πάρετε ἄντρα ἀπὸ τὸ Ἄργος, δὲ θὰ τολμήσετε νὰ κάνετε τὸ παραμικρό, γιατὶ θὰ σᾶς πιάνη πάντοτε στὰ... πράσσα!

Ἂν πάρετε ἄντρα ἀπὸ τὴ Νάουσσα, θὰ εἶναι σπανός!

Ἂν ὁ σύζυγος ποὺ πρόκειται νὰ πάρετε εἶναι ἀπὸ τὸ Σιδηρόκαστρο, θὰ λέη καλαμπούρια σὰν τὸν Κοβάτση.

Ἂν πάρετε ἄντρα ἀπὸ τὰς Σέρρας θὰ γίνετε... Σερέτισσα!

Νὰ ἀποφεύγετε πάντα τὸν ἄντρα ὅταν εἶναι ἀπ' τὴν Καβάλλα. Ἐξαίρεσιν μποροῦν νὰ κάνουν μόνον οἱ γεροντοκόρες!

Ἂν πάρετε ἄντρα ἀπὸ τὴν... Ἔδεσσα θὰ τρῶτε μεσημέρι-βράδυ...πρασσόρυζο, ἢ πράσσο γιαχνί!

Ἂν πάρετε ἄντρα ἀπὸ τὴν Ἰθάκη, πρέπει νὰ σᾶς λένε Πηνελόπη.

Ἂν ὁ σύζυγος εἶναι ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Ἠλείας: Μάχαιραν ἔδωσες, μάχαιραν θὰ λάβης!

Ἐὰν ὁ ἄντρας ποὺ θὰ πάρετε εἶναι ἀπὸ τὰ Σάλωνα, θὰ βγαίνη πάντα... λάδι!

Ἂν εἶναι ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον, πρέπει νἄχετε δύναμιν... Ἡράκλειον!

Ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν Καρδίτσα, δὲ θἄχη μεγάλη...καρδιά, ἀφοῦ εἶναι...καρδίτσα!

Μπορεῖτε ὅμως νὰ πάρετε ἄντρα ἀπ' τὸ Μεσολόγγι διότι ἐνδέχεται νὰ κάνη κάπου - κάπου...Ἔξοδο!

Ο κ. ΡΕΝΕ

Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΟΝ ΑΓΚΩΠ

Ντιζὲζ

Εἶπα Ἀγκώπη μπελαλῆ
ἀφοῦ φωνὴ ἔχω καλὴ
καὶ σῶμα γιάβρουμ φίνο
νὰ κάνω πίσω, μπρός, μαλλιὰ
ἰπερμανὰντ σκαλιά, σκαλιὰ
κι' ἰστέ...ντιζὲζ νὰ ἴνω.

Ταγκὸ μουγκὸ νὰ τραουντῶ
νότες νὰ λέω ρὲ μὶ ντὸ
μ' ὀρχήστρα καὶ μὲ τέμπο
κι' ὅλες νὰ κάνω μιὰ μπουκιὰ
Μέντρη πὼς λένε ἡ... Κακιὰ
..Λακερδοπούλου, Βέμπο!

Κι' ἅμα περάση ἡ καιρὸς
τὰ μάθω...κλακεττοχορὸς
νὰ βγῶ σὲ παλκοσένικο
κι' ὅταν τὰ βγαίνω σὲ σκηνὴ
ὅλοι τὰ λὲν με μιὰ φωνὴ
νὰ ζήση σόϊ...Ἀρμένικο!

Η ΜΑΡΙΑΜ

Εὔσχημος δικαιολογία

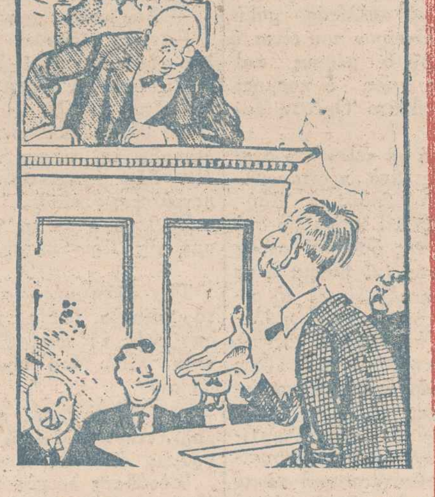

—Πάλι κατηγορούμενος; Καὶ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ δικαζόσουνα πὼς δὲν θὰ ξαναρχόσουν ἐδῶ.

—Ἐγὼ κύριε πρόεδρε, ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσί μου, μὰ δὲν φταίω ἐγώ. Ἐδῶ δὲν ἦλθα μόνος μου... Μ' ἐφέρανε!

Ο ΑΓΚΩΠ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΜ

Ντιρεζηλιδίκι

Ἂν εἶσαι γιάβρουμ παλαβὴ
ντὲν εἶναι κι' ἄντρωποι στραβοὶ
νὰ βλέπουν ρεζηλίκι.
Καὶ σπίτι πάτησε ἐκεῖ
παληό μου, πάλλωσε, βρακὶ
κι' ἄσε ντιρεζιλίκι.

Κάνε προζύμι σου μαγιὰ
καὶ πυρκαγιὰ καὶ μυρκαγιὰ
καινούργια μὴ μ' ἀνάβης
γιὰ κουνουπίδια μὴ ψοφᾷς
κι' ἀπὸ ντομάτες ποὺ τὰ φᾷς
νὰ γίνω ἐγχώ... μανάβης!

Κάτσε ζωή σου ἂν ἀαπᾷς
προτοῦ σὲ ἄλλο κόσμο πᾷς
καὶ πάει χαράμη' νειότη
γιατὶ τὰ φᾷς καὶ καρεκλιὰν
ὅταν τὰ λὲς φυστὶκ φυλὰν
τραούντια Κοφινιώτη!

Ο ΑΓΚΩΠ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ κ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

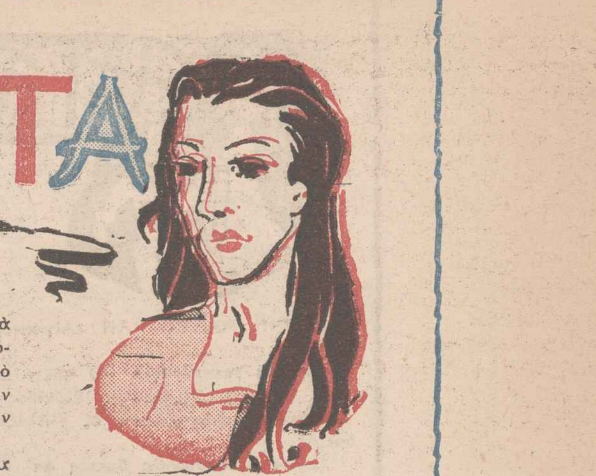

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἐπειδὴ δύο ἀπὸ τὶς ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς Βερώνας, οἱ Μοντέγκι καὶ οἱ Καπουλέτι ἐμισοῦντο ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ ἀλληλοεξοντόνονταν, ὁ ἡγεμὼν τοῦ τόπου ἀπαγόρευσε τὴ μονομαχία ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια μέρα ὁ Ρωμαῖος Μοντέγκι, γιὰ νὰ σώση μιὰ νέα ποὺ ἐκινδύνευε, μονομαχεῖ καὶ νομίζει πὼς σκότωσε κάποιον προσωπιδοφόρο. Ἡ νέα ἐκείνη τοῦ προσφέρει τὸ μαντηλάκι της καὶ τὸν καλεῖ νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψη τὸ ἄλλο βράδυ στὸ χορὸ ποὺ θὰ ἔδινε ὁ θεῖος της Καπουλέτι. Ὁ Ρωμαῖος πηγαίνει μὲ προσωπίδα στὸ χορὸ τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του μὲ τοὺς φίλους του Μερκούτιο καὶ Μπεμπόλιο, βρίσκει τὴ νέα ποὺ ἔσωσε, τὴ Ροζαλίνα Ἀρντένι καὶ ἐρωτοτροπεῖ μαζί της, ἕως τὴ στιγμὴ ποὺ παρουσιάστηκε ἡ κόρη τοῦ Καπουλέτι, ἡ Ἰουλιέττα καὶ τὸν καταπλήσσει μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ὠμορφιά της.

Αὐτὸ ἐξοργίζει τὴ Ροζαλίνα, ποὺ προσβάλλεται ἀπὸ τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ Ρωμαίου καὶ γίνεται μιὰ ἔντονη σκηνή, ὅπου ἡ Ροζαλίνα πότε ἱκετεύει καὶ πότε ἀπειλεῖ. Ὁ Ρωμαῖος ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνη ὅτι δημιούργησε στὸ πρόσωπό της ἕναν πολὺ ἐπικίνδυνον ἐχθρὸ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐξιλεώση. Δὲν τὸ κατορθώνει καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν Ἰουλιέττα.

— Χαιρετῶ τὸν οὐρανὸ στὰ μάτια σας, τὸν ἥλιο στὰ μαλλιά σας καὶ τὰ φλογάτα κεράσια στὰ χείλια σας, ἀρχοντοπούλα!

— Χαιρετῶ τὸν ποιητὴ στὴ γλῶσσα σας, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα, ἀλλὰ ἀπὸ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀκούω τόσον ὤμορφα λόγια;]

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ὄχι, εἶπεν ὁ κόμης Λαντρόνο, θέλοντας κι' αὐτὸς νὰ κάμη πνεῦμα εἰς βάρος τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ ποὺ ἔκανε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὴν Ἰουλιέττα νὰ χαμογελάση δυὸ φορές. Εἶνε ἕνας κακομοίρης τροβαδοῦρος, ποὺ ἦλθε μὲ δανεικὴ φορεσιὰ στὴν ἑορτὴ τοῦ πατέρα σας. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ συγχωρηθῆ αὐτὴ ἡ ἀναίδεια. Ἦρθε γιὰ νὰ ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὴν χάρη σας.

Ὁ Ρωμαῖος κύτταξε αὐστηρὰ τὸν Λαντρόνο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἀπαντήση ἀπότομα, ὅταν ἔξαφνα, τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἄνοστη ἀστειότητά του γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο ποὺ εἶχε περιέλθει. Γύρισε λοιπὸν πρὸς τὴν Ἰουλιέττα, ἔκανε μιὰ ὑπόκλησι καὶ μὲ τὴν καθαρὴ τραγουδιστὴ φωνή του, ἀπήγγειλε στίχους τῆς στιγμῆς, κυττάζοντας πότε τοὺς ἱππότες, πότε τὶς κυρίες, μὰ συχνότερα τὴν ἀρχοντοπούλα, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἐνδιαφέρον.

Ὅταν τελείωσε τὴ μικρὴ αὐτὴ αὐτοσχέδια μπαλλάντα του χαιρέτησε τὴν ὁμήγυρι ὅπως συνήθιζαν οἱ τροβαδοῦροι, μ' ἕναν ἡμικυκλικὸ χαιρετισμὸ ἔκανε πὼς κρεμάει στὸν ὦμό του μιὰ φανταστικὴ κιθάρα.

Μικρὰ κοφτὰ γελάκια ὑποδέχτηκαν τὸ τέλος τῶν στίχων του. Οἱ κυρίες χτυποῦσαν τὰ χέρια τους εὐχαριστημένες.

Οἱ δυὸ ἱππότες, μόνο, κύτταζαν κατὰ γῆς συνοφρυωμένοι.

Ἡ Ἰουλιέττα μὲ παιδικὸ ἐνθουσιασμό, φώναξε δυνατά:

— Μπράβο!

Καὶ δεύτερη φορὰ πρότεινε τὸ κατάλευκο χεράκι της γιὰ χειροφίλημα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὰ χείλη τοῦ Ρωμαίου δὲν ἔτρεμαν μόνο, ἔκαιγαν ἀπ' τὸν πυρετό.

Ὁ Θεοβάλδος, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε τελειώσει τὴν συζήτησί του μὲ τὴν Ροζαλίνα καὶ εἶχε ριχτῆ πάλι στὸ κρασί, ἄκουσε ξαφνικὰ τὰ κοφτὰ γέλια τῶν κυριῶν καὶ τὸ θερμὸ «μπράβο» τῆς Ἰουλιέττας. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τους περίεργος νὰ δῆ τί συμβαίνει καὶ πρόφτασε νὰ δῆ τὸν Ρωμαῖο ποὺ φιλοῦσε τὸ χέρι τῆς Ἰουλιέττας.

Ὁ τρόπος ποὺ πρότεινε ἡ Ἰουλιέττα τὸ χέρι της, τοῦ ἔδινε νὰ καταλάβη πὼς ὁ προσωπιδοφόρος ὁ Λούκιος, ὅπως ἐνόμιζε, ἄρχισε ν' ἀρέση στὴν ἐξαδέλφη του, ποὺ ἀγαποῦσεν αὐτὸς μὲ τὸν φλογερώτερο ἔρωτα ἀπὸ τόσον καιρό.

Ἕνα κόκκινο πέπλο ἁπλώθηκε μπρὸς στὰ μάτια του. Τ' αὐτιά του ἄρχισαν νὰ βουΐζουν, νὰ καμπανίζουν ἄρρυθμα, ἄγρια, ὅπως γίνεται ὅταν πιάνη πυρκαϊὰ σὲ μιὰ πολιτεία τὴ νύχτα. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ καμπανίσματα καὶ τὸ βουητό, τοῦ φαίνονταν πὼς κάποιος τοὔλεγε στ' αὐτὶ σφυριχτά:

— Βλέπεις; Δὲν τοὔφτασε αὐτοῦ τοῦ ἀνάνδρου πὼς ξεμυάλισε κι' ἀπάτησε τὴν δυστυχισμένη ἀδελφή του μὲ τὸν χειρότερο τρόπο. Ζητάει τώρα νὰ σοῦ πάρη καὶ τὴν ἀγαπημένη σου. Τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ λατρεύεις πάνω στὴ γῆ.

»Ζητάει νὰ σπιλώση τὸ ἴνδαλμά σου.

»Νὰ τὸ μολύνη μὲ τὰ βρωμερά του χείλη.

»Ζητάει νὰ σοῦ τὴν πάρη, τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐλογάριαζες νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὸν λόγο ποὔχες δώσει στὴν Ροζαλίνα, νὰ τῆς ἐξομολογηθῆς τὴν ἀγάπη σου καὶ νὰ τὴν κάμης δική σου.

»Τί κάθεσαι καὶ δὲν τὸν βγάζεις μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὴν μέση;»

— Μὰ τὴν πίστη μου μούγγρισε ὁ Θεοβάλδος, σὰ νὰ ἀπαντοῦσε στὴν διαβολικὴ ἐκείνη φωνή, πρέπει νὰ τελειώνουμε. Καὶ περνῶντας μέσα στὴν ταντέλλα τοῦ μανικιοῦ του τὸ στιλέττο του, προχώρησε.

Ὁ Ρωμαῖος εἶχε φιλήσει τὸ χέρι τῆς Ἰουλιέττας καὶ εἶχε πῆ:

— Ποτὲ ποιητὴς δὲν ἀμείφθηκε περισσότερο ἀπὸ μένα. Τὸν ἀρχαῖο καιρὸ δίνανε ἕνα στεφάνι δάφνης ἢ ἕνα κλωνάρι ἀγριελιᾶς. Ἀργότερα κάθε στίχος πληρώνονταν μὲ χρυσάφι. Μ' ἂν ἔβλεπε ὁ Πίνδαρος ἢ ὁ Ὀβίδιος τὴν ἀμοιβὴ ποὺ πῆρε ἕνας τροβαδοῦρος γιὰ τοὺς φτωχούς του στίχους, θὰ ἔσκαζαν ἀπὸ τὸ κακό τους.

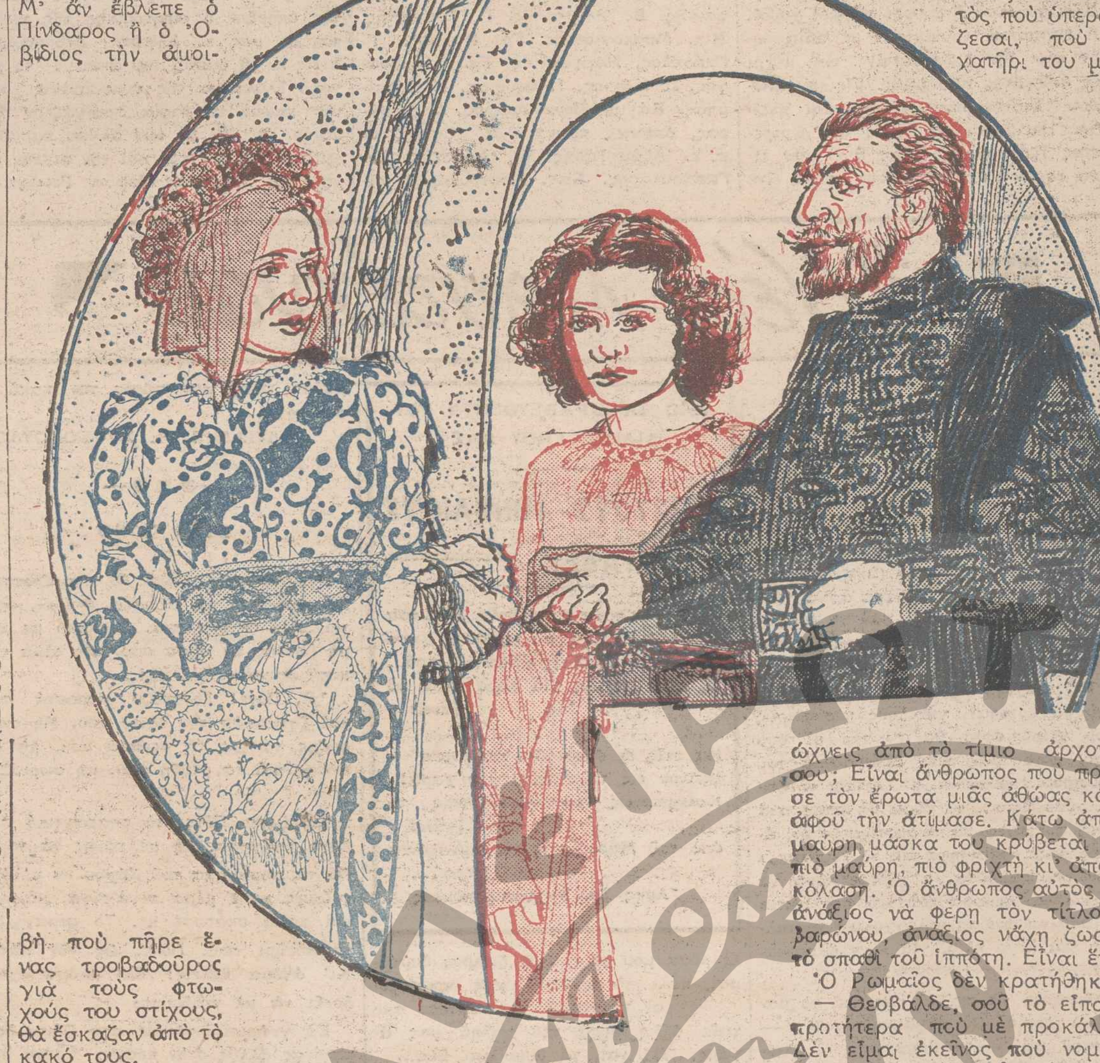

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Θεοβάλδος βρισκότανε πλάϊ του.

— Νὰ ἡ ἀμοιβὴ ποὺ σοῦ πρέπει, εἶπε μὲ πνιγμένη φωνὴ σηκώνοντας τὸ στιλέτο του.

Τὸ στιλέτο διέγραψε τὴν μισὴ καμπύλη καὶ σταμάτησε. Ἕνα ἀτσαλένιο χέρι ἔσφιξε σὰν μάγγανο τὸ χέρι τοῦ Θεοβάλδου. Ὁ Μπεμπόλιο εἶχε φθάσει τὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ εἶχε προφτάσει τὸ προδοτικό του κτύπημα.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ σπαραχτικὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα σὰν τὸ ἀγριόκρινο ποὺ τὸ πῆρε κατὰ λάθος τὸ δρεπάνι τοῦ θεριστοῦ.

Μιὰ ἄλλη κραυγή, κραυγὴ λύσσας τῆς ἀπάντησε.

Ὁ Θεοβάλδος προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερώση τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Μπεμπόλιο.

Ματαίως ὅμως.

Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ ὁ Μερκούτιος εἶχε φθάσει κι' αὐτὸς καὶ τοῦ εἶχε πιάσει τὸ ἄλλο χέρι.

Ὁ Ρωμαῖος ἀτάραχος πῆρε τὸ στιλέτο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοβάλδου, τὸ πέταξε κατὰ γῆς καὶ τὸ πάτησε.

— Θεοβάλδε, εἶπε, παράπιες φαίνεται ἀπόψε. Τὸ κρασὶ τοῦ ἄρχοντα Καπουλέτι εἶναι λίγο βαρὺ γιὰ τὸ ἐλαφρό σου μυαλό! Ὁ Λαντρόνο καὶ ὁ Ρονότι ἑτοιμάζονταν νὰ πάρουν τὴ θέση τοῦ Θεοβάλδου. Ὁ Ρωμαῖος ὅμως χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ στὴν ἐχθρικὴ τους στάση, εἶπε στοὺς φίλους τους:

— Ἀφῆστε τον τώρα. Εὐχαριστῶ.

Καὶ ἐγύρισε νὰ βοηθήση τὶς κυρίες ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ συνεφέρουν τὴν Ἰουλιέττα.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ ἀρχόντισσα καὶ ὁ ἄρχοντας Καπουλέτι εἶχαν τρέξει κοντὰ στὴν κόρη τους.

—Τί συνέβηκε; ρώτησε τὸν Ρωμαῖο ὁ Καπουλέτι, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

— Ἄρχοντα, εἶπε ἐκεῖνος σοβαρός, ἀπόψε μέσα στὸ μέγαρό σου, ὁ ἀνεψιός σου, ἀφοῦ πρῶτα μὲ προκάλεσε χωρὶς λόγο, ζήτησε ὕστερα νὰ μὲ δολοφονήση. Ξέρω τὴν γενναία σου καρδιά, γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κρατήσω κάκια, γιὰ ὅ,τι ἔγινε μέσα στ' ἀρχοντικό σου. Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῶ γιὰ τὴν προδοτικὴ στάση τοῦ ἀνεψιοῦ σου ποὺ σπιλώνει κι' ἐσένα. Ἂν δὲν εἶμαι καλοδεχούμενος στὸ σπίτι σου πρέπει νὰ τὸ ξέρω.

Ὁ ἄρχοντας Καπουλέτι σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι του. Τ' ἀσημένια του μαλλιὰ κυμάτισαν ἁπαλὰ στὸ ρυτιδωμένο του μέτωπο.

Μὲ ἐπίσημη βαρειὰ φωνὴ ἀπάντησε στὸν Ρωμαῖο:

— Ὅποιος βρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν σκέπη τοῦ σπιτιοῦ μου, ξέρε το, εἶναι γιὰ μένα ἱερός.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Θεοβάλδο, ποὺ δάγκωνε τὰ χείλη του ἀπὸ τὴν λύσσα του, εἶπε προστακτικά:

— Πήγαινε.

Ὁ Θεοβάλδος γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔσκυψε τὸ κεφάλι σὰν νὰ ὑποταζόταν στὴν διαταγὴ τοῦ θείου του. Ἔκανε μάλιστα κι' ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀπότομα ὅμως στάθηκε, ἄλλαξε ὕφος καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄρχοντα Καπουλέτι, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ λύσσα:

— Ξέρεις ἄρχοντα, θεῖε μου, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ ὑπερασπίζεσαι, ποὺ γιὰ χατῆρι του μὲ διώχνεις ἀπὸ τὸ τίμιο ἀρχοντικό σου; Εἶναι ἄνθρωπος ποὺ πρόδωσε τὸν ἔρωτα μιᾶς ἀθώας κόρης ἀφοῦ τὴν ἀτίμασε. Κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα του κρύβεται ψυχὴ πιὸ μαύρη, πιὸ φριχτὴ κι' ἀπὸ τὴν κόλαση. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀνάξιος νὰ φερῃ τὸν τίτλο τοῦ βαρώνου, ἀνάξιος νἄχῃ ζωσμένο τὸ σπαθὶ τοῦ ἱππότη. Εἶναι ἕνας...

Ὁ Ρωμαῖος δὲν κρατήθηκε:

— Θεοβάλδε, σοῦ τὸ εἶπα καὶ προτήτερα ποὺ μὲ προκάλεσες: Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ νομίζεις. Ὁρκίζομαι στὶς σκιὲς τῶν τιμημένων μου προγόνων, ποὺ μοῦ κληροδότησαν τὴν τιμὴ νὰ ζώνομαι τὸ σπαθί, πὼς ποτὲ δὲν ἐγκληματίσα τόσο ταπεινά. Τὸν ἔρωτα δὲν τὸν γνώρισα παρὰ πρὶν λίγες στιγμές.

Ἡ Ροζαλίνα ποὺ εἶχε τρέξει κι' αὐτὴ γιὰ νὰ βοηθήση τὴν λιπόθυμη Ἰουλιέττα, ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ρωμαίου καὶ πειραγμένη ἀπὸ τὸν ὑπαινιγμό του δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέει ψέμματα! φώναξε.

Ὁ Θεοβάλδος ἀκούοντας τὴν μνηστή του νὰ κατηγορῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν ἔπαιρνε γιὰ τὸν ἀδελφό της, ἄρχισε νὰ κλονίζεται. Πῶς μποροῦσε ἡ ἀδελφὴ νὰ χειροτερέψη σὲ τέτοια δύσκολη στιγμὴ τὴν θέση τοῦ ἀδελφοῦ της;

Εἶχε ὅμως ἐκτεθῆ πιά. Ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνη:

— Ἀφοῦ ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν εἶσα ὁ Λούκιος, πρόφερε μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια, τότε γιατί δὲν τολμᾶς νὰ βγάλης τὴν μάσκα σου; Ποιὸς εἶσαι λοιπόν;

— Πρέπει νὰ πῶ τὸ ὄνομά μου ἄρχοντα Καπουλέτι; ρωτησε ὁ Ρωμαῖος διστακτικά.

Ὁ γέρος ἄρχοντας δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔσκυψε καὶ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ τῆς κόρης του ποὺ ἄρχισε νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴν λιποθυμία της. Τὴν ἐβοήθησε νὰ καθήση σὲ μιὰ σκαλιστὴ πολυθρόνα καὶ ὕστερα σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀποφύγη ν' ἀπαντήση ἀπ' εὐθείας στὸν Ρωμαῖο, εἶπε φωναχτὰ γιὰ ν' ἀκουστῆ σ' ὅλη ἡν αἴθουσα:

— Κύριοι, εἶναι ὥρα νὰ βγάλετε τὶς μάσκες σας. Θ' ἀρχίση ὁ χορὸς καὶ οἱ κυρίες πρέπει νὰ ξέρουν σὲ ποιὸν θὰ ἐμπιστευθοῦν τὸ μπράτσο τους.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ οἰκοδεσπότη ἦταν διαταγή.

Ἔπρεπε νὰ συμμορφωθοῦν ὅλοι χωρὶς ὑπεκφυγή.

Ὅποιος παρὰ τὴν διαταγὴ ἤθελε νὰ κρατήση τὸ ἰγκόγνιτό του, ἔπρεπε νὰ φύγη.

Πῶς ὅμως νὰ φύγη ποὺ τὸ πρῶτο βλέμμα τῆς Ἰουλιέττας, μόλις συνῆλθε ἦταν γι' αὐτόν;

Οἱ δυὸ φίλοι του, βλέποντας πὼς ὁ Ρωμαῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγη, ἦρθαν καὶ στάθηκαν ὁ ἕνας δεξιά του κι' ὁ ἄλλος ἀριστερά του, ἕτοιμοι νὰ ὑπερασπισθοῦν ὡς τὴν τελευταία τους πνοὴ τὸν φίλο τους ποὺ εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ μπῆ στὸ σπίτι τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ του, καὶ ν' ἀφίση μάλιστα τὸ σπαθί του μπαίνοντας.

Ὁ Ρωμαῖος ὅμως γαλήνιος ὑποκλίθηκε:

— Ζητῶ γιὰ χάρη νὰ παρουσιασθῶ μόνο σὲ σένα, ἄρχοντα Καπουλέτι.

— Δεκτό, εἶπε, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ὁ οἰκοδεσπότης.

— Ὅσο γιὰ τοὺς συντρόφους μου ζητῶ νὰ μὴ βγάλουν τίς μάσκες τους. Ἐγγυῶμαι ἐγὼ γι' αὐτούς.

— Κι' αὐτὸ δεκτό, ἀπάντησε ὁ οἰκοδεσπότης, περίεργος νὰ γνωρίση τὸν προσωπιδοφόρο, ποὺ μιλοῦσε μὲ τόσο θάρρος καὶ γαλήνη, μ' ὅλο ποὺ λίγες στιγμὲς πρὶν διέτρεξε τέτοιον κίνδυνο.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἡ Ἰουλιέττα ποὺ εἶχε συνέλθει ἐντελῶς πιὰ καὶ ἄκουσε τὸν διάλογο τοῦ πατέρα της μὲ τὸν προσωπιδοφόρο, ποὺ τῆς εἶχε πῆ τόσα ὡραῖα λόγια καὶ της μὲ τὸν προσωπιδοφόρο, ποὺ ρη πρόχειρους στίχους του, σηκώθηκε καὶ στηριγμένη στὸ μπράτσο τῆς μητέρας της πλησίασε.

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν εὐγενεία σας ἄγνωστε ἱππότη, εἶπε στὸν Ρωμαῖο, γιατὶ ὁ ἀγαπητός μου ἐξάδελφος, ἀπὸ παρεξήγηση, βέβαια, λίγο ἔλειψε νὰ σᾶς ...πληγώση.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν πατέρα της, εἶπε:

— Ἄρχοντα πατέρα μου ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη.

Ὁ ἄρχοντας Καπουλέτι κατάλαβε ποῦ θὰ κατέληγε κι' ἀπάντησε:

— Ὅ,τι θέλεις, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ παραβῶ τοὺς ἄγραφους νόμους τῆς ἱπποσύνης. Ὁ ἄγνωστος ξένος μου θ' ἀκούση δίχως ἄλλο σὲ λίγο κι' ἀπὸ τὸ στόμα μου τὰ λόγια τῆς συγγνώμης ποὺ τοῦ πρέπουν καὶ ὁ ἀνεψιός μου θὰ πληρώση ἀκριβὰ τὴν ἀσυλλόγιστη πράξη του. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ γνωρίσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ δεχθῆ τὴν αἴτηση τῆς συγγνώμης μου. Πρέπει νὰ πεισθῶ καὶ ὁ ἴδιος ἂν ὁ Θεοβάλδος παρεσύρθη ἀπὸ δίκαια ἀγανάκτηση ἢ ἂν τὸ κρασί μου τὸν τύφλωσε τόσο, ὥστε καὶ τὸν ἱπποτικό του ὅρκο νὰ ξεχάση.

Ὅλοι γύρω του σιωποῦσαν. Ἡ στιγμὴ ἦταν ἐπίσημη.

— Προχώρησε ἱππότη μὲ τὴ μάσκα, εἶπε ὁ ἄρχοντας Καπουλέτι καὶ πές μου σιγὰ στ' αὐτὶ τὸ ὄνομά σου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΝΣΟΥΡΑΝ (Αἰγύπτου)

Σήμερα ἐπεσκέφθηκε τὴν πόλιν μας ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Καψάλης, προερχόμενος ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπ' ὅλη τὴν παροικία, ποὺ τὸν δέχτηκε σύσσωμη, γιὰ νὰ τῆς φέρῃ ἕνα πανελλήνιο χαιρετισμό.

Ἐπεσκέφθη τὸ προξενεῖο μας, μερικοὺς εὐεργέτας, καὶ ὕστερα τὰ σχολεῖα μας, συνοδευόμενος πάντα ὑπὸ τοῦ ὑποπροξένου μας κ. Μάτσα. Στὰ προπύλαια τῶν σχολῶν μας τὸν ὑπεδέχθησαν ὁ γυμνασιάρχης μας κ. Χιωτίνης μὲ τὸ διδασκαλικὸ σύλλογο, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητός μας κ. Παπαδάκης, ὁ δικαστὴς κ. Μοδινὸς καὶ οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Μικὲς Καράβας, Δημήτριος Ἀνδριτσάκης, Βλαβιανὸς κ. ἄ. καθὼς καὶ αἱ ἐρίτιμοι κυρίαι Χαρίκλεια Καράβα, Χρυσούλα Ἀνδριτσάκη, Γιαλούση, Θεοδωροπούλου κ. ἄ.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. πρέσβυς ἐδείπνησε στὸ οἰκοτροφεῖο τῶν κοινοτικῶν μας σχολῶν, ἔπειτα δὲ παρέστη στὴ μεγάλη μας αἴθουσα, ὅπου ἐδίδετο μιὰ θεατρικὴ παράστασις μὲ ὑπόθεσιν ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκούς μας ἀγῶνας.

Ὁ κ. πρέσβυς συνεχάρη τοὺς μικροὺς ἠθοποιοὺς καὶ ἀνεχώρησε κατευχαριστημένος γιὰ τὴν Ἑλλ. Λέσχη. Ἐκεῖ τὸν προσεφώνησε ὁ κ. Ἀπ. Λάμπρος. Μεθ' ὃ ἀνεχώρησε δι' Ἀλεξάνδρειαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐδόθη ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου Ἀμαρουσίου λαχειοφόρος ἀγορὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σχολικοῦ των ταμείου.

Ἡ προσπάθεια ποὺ κατέβαλεν ὁ γυμνασιάρχης κ. Παπαϊωάννου μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κούρτη ὑπῆρξεν ἀξία πολλῶν ἐπαίνων.

Ἐπίσης μετὰ πολλοῦ ζήλου εἰργάσθησαν ἅπασαι αἱ μαθήτριαι τοῦ Γυμνασίου, αἱ ὁποῖαι προσέφερον τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ἀντικειμένων. Ἰδιαιτέρως ὅμως πρέπει νὰ σημειωθῇ ἡ προσπάθεια ποὺ κατέβαλον αἱ μαθήτριαι τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ Γυμνασίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αἱ δίδες: Σαββατιανοῦ, Χαλᾶ, Ῥαΐκα, Σπαντίδου, Σκάλκου, Σταυρίδου, Λευκιάδου, Κάζαγλη, Γερασίμου κ. ἄ.

Τὸ ποσὸν τῶν εἰσπράξεων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἵδρυσιν σχολικῆς βιβλιοθήκης καθὼς ἐπίσης δι' ἐκδρομὰς καὶ ἄλλους κοινωφελεῖς σκοπούς.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα.

Ι. Ν. ΜΑΡΑΒΕΛΑΚΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑΔΑ

Διπλοῦν μυστήριον ἐτελέσθη τὴν πρωτομαγιὰ ἐν τῇ πόλει μας. Δυὸ χαριτωμέναι ὑπάρξεις τοῦ κ. Β. Βασιλικοπούλου ἀνεδέχθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς κολυμβήθρας, μὲ ἀναδόχους τὸν ὑποφαινόμενον καὶ τὸν κ. Μίμην Βασιλικόπουλον, ἀδελφὸν τοῦ εὐτυχοῦς πατρός, διαμένοντα δὲ ἐν Βόλῳ. Τὸ μυστήριον ἔλαβε χώραν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἅγιος Γεώργιος ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἐχρίσθησαν δὲ παρ' ἐμοῦ εἰς τὸ ἄρρεν τὸ ὄνομα Γιῶργος, παρὰ τοῦ ἑτέρου δὲ ἀναδόχου εἰς τὸ θῆλυ τὸ ὄνομα Ντόρα. Μετὰ τὸ μυστήριον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν εὐτυχῶν γονέων ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῶν παρευρισκομένων προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τὴν κ. Ἐλευθερίου, τὴν κ. Σκανδάμη μετὰ δίδος, τὸν κ. καὶ κ. Β. Νικολοπούλου, τὴν κ. Γούργουρα μετὰ δίδων, τοὺς ἀδελφοὺς Τουζοιλούκια, τοὺς ἀδ. κ. κ. Π. καὶ Μ. Θεοφιλοπούλους μετὰ τῆς δίδος, τὸν κ. Χ. Ντατσόπουλον, τὰς δίδας Ζωγοπούλου, Λάμπρου καὶ Ἀβραμοπούλου, τὴν κ. Β. Ξυδιᾶ μετὰ τῆς δίδος, τὰς ἀδελφὰς Ξ. καὶ Ν. Σταθοπούλου ἐκ Βαββαλίων, τὴν κ. Τσούνη μετὰ τῆς δίδος, τὴν κ. Βασιλικοπούλου, σύζυγον τοῦ ἀναδόχου, τὸν κ. Α. Βασιλικόπουλον, Δ. Δημόπουλον, Χ. Βῶσον καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Τὸ ἑσπέρας παρετέθη πλουσιοπάροχον δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν πολλοὶ συνδαιτυμόνες καὶ τὸ ὁποῖον παρετάθη μὲ ἀδιάπτωτον κέφι μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως ἡ ἐπιδειχθεῖσα προθυμία ἐκ μέρους τῶν δίδων Ἰφιγενείας καὶ Μαρίας Βασιλικοπούλων ἀδελφῶν τοῦ εὐτυχοῦς πατρός, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν πράγματι ἀκούραστοι εἰς τὴν περιποίησιν τῶν προσκεκλημένων.

Θ. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΘΑΜΑΝΙΩΤΩΝ

Μία φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀθαμανιωτῶν

Προχθὲς Κυριακὴν 8ην τρέχοντος ὁ ἐν Πειραιεῖ σύλλογος τῶν ἐξ Ἀθαμανίας (Θεσσαλίας) παντοπωλῶν ἔδωσε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πευκόφυτο Δαφνὶ τὴν ἐτησίαν αὐτοῦ ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ἄνω τῶν ἑξακοσίων ἀτόμων. Ἐπεκράτησε πλήρης τάξις, ἐχορεύθησαν τῇ συνοδείᾳ θεσσαλικῶν ὀργάνων διάφοροι τοπικοὶ χοροί. Οἱ ἑορτασταὶ ἐσυνέχισαν μὲ ἀδιάπτωτον κέφι τὴν διασκέδασίν των μέχρι τῆς ἑνδεκάτης νυκτερινῆς. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἑορτὴν παρευρέθησαν καὶ πλεῖστοι Ἠπειρῶται καὶ ἰδίως τῆς περιφερείας Τζουμέρκων. Ἔτσι διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ἀπεδείχθη πόσον στενοὶ εἶνε οἱ δεσμοὶ τῶν δύο ἐπαρχιῶν Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας. Παρέστησαν μεταξὺ τῶν ἄλλων οἰκογ. οἱ κ. κ. Γ. Πλατανιώτης, τέως πρόεδρος τῶν ἐπαγγελματιῶν Πειραιῶς, Κ. Νάκος ἀσφαλιστής, Τ. Λακόπουλος ἔμπορος, Χρ. Ἀθανασούλης τυρέμπορος, Ι. Δελαπόρτας ἔμπορος, Νικ. Λουμίδης καφεπώλης, Χρ. Χάϊδος, Ἀπ. Παπᾶς, Δημ. Ντάγγας δικηγόρος, Λάμπρου πρόεδρος οἰνοπωλῶν Πειραιῶς, Γ. Τσικᾶτος πρόεδρος τῶν ἐξ Ἀθαμανίας οἰνοπωλῶν, Ἀθ. Τσικᾶτος, Χρ. Παπαποστόλου, Ι. Τρίχας, Β. Στεργιόπουλος, Ἀν. Γατόπουλος, Γρ. Στεργιόπουλος, Π. Ἀνυφαντής, Ἀπ. Ἀνυφαντής, Β. Ἀνυφαντής, Ι. Ἀνυφαντής, Νικ. Μπακογιάννης, Γρ. Ῥάμμος, Γ. Γιαννέλος, Μαργαρίτης, Γρ. Ἀμβράγης, Γ. Κάκιας, Ι. Φούντας, Ι. Κατσίμπας, Βάγιας Παπαλάμπρου, Στουρνάρας, ἅπαντες παντοπῶλαι. Ἐπίσης οἱ κ. κ. Ἀδὰμ Τάσης, Χρ. Πανταζῆς, Στ. Γιαννουκάρης, Σωτ. Γιαννουκάρης, οἰκογενειακῶς, Δημ. Σταμάτης καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

Δ. ΛΟΓΓΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΡΧΑΝΑΣ (Κρήτης)

Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ συλλόγου κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἡ «Ὁμόνοια» καὶ τὴν ἵδρυσιν ἐν τῇ κωμοπόλει μας προσκοπικῆς ὁμάδος καὶ παραρτήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου, συνεστήθη ἐσχάτως καὶ ὁ Ἐθνικὸς Μορφωτικὸς Σύλλογος, μὲ σκοπὸν τὴν πνευματικὴν ἐξύψωσιν τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεώς μας.

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο σωματεῖον, τεθὲν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Κοινότητος καὶ ἐπιχορηγούμενον ὑπ' αὐτῆς μὲ 5000 δραχ. ἐτησίως, ἀπέσπασεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην πάντων λόγῳ τῆς ἐκπολιτιστικῆς δράσεως ποὺ ἐπέδειξεν ἀμέσως ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς συστάσεώς του. Δὲν παρῆλθον ἀκόμη 40 ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἡ δρᾶσις τῆς ὀργανώσεως ταύτης ἤρχισε καὶ ὅμως στὸ βραχύτατον αὐτὸ χρονικὸν διάστημα διωργάνωσε τρεῖς διαλέξεις καὶ ἑτοιμάζεται καὶ ἡ τετάρτη τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 8 Μαΐου 1938, μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Ἀντ. Πλουμίδην ἰατρὸν καὶ μὲ θέμα «περὶ ὑγιεινῆς». Τὴν ἔναρξιν τῶν διαλέξεων ἔκαμεν ὁ γνωστὸς λόγιος κ. Νικόλαος Μεταξᾶς, διευθυντὴς τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχαν. Ἐπιμελητηρίου Ἡρακλείου, μὲ θέμα «ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἐσωτερικῆς θελήσεως». Δεύτερος ὁμιλητὴς ὑπῆρξεν ὁ εἰρηνοδίκης τῆς κωμοπόλεώς μας κ. Κωνστ. Δεδόπουλος, ὅστις ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἀνέπτυξε τὸ μεγάλο ἐλάττωμα τῆς συκοφαντίας καὶ τῶν κακῶν τὰ ὁποῖα ἐκπηγάζουν ἀπὸ αὐτήν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων του ἀνέφερε καὶ τὴν σεμνὴν κόρην τῆς Ζακύνθου Μαρίαν Γεωργακοπούλου, ἀπὸ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς ὁποίας ὁ ἐθνικὸς ποιητής μας Διον. Σολωμὸς ἐνεπνεύσθη τὸ περίφημον ποίημά του ἡ «Φαρμακωμένη», τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἡ μικρούλα δνὶς Ῥένα Νικ. Ψαλτάκη.

Τὸ θέμα τῆς γ' διαλέξεως «τὰ κακὰ τῆς ἀστυφιλίας» τὸ ἐχειρίσθη θαυμάσια ὁ νεαρὸς ἐξ Ἡρακλείου δικηγόρος κ. Στέλιος Φιοράκης, γι' αὐτὸ δικαίως ἀπέσπασε τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας του ἡ μικρούλα Ἔφη Κανακάκη ηὐχαρίστησε ἐμμέτρως τὸν ῥήτορα ἐκ μέρους τοῦ συλλόγου καὶ προσέφερεν εἰς αὐτὸν ἀνθοδέσμην ὡς ἐλάχιστον δεῖγμα εὐγνωμοσύνης τῆς κωμοπόλεώς μας.

Ἐκ παραλλήλου δὲ πρὸς τὰς διαλέξεις ἐπισκευάζεται τὸ οἴκημα τὸ ὁποῖον παρεχωρήθη τελείως δωρεὰν εἰς τὸν σύλλογον ὑπὸ τῆς Κοινότητος διὰ νὰ στεγασθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ἐντευκτήριον καὶ ἡ βιβλιοθήκη του, ἡ ὁποία ἤδη ἤρχισε νὰ πλουτίζεται ἀπὸ τὰς δωρεὰς διαφόρων ἰδεολόγων ἢ προσώπων συμπαθούντων τὴν κωμόπολίν μας.

Τὸ σωματεῖον τοῦτο δὲν θὰ περιορισθῇ μονάχα εἰς τὸ καθαρῶς αὐτοῦ ἀναμορφωτικὸν ἔργον, ἀλλὰ θὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα καὶ εἰς εὐρυτέρους ἐθνικούς, κοινωνικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς ὁρίζοντας, διότι ὡς ἔμβλημά του ἔχει τὰς τρεῖς γλυκυτέρας λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης: «Θρησκεία—Πατρὶς — Μόρφωσις».

Τὰ μέλη του μέχρι τῆς στιγμῆς ἀνέρχονται εἰς 200 περίπου, ἀριθμὸς βεβαίως τεράστιος δι' ἕνα σωματεῖον μιᾶς κωμοπόλεως ἀριθμούσης μόλις τετρακισχιλίους κατοίκους. Ἐκ τῶν 200 τούτων μελῶν τὰ 40 εἶνε διάφοροι ἐπιστήμονες, λόγιοι, τραπεζιτικοί, ἔμποροι, δεσποινίδες κλπ. ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Ἡρακλείου, οἱ ὁποῖοι κατετάχθησαν εἰς τὴν πνευματικὴν λεγεῶνα μας ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ὡραίαν κωμόπολίν μας.

Καὶ αἱ ἐγγραφαὶ μελῶν δὲν ἔληξαν φυσικὰ εἰσέτι. Ἀθρόοι προσέρχονται ἀκόμη οἱ πιστοὶ στρατιῶται διὰ νὰ καταταχθοῦν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ μορφωτικοῦ μας συλλόγου. Εἰς ὅλους ἐκείνους ποὺ συνετέλεσαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὑψηλῆς καὶ ὡραίας ταύτης ἰδέας ἀξίζουν θερμότατα συγχαρητήρια καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ἡρωϊκῆς κωμοπόλεως τῶν Ἀρχανῶν, ἡ ὁποία οὕτω ἀπέδειξεν ὅτι ὄχι μόνον εἰς τὰ καθηγιασμένα πεδία τῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὡραῖον πνευματικὸν εἰρηνικὸν στίβον γνωρίζει νὰ κερδίζῃ νίκας καὶ νὰ δρέπῃ πλουσίας δάφνας.

Ὁ φιλοπρόοδος καὶ εὐγενέστατος πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ξενοφῶν Χοχλιδάκης μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται διότι τὸ στέμμα τῆς προεδρίας του τὸ ἐκόσμησε μὲ δυὸ ἀνεκτίμητα διαμάντια —τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Προσκοπισμοῦ—τῶν ὁποίων ἡ ἀκτινοβολία θὰ φωτίζῃ τὸν πνευματικὸν ὁρίζοντα τοῦ χωριοῦ μας, ποὺ μέχρι σήμερα ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰ μαῦρα νέφη τῆς ἀμαθείας καὶ ὀπισθοδρομικότητος.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΡΚΟΔΗΜΗΤΡΑΚΙΣ

ΕΥΡΩΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
(Ἀφροδίτης 1 — Χαλάνδρι)
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43
Ἀριθ. τηλεφ. 52-400
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ 4
Ἀριθ. τηλεφ. 30-297
Κρίτρα: Διαγωνισμοῦ καὶ ἀνθολογίας δραχ. 10 — Συνεργασίας Δραχ. 3.
ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗ 19 ΜΑΪΟΥ 1938

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ὁ κ. Σταῦρος Μανωλόπουλος, δικηγόρος, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Λεβέντη, ἐκ Πατρῶν. Θερμὰς εὐχάς. Σ. Α.

Νέοι λογοτέχναι;

ΘΥΜΑΣΑΙ ;;

Ἀλήθεια ποιὸς θὰ τὸ πίστευε, Τζέννυ, πὼς ἡ φιλία μας, ἡ τόσο ὤμορφη καὶ τρυφερή, θὰ ἔσβυνε ἔτσι ἀναπάντεχα, θὰ παραχωροῦσε τὴ θέσι της στὴν πιὸ σκληρὴ ἀδιαφορία;...

Θυμᾶσαι, πόσες φορὲς καθισμένες πίσω ἀπ' τὴ τζαμόπορτα τὰ κρυερὰ τοῦ χειμῶνα δειλινά, μιλούσαμε ἀργά, σὰν τὸ σούρουπο π' ἔπευτε, σὰν τὴ σιγανὴ βροχὴ ποὺ γιόμιζε τὶς λακκοῦβες τοῦ δρόμου;...

Κι' ἔλεγες... ἔλεγες γιὰ τὴν ἄνοιξι ποὺ θὰ ἐρχόταν, γιὰ τοὺς περιπάτους ποὺ χειροπιαστὰ θὰ κάναμε οἱ δυό μας, μόνοι μας στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Φαλήρου... Θυμᾶσαι, μ' ἔλεγες: «...Θάχῃ τόσο ἥλιο... τὸ κῦμα θὰ σπάῃ στὰ βράχια, μόνες θὰ περπατᾶμε στὴν ἀκρογιαλιά, βαρέθηκα πιὰ τὸ χειμῶνα..» Δὲν σοῦ μιλοῦσα, μ' ἄρεσε τόσο νὰ βλέπω τὰ ὤμορφα καστανά σου μάτια σκιασμένα ἀπὸ τὴ μελαγχολικὴ νοσταλγία γιὰ λίγο ἥλιο, γιὰ λίγη ἀκρογιαλιά...

Θυμᾶσαι τὰ σχέδιά μας γιὰ τὸ μακρυνὸ χωριό; Θὰ πηγαίναμε μαζὶ — παντοῦ μαζὶ — θὰ θαυμάζαμε τὸ ἡλιοβασίλεμμα πίσω ἀπ' τὴ λιμνοθάλασσα, θ' ἀνεβαίναμε τὸ μονοπάτι ποὺ πάει στὴν ἄσπρη ἐκκλησοῦλα, τὴν ἐκκλησοῦλα ποὺ εἶνε κρυμμένη στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, σ' αὐτὴν ποὺ μόνη ἡ ψυχὴ εὐλαβικὰ ὑψώνεται στὸν Πλάστη...

Ἀλήθεια, ποιὸς θὰ τὤλεγε πὼς ἡ ἄνοιξι ποὺ τὴν προσμέναμε μὲ τόση χαρά, μὲ τόση ἀγωνία, θὰ μᾶς χώριζε, θὰ ἔβαζε ἀνάμεσά μας τὸ φραγμὸ τῆς πιὸ ἄδικης παρεξήγησης;...

Κι' ὅμως, Τζέννυ, δὲν ξεχνῶ τὰ σχέδιά μας, τὰ ὄνειρά μας, κι' ἂν τὸ «πάντα μαζὶ», ποὺ μὲ τόση πεποίθησι λέγαμε, κάποτε ἀντικατέστησε τὸ «ξένοι, ἀδιάφοροι», τίποτε μέσα μου δὲν ἄλλαξε, κι' ἀπόψε ποὺ τὰ βλέπω μὲ βουρκωμένα μάτια ἔτσι συντριμμένα ὅλα τὰ ὄνειρά μας, καὶ τὴ φιλία μας πάνω σ' αὐτὰ νὰ θρηνῇ σὰν κουκουβάγια στὰ ἐρείπια, ἕνας πόνος δυνατὸς μὲ πνίγει, ἐνῷ ἕνα ἀπέραντο κι' ἀναπάντητο «γιατί;» γεμίζει τὴν ψυχή μου ὅλη...

ΜΥΡΙΝΗ

* * *

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τώρα ποὺ ἡ Ἄνοιξι τριγυρνᾷ πάλι στοὺς κάμπους, στὰ δάση, στὰ βουνά, στὶς λαγκαδιές, στοὺς κήπους καὶ στὶς ἐξοχὲς σκορπίζοντας παντοῦ, ἀπ' ὅπου περάσῃ τὰ θεῖά της δῶρα, ξυπνοῦν πάλι μέσα μου τὰ γλυκὰ ὄνειρα, θυμοῦμαι πάλι τὸ ἐρωτικό μας πρωτοξύπνημα καὶ νοσταλγῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὴν παληά μας ἀγάπη. Ὤ! ναί, τὰ θυμοῦμαι ὅλα...

Ἤτανε καὶ τότε Μάης σὰν καὶ τώρα... Τ' ἀγριολούλουδα παντοῦ ἀνοιγαν τὰ πολύχρωμα ἄνθια τους, τ' ἀηδόνια κελαϊδοῦσαν γλυκά, σκορπίζοντας παντοῦ θεϊκὲς μελωδίες... Τὰ λουλούδια ξεχύναν στ' ἀνοιξιάτικο ἀγέρι ὅλες τους τὶς εὐωδιές, οἱ πλουμιστὲς πεταλοῦδες πετοῦσαν τρελλά, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος καὶ... ὅλα αὐτὰ τὰ συνεπλήρωνε ἡ ἀγάπη μας... Κι' ἐνῷ περπατῶ μόνος τώρα στ' ἀνθισμένο μονοπάτι, νοσταλγῶ ὅλα τὰ περασμένα... Ὅλες τὶς παληές μας εὐτυχίες τὶς ξαναζῶ γιὰ μιὰ στιγμή... Ἀλλ' οἱ σκέψεις διαδέχονται γρήγορα ἡ μία τὴν ἄλλη, σὰν κινηματογραφικὴ ταινία, καὶ φθάνω—ὤϊμέ!—στὴ φρικτὴ πραγματικότητα... Τότε καθόμασταν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ἐνῷ ἡ ὠμορφάδα τῆς γύρω φύσης συνεπλήρωνε τὴν εὐτυχία μας... Μὰ τώρα... περπατῶ μόνος σ' αὐτὸ τὸ ἐρημικὸ μονοπάτι...

Δὲν ἀρκοῦν τὰ πολύχρωμα λουλούδια, οὔτε τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν, οὔτε οἱ εὐωδιές, οὔτε ὁ οὐρανός... νὰ μὲ παρηγορήσουν, νὰ μὲ κάνουν εὔθυμο κι' εὐτυχισμένο...

Ἡ καρδιά μου πονεῖ... Τὰ μάτια μου βουρκώνουν μὲ τὴ νοσταλγία τῶν περασμένων... Μόνο τὸ ἁπαλὸ χέρι τῆς λήθης θὰ μπορέσῃ νὰ διώξῃ ἀπ' τὴ μαύρη ψυχή μου αὐτὸν τὸν κακὸ ἐφιάλτη!...

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Ν. ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΣΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΓΑΛΑΤΑΔΕΣ

Μέσα στὰ τόσα τοῦ Κυρίου θαύματα
εἶνε καὶ τ' ἄλλο τοῦ γάμου ἐν Κανᾷ
ὅπου μετέτρεψε εἰς οἶνον τὸ νερό...
Μ' αὐτὸ συνέβη μιὰ φορά! Καὶ οὐ
[ξανά!

Μὰ σεῖς ὦ ἀθεόφοβοι περάσατε
ἐκεῖνον εἰς τὸ θαῦμα, μιὰ χαρά!
Καθημερνῶς κατασκευάζοντες τὸ
[γάλα
ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος τὰ λιμνάζοντα
[νερά!...

Ἄρης Χρ. Ψυχοπαιδόπουλος

* * *

ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ

Μὲ σκλάβωσες, Πόνε. Μὲ κομμάτιασες, μὲ τσάκισες, μὲ λύγισες. Φτάνει, φτάνει. Δὲν ἀντέχω πιά. Λυπήσου με καὶ μὴ βουτᾷς τὰ νύχια σου, στὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου. Μή, μή!...

Ὤ, Πόνε! Γονατίζω μπροστά σου καὶ ζητιανεύω τὸν οἶκτό σου. Μὴ σπαράζῃς πιότερο τὰ σωθικά μου, μὴ λιμάρῃς πιὰ τὰ στήθη μου, μὴ σωριάζῃς ἄλλο.

Τελείωσε, Πόνε, τὸ σπαραχτικό σου ἔργο γρήγορα, μὴ μὲ κάνῃς νὰ νοιώθω τὰ φτερούγια τοῦ Χάρου νὰ μ' ἀγγίζουνε κάθε μέρα σιγά-σιγά, μὰ μιὰ καὶ καλὴ σκότωσέ με. Τὸ στράγγιξα τὸ ποτῆρι σου, Πόνε, ὡς τὸν πάτο. Κι' ἀκόμα θέλεις; Κι' ἀκόμα ἔχεις ὄρεξι νὰ μὲ παιδεύῃς;

Σὲ γνώρισα, γλυκιέ μου Πόνε, ὅσο κανένας ἄλλος στὸν κόσμο. Ἐμένα δὲν μ' ἄγγιξε ποτὲ ἡ χαρά, ποτὲ ἡ ἀγάπη. Ποτὲ τὰ χείλια μου δὲν γνώρισαν τ' ἀληθινὸ γέλιο, μόνο τοῦ παληάτσου ξέρουνε.

Ἡ καρδιά μου; Χά! χά! Αὐτὸ τὸ μαῦρο κούτσουρο, ὅπως τὴ κατάντησες. Δὲν ξέρω τί θὰ πῇ χαρὰ κι' εὐτυχία κι' ὅμως καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ξέρω τί θὰ πῇ πόνος καὶ θλῖψι. Λοιπόν, ἀκόμα δὲν παύεις; Μένεις ἀναίσθητος μπροστὰ σὲ τόσα παρακάλια κι' οἶκτο δὲ νοιώθεις γιὰ ἕνα ζητιάνο;

Τί λέω!...

Μὰ σὺ χώνεις βαθύτερα τὰ γαμψά σου νύχια κι' ἀδιάκοπα σκαλίζεις. Κι' ἂν εἶχε μείνει τίποτε γερό, τὸ τρώς, τὸ λυώνεις, τὸ κομματιάζεις κι' ὕστερα ὅταν δῇς τελειωμένο τὸ ἔργο σου, ὅταν συντελεστῇ ἡ καταστροφὴ καὶ γίνῃ πλέρια, τότε γελῶντας εἰρωνικὰ γιὰ μένα, τὸ ἀποπαίδι τῆς Μοίρας, θὰ φύγῃς.

Μὰ ξάστερα στὸ λέω. Δὲν σὲ παρακαλῶ. Ὄχι. Ὅ,τι θέλεις κάνε. Τὸ γκρέμισες τὸ εἶναι μου καὶ δὲ σεβάστηκες τὰ ἐρείπιά του, μόνο γελῶντας σαρκαστικά, τὰ πάτησες.

Τώρα ὅμως γελῶντας καὶ γὼ εἰρωνικά, σοῦ τὰ πετάω κατάμουτρα. Σὲ περιφρονῶ. Ναί, σὲ περιφρονῶ, Πόνε, σὲ μισῶ, σὲ μισῶ!!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΝΟΥΧΑΚΗΣ

ΕΥΡΩΠΗ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ν. ΚΑΡΕΛΛΑ — Δ. ΜΙΧΑ
Χαλάνδρι. Δυαλέων 5
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 2.
Ἐτησία συνδρομή :
Ἀθῆναι—Ἐπαρχίαι δραχ. 120
Ἐξωτερικοῦ £ (Ἀγγλίας) 1
ΙΔΡΥΤΗΣ
Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
(Ἀρίστωνος — Πιερίας)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι τὰ διάφορα φυσιολατρικὰ σωματεῖα ὀργανώνουν ὡραῖες ἐκδρομές, στὶς ὁποῖες ἀσφαλῶς συμμετέχουν πολλοὶ ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν ἀναγνωστῶν μας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐκδρομὲς ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτὰς τῆς «Εὐρώπης» νὰ ἔχω ἕνα μικρὸ ῥεπορτὰζ καὶ μὲ τὰ ὀνόματα τῶν συμμετεχόντων.

Ἐπίσης ζητῶ ἀνταποκριτὰς ἀπὸ τὰ διάφορα ἐκδρομικὰ σωματεῖα, τοὺς ὁποίους ἐπίσης θὰ ἐφοδιάσω μὲ δημοσιογραφικὲς κάρτες.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἱδρύω μιὰ στήλη «Κοινωνικῶν». Οἱ κ. κ. ἀνταποκριταί μας—καὶ μόνον αὐτοὶ—μποροῦν νὰ μᾶς ἀποστέλλουν λιγόλεξα κοινωνικὰ ὅπως: Γάμους, ἀρραβῶνες, βαπτίσεις, πένθη κλπ. Αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν, ἀντὶ τῶν 100—150 δρχ. ποὺ παίρνουν οἱ ἡμερήσιες ἐφημερίδες διὰ κάθε «κοινωνικὸ» 2—3 στίχων.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γ. ΑΓΓ. ΣΑΛ.— Πεζό σας ὄχι καλό.

ΣΟΦ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Μαθητικὲς ἀγάπες».

ΜΥΡΙΝΗ.— Ἐπίσης τὸ «Ἀνάμνησις—ἀγάπες».

Β. Κ. ΠΟΥΛ.— Μᾶς στείλλατε γιὰ τὸν διαγωνισμὸ τρία πεζοτράγουδα μὰ ἕνα μονάχα 10δραχμο γιὰ κρίτρα.

ΜΑΡ. ΚΟΥΒ.— Διὰ τὸ «Μὲ συντροφιὰ μὲ τὰ παγόβουνα» ἀντιστοιχοῦν 8 ἀντίτυπα.

Ν. ΠΑΣΧΙΔ.— Μυθιστορήματα καὶ ἄλλα μεγάλα κομμάτια ἀναγνωστῶν μας δὲν δημοσιεύομεν. Μονάχα μικρά.

Μ. ΙΕΡΟΠ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Ἔσπασες κάθε σου δεσμό».

Μ. ΘΕΟΦ.— Ξαναποστείλατέ μας τὸ «Ἐρείπια».

Γ. ΚΡΙΤΣΩΤ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Ἡ φιλία». Ἀντιστοιχοῦν 10 ἀντίτυπα.

ΑΝ. Ι. ΠΕΤΡΟΓΛ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Χωρὶς ἐσένα».

Κ. ΚΩΝ)ΔΗΝ—Α. ΚΟΥΤΟΥΠ.— Ἡ προαγορὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκδόσεως.

ΑΙΚ. Σ. ΣΒΟΡΩΝ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Πραγματοποίησις ἑνὸς ὀνείρου». Εἶναι ὅμως πολὺ μεγάλο καὶ ἀντιστοιχοῦν 20 ἀντίτυπα.

Γ. ΜΑΡΚΟΔ.— Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

ΗΛ. ΖΩΧΙΟΝ.— Πολὺ μεγάλο.

Στ' ἄλλα γράμματα ποὺ ἔλαβα θ' ἀπαντήσω στὸ προσεχές.

Δ. Γ. ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΗΣ
Ἰατρὸς εἰδίκ. δερματολ. ἀφροδ. νοσημάτων. Ἐκπαιδ. Βιέννη, Λειψία. Σατωβριάνδου 52Β, 9—1, 4—6. Τηλέφ. : 53-536.

Χ. Ι. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ
Εἰδικὸς ἰατρὸς
ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
Γωνία Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΜΑΡΙΝΟΣ Γ. ΚΕΚΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Ἀφροδισιολόγος Οὐρολόγος
Χαλκοκονδύλη 38 — Τηλ. 53-879

Εὐχάριστες ὧρες

Σταυρόλεξον ἀριθ. 20

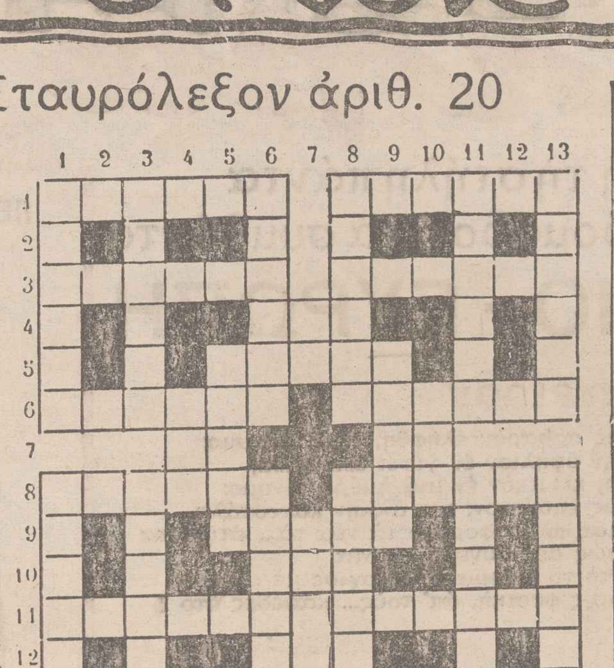

Ὁριζοντίως

1. Ἀναψυκτικὸν ποτόν... μὲ ἀλλαγὴν τοῦ τόνου ἐργάζεται—εἰς τὴν αἰτιατικὴν—ἐντὸς τοῦ θεάτρου, ὅποιος δὲ πίνει σουμάδα θὰ τὸ εὕρῃ ἀμέσως.— Ὅταν αἴρεται ἀρχίζει καὶ ἡ παράστασις.

3. Τὸ ἐξυμνεῖ συνήθως ὁ ποιητής, τὸ θαυμάζει ὁ ἄνδρας στὴν γυναῖκα (τὸ δὲ ἀντίθετον ἀκριβῶς σᾶς τὸ δίδει ἡ πρώτη ὑπ' ἀριθ. 11 καθέτως λέξις) — Πᾶς μὴ φυσιολογικὸς ἀναπνευστικὸς ἦχος.

4. Χρησιμοποιεῖται—εἰς τὴν γλῶσσαν —διὰ νὰ συνδέῃ.

5. Ἕνα χωρίον τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, ὅπου ἄλλοτε μία ὁμώνυμος ἀρχαία πόλις.

6. Προσωνυμία μιᾶς ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῆς Ὑπάτης.— Μία γνωστὴ φαρμακευτικὴ ἀντισηπτικὴ κόνις ἐξωτερικῆς χρήσεως.

7. Εἰς τὸ ἀλφάβητον φέρει τὸν ἀριθμὸν 13.— Ἄνθη τῶν σταυρολέξων... τὰ ὁποῖα δὲν εὐωδιάζουν πλέον.

8. Ἐπέτυχε τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.—Ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τῆς ἰατρικῆς, καὶ αὐτὸς ἰατρὸς τῶν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων.

9. Δὲν εἶνε κάτοικος τῶν ἀγρῶν.

10. Ἀόριστος ἀντωνυμία.

11. Γνωστότατος Γάλλος ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος (1803—1870).—Παριστάνεται, κατὰ τὴν μυθολογίαν, σαλπίζων διὰ κόγχης πρὸς κατευνασμὸν τῆς τρικυμίας.

13. Εὐρεῖα χώρα τῆς Ἀφρικῆς (μὲ ἀλλαγὴν τοῦ τόνου γίνεται—εἰς τὴν αἰτιατικὴν—ἕνας ἑλληνικὸς λιμήν).—Ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἁμαρτίες, σᾶς τὴν δίδει καὶ ὁ παπᾶς.

Καθέτως :

1. «...ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ» λέγει μία γνωστοτάτη παροιμία ἐπὶ ὑποκριτῶν.— Θωπευτικὸν ἀνδρικὸν ὄνομα.

3. Ὅποιος τὸ πράττει εἶνε ὁ ἀληθινὸς χριστιανός.— Ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ τὴν βαρυτέραν ὅλων τῶν μολυσματικῶν παθήσεων τοῦ δέρματος (γεν. ἑνικ.).

4. Τὴν βαρέθηκαν καὶ ὁ Φροῖξος καὶ ἡ Ἕλλη ἀκόμη.

5. Ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς συνήθους πραγματικότητος.

6. Καὶ πάλιν ὑπάρχει φόβος νὰ πέσῃ ἡ πόλις αὐτὴ εἰς τὰ χέρια τῶν Κινέζων. —Ἡ πλέον γνωστὴ ἐν Ἑλλάδι Ἑταιρεία, ἐκμεταλλευομένη τὸν τηλέγραφον.

7. Μόριον. Εὐγενικώτερον εἶνε τὸ «πῶς».

8. Τὰ ἔχοντα μεγάλην ἀγοραίαν τιμήν.—Λέγεται καὶ βιτρίνα (δημ.)

9. Μέγας προφήτης, ἑορτάζεται τὴν 20 Ἰουλίου.

10. Ἀπὸ αὐτὸ πρέπει νὰ προφυλάσσεται ὁ βασιλεὺς (τοῦ σκακιοῦ... νὰ ἐννοούμεθα).

11. Ὅρα τὸ 3 ὁριζοντίως (1η λέξις).—Ἕνα ζῶον ἐξαιρέτου ῥώμης, ἐξημερούμενον εὐκόλως.

13. Διπλοῦν ἅλας τοῦ ἀργιλίου, ἡ αὐτὴ λέξις ὡς τὸ 6 ὁριζοντίως (2α λέξις).— Ἃς τὸν ὀνομάσωμεν καὶ κουμπάρον.

Η ΕΞΩΤΙΚΗ ΜΙΚΡΟΝΗΣΙΑ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛΙΔΑ]

ποὺ διέλυαν τὸν χορό. «Ἡ νύχτα εἶναι καλή. Κοιμηθῆτε».

Μερικοὶ ἄνδρες γύρισαν στὰ σπίτια τους, οἱ ἄλλοι ξαπλώθηκαν χάμω στὸ σκληρὸ πάτωμα ποὺ ἦταν καμωμένο ἀπὸ μπαμπού. Τὸ ἴδιο ἔκαμα κι' ἐγὼ κι' ἤμουν τόσο κουρασμένος ποὺ τὸ κρεββάτι μου μοῦ φάνηκε μαλακό. Ὁ Τὸλ ἔμεινε μαζί μου, διότι, ὡς ἀνύπανδρος, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ εἰσαγωγή μου εἰς τὴν Μικρονησίαν, ἡ πρώτη ἡμέρα ποὺ ἐπέρασα εἰς τὰ νησιὰ τοῦ Γιάπ, ὅπου ἔμεινα πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἀνακαλύπτοντας κάθε μέρα νέα ἐνδιαφέροντα καὶ ἀπίστευτα πράγματα.

Ἐκεῖ πρέπει νὰ πάῃ ὅποιος θέλει νὰ γνωρίσῃ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπως ἦταν ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια, πρὶν ὁ μοντερνισμὸς σαρώσῃ ὅλην τὴν ὠμορφιά τους καὶ τὴν ποίησι. Ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς σ' αὐτὰ τὰ μέρη ὁ καιρὸς σταμάτησε, πὼς ὁ πολιτισμός τους, ἀκόμη, ὠπισθοχώρησε. Πολλὲς ἀπὸ τὶς παληὲς τέχνες ἔχουν λησμονηθῆ μὰ καὶ ὁ πληθυσμὸς τῶν νησιῶν ἔχει σχεδὸν ἐλαττωθῆ εἰς τὸ μισό. Σήμερα οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Γιάπ ξεύρουν λιγώτερα πράγματα ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμο, παρὰ τὸν καιρὸν ποὺ οἱ θαλασσοπόροι πολεμισταί τους ταξείδευαν μακρυὰ ἀπὸ τὰ διάφορα ἄλλα νησιὰ τῆς Μικρονησίας. Γιάπ, θὰ πῇ « ἡ Χώρα». Διὰ τοὺς κατοίκους του τὸ Γιὰπ εἶνε ὁ μόνος τόπος τῆς γῆς, τὸ κέντρον τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν νησιῶν, αὐτοὶ ἔχουν μείνει σταθεροὶ στὶς συνήθειές τους καὶ ἀποφεύγουν ὅσον μποροῦν τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἔξω κόσμου. Τὰ ξένα ἤθη καὶ ἔθιμα τὰ ἀπορρίπτουν μὲ μεγάλην περιφρόνησιν. Οἱ γέροι κατακρίνουν δριμύτατα τοὺς νέους ποὺ ἀποπειρῶνται νὰ φορέσουν ῥοῦχα. Τὸ θεωροῦν μίαν ἄσεμνον συνήθεια, ἕνα ἀπεχθῆ μαϊμουδισμὸ τῶν Εὐρωπαίων ποὺ προσβάλλει τοὺς θεοὺς τῆς φυλῆς. Ἔχουν βαθειὰ ῥιζωμένην τὴν πεποίθησι ὅτι κάθε ἀντιγραφὴ τῶν ξένων ἐξοργίζει τὶς θεότητες τῶν Γιὰπ καὶ προκαλεῖ τὴν ἀρρώστεια ἢ ἀκόμη καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐνόχου. Ἴσως αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ χρονολογῆται ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ διὰ πρώτην φορὰν ἦλθαν ἐκεῖ ξένοι καὶ μαζὶ μὲ τὶς συνήθειές τους ἔφεραν καὶ φοβερὲς ἀρρώστειες ποὺ τοὺς ἦσαν ἄγνωστες ὡς τότε, ὅπως π. χ. τὴν «κυρία ποὺ ζαρώνει τὸν ἄνθρωπον», ὅπως ἀπεκάλεσαν τὴν φθίσιν.

Ἡ νέα γενεὰ ἀρχίζει νὰ προσαρμόζεται εἰς τὸν δυτικὸν πολιτισμὸν μὲ πολὺ κωμικὸν τρόπον. Τελευταίως ἐκτίσθηκε ἐκεῖ ἕνα σχολεῖον ποὺ ἐπιβάλλει εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ ἔρχωνται ντυμένοι καί, φυσικά, τοὺς παρέχει καὶ τὰ ῥοῦχα. Ἂν τύχετε ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ κτυπᾷ ὁ κώδων, τὸ μεσημέρι, θὰ δῆτε ἕνα πρωτοφανὲς θέαμα. Τὰ παιδιὰ ποὺ σχολοῦν, μόλις βγοῦν ἀπὸ τὴν τάξι, γδύνονται μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, κάνουν τὰ ῥοῦχα ἕνα μπόγο κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη κι' ὁλόγυμνα τρέχουν στὰ σπίτια τους μὲ τὰ μαῦρα σωματάκια τους ποὺ γυαλίζουν εἰς τὸν τροπικὸν ἥλιο.

⁂

Μετὰ τὰ Γιὰπ γύρισα καὶ ἄλλα μαγευτικὰ νησιὰ τῆς Μικρονησίας, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βρῆκα τὴν πρωτόγονη ζωὴ τῶν Κανάκων τόσον ἐντατική, ὅσον ἐκεῖ.

Τὰ σχολεῖα μορφώνουν τὰ παιδιά τους μὲ τὸ ζόρι, τὰ νοσοκομεῖα γιατρεύουν διὰ τῆς βίας τοὺς ἀρρώστους τους, ἡ βιομηχανία ἀλλάζει τὶς συνήθειές τους.

Γιὰ καλὸ ἢ γιὰ κακό, τὰ μοναχικὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ παρασύρονται εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ μοντερνισμοῦ.

WILLARD PRICE

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

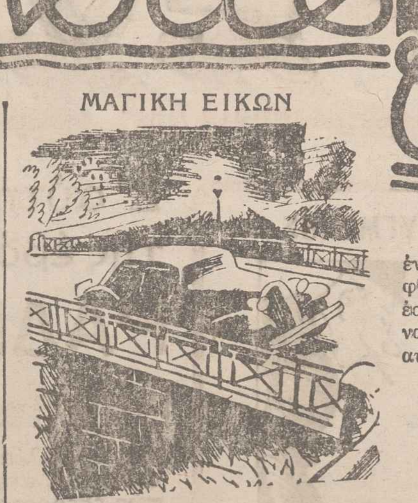

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ ἐνῷ περνοῦσε μιὰ γέφυρα, ἀντελήφθη ἕναν ἄνθρωπο σκοτωμένο καὶ ἐσταμάτησε νὰ τὸν παραλάβῃ. Οἱ ἀναγνῶσται μας ἀντελήφθησαν καὶ αὐτοὶ ποῦ εἶνε ὁ σκοτωμένος;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΤΟ ΝΕΡΟ ΣΕ ΚΡΑΣΙ

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἂν καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ θαῦμα ποὺ ἔγινε ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, δὲν στερεῖται ἐν τούτοις ἐνδιαφέροντος.

Παίρνετε δυὸ ποτήρια ἔχοντα τὴν αὐτὴν διάμετρον καὶ τὰ βυθίζετε ἐντὸς κάδου ὕδατος, κρατοῦντες τὸ μὲν ἕνα ὄρθιον τὸ δὲ ἄλλο ἀνεστραμμένον.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν φυσικὰ γεμίζουν νερό. Σημειωτέον ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνῃ οὔτε ἡ ἐλαχίστη φυσαλλὶς ἀέρος μέσα των.

Τὰ προσαρμόζομεν ἐνῷ εὑρίσκονται ἀκόμη μέσα στὸ νερό, χεῖλος πρὸς χεῖλος τηροῦντες αὐτὰ εἰς κάθετον γραμμήν, τὸ μὲν ὑποκάτω ποτήριον ὄρθιον, τὸ δὲ ὑπεράνω αὐτοῦ ἀνεστραμμένον.

Κρατοῦντες αὐτὰ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, τὰ βγάζομεν ἀπὸ τὸν κάδον καὶ τὰ τοποθετοῦμεν ἐπάνω σὲ πιάτο.

Τὰ ἀφίνομεν ἐκεῖ ὡς ὅτου στραγγίσῃ τὸ ἐπὶ τῆς ἔξωθεν ἐπιφανείας ὑγρὸν καὶ κατόπιν τὴν σπογγίζομεν.

Τὰ δύο ποτήρια ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι γεμᾶτα νερὸ καὶ τὸ κατώτερον καὶ τὸ ὑπεράνω αὐτοῦ, ἀκόμα καὶ ἂν μετακινήσωμεν ἐλαφρῶς τὸ χεῖλος τοῦ ἄνω ποτηρίου, οὕτως ὥστε νὰ μείνῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κάτωθεν ποτηρίου μικρὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ εὐθὺς κατόπιν εἰς τὸ πείραμα.

Ἐπὶ τῆς ἀνεστραμμένης βάσεως τοῦ ὑπεράνω ποτηρίου θέτομεν μικρὸν ποτήριον γεμᾶτο κόκκινο κρασὶ καὶ ἀναγγέλομεν εἰς τοὺς θεατὰς ὅτι χωρὶς νὰ ἐγγίσωμεν κανένα ἀπὸ τὰ τρία ποτήρια, χωρὶς μάλιστα νὰ τὰ σκεπάσωμεν μὲ τὸ μαγικὸν σκέπασμα τῶν ταχυδακτυλουργῶν, θὰ διατάξωμεν τὸ κρασὶ τοῦ μικροῦ ποτηριοῦ νὰ πάγῃ στὸ ἀμέσως κάτωθεν αὐτοῦ ποτήριον, χωρὶς οὔτε σταγὼν κρασιοῦ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ κάτωθεν αὐτῶν ποτήριον.

Ὅπως βλέπει κανείς, τὸ πείραμα εἶναι διπλοῦν :

Πρῶτον: Θὰ βγάλετε τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μικρὸν ποτήριον.

Δεύτερον: Θὰ μεταφερθῇ τὸ κρασὶ εἰς τὸ ὑποκάτω ποτήριον τὸ ἀνεστραμμένον.

Λαμβάνετε τότε νῆμα μάλλινον, τὴν μέσην τοῦ ὁποίου βυθίζετε εἰς τὸ ἐπάνω μικρὸν ποτήριον, ἐνῷ τὰ δύο ἄκρα τοῦ νήματος κρέμονται ἔξω τῶν χειλέων. Σημειωτέον ὅτι πρέπει τὰ ἄκρα νὰ ἔχουν τόσον μῆκος, ὥστε νὰ πλησιάζουν τὰ τοιχώματα τοῦ ποτηρίου ποὺ βρίσκεται στὸ μέσον.

Τοιουτοτρόπως τὸ νῆμα μεταβάλλεται εἰς ἐξαίρετον σίφωνα, λόγῳ τῆς τριχοειδοῦς του δυνάμεως.

Εἰς τὰ ἄκρα τοῦ νήματος μετ' ὀλίγον θὰ σχηματισθοῦν σταγόνες κρασιοῦ αἱ ὁποῖαι θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ πέσουν εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀνεστραμμένου ποτηρίου.

Οὕτω πως ἀπὸ τὴν συνεχῆ πτῶσιν τῶν σταγόνων τοῦ κρασιοῦ, θὰ ἐκχειλίσῃ ἡ βάσις τοῦ ποτηρίου, καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ χύνεται τὸ κρασὶ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ ποτηριοῦ, καὶ σιγὰ θὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου ποὺ ἐφάπτονται τὰ χείλη τῶν δύο ποτηρίων.

Ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ κρασὶ νὰ κατέρχεται λόγῳ τοῦ βάρους του, τὸ βλέπουν παραδόξως νὰ ἀπορροφᾶται μεταξὺ τῶν χειλέων τῶν δύο ποτηρίων.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν τριχοειδῆ δύναμιν καὶ προσομοιάζει πρὸς τὸ πείραμα ὑγροῦ, ἀνερχομένου μεταξὺ δύο ὑαλίνων ἐρυθρῶν πλακῶν, συνεχομένων πρὸς ἀλλήλας ἢ ἐντὸς σωλῆνος μικροτάτης διαμέτρου.

Ὁ οἶνος εἰσελθὼν ἐντὸς τῶν δύο ποτηρίων, στρέφεται πρὸς τὰ ἄλω καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνέρχεται ἐν εἴδει λεπτῶν ἐρυθρῶν νημάτων εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ δευτέρου ποτηρίου καὶ νὰ δίδῃ στὸ νερὸ χρῶμα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαθύτερον.

Παρατείνοντες ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν τὸ πείραμα, ἢ μᾶλλον περιμένοντες νὰ τελειώσῃ, θὰ φθάσετε εἰς τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα :

Τὸ πρῶτον ποτῆρι (τὸ κάτω δηλαδὴ) θὰ μείνῃ γεμᾶτο μὲ καθαρὸ νερό, τὸ δεύτερον πλῆρες ἀπὸ ὑγρὸν κόκκινο, τὸ δὲ τρίτον τὸ ὑπεράνω αὐτῶν, θὰ μείνῃ τελείως κενόν.

ΠΩΣ ΝΑ ΣΦΙΞΕΤΕ ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΔΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΗ ΑΡΩΜΑ Ἢ ΝΕΡΟ

Ἕνας ψευδοφακίρης πρὶν λίγα χρόνια εἶχεν ἀναστατώσει τὰς Ἀθήνας καὶ πολλοὺς ἀκόμη ἐπιστήμονας κάμνοντας αὐτὸ τὸ ταχυδακτυλουργικὸ παιχνίδι.

Ζητοῦσεν ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἕνα μολῦβι καὶ παρακαλοῦμεν ἕνα πρόσωπον ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους νὰ ἀναβῇ στὴ σκηνὴ διὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ τὸ χέρι καὶ νὰ συμβάλῃ διὰ τῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ καταπληκτικοῦ φαινομένου.

Κατόπιν ἔδιδε τὸ μολῦβι νὰ τὸ ἐξετάσουν, καὶ ἐσήκωνε τὰ μανίκια του, διὰ νὰ πεισθοῦν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ προετοιμασία. Τὸ πείραμα, ὡς ἔλεγε, θὰ ἐπετυγχάνετο διὰ τῆς μεγάλης ψυχικῆς του δυνάμεως.

Ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἔπαιρνε τὸ μολῦβι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρη καὶ τὸ ἔσφιγγε μέσα εἰς τὴν παλάμην του.

Ταὐτοχρόνως ἔλεγεν εἰς τὸ πρόσωπον ποὺ εἶχε καλέσει ἐπάνω στὴν σκηνήν, νὰ κρατήσῃ μὲ τὰ δυό του χέρια τὸν μυῶνα τοῦ βραχίονός του (τοῦ φακίρου δηλαδὴ) καὶ νὰ σφίγγῃ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ὁ φακίρης προσποιούμενος ὅτι καταβάλλει ὅλας του τὰς πνευματικὰς δυνάμεις ἔφερε σιγά, σιγὰ τὸ χέρι του μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦσε τὸ μολῦβι στὸ αὐτί του, ποὺ εἶχε ἀπὸ πρὶν τοποθετήσει λίγο βαμβάκι βρεγμένο μὲ ἄρωμα ἢ νερό.

Ἔπαιρνε τότε μὲ τρόπον τὸ βαμβάκι μὲ τὸ χέρι ἐκεῖνο ποὺ κρατοῦσε τὸ μολῦβι.

Διὰ νὰ ἀποσπᾷ ὅμως τὴν προσοχὴν καὶ τῶν θεατῶν καὶ ἐκείνου ὁ ὁποῖος τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι ἐφώναζε διαρκῶς :

— Σφίγγε δυνατώτερα! Ἀκόμη πιὸ δυνατά! Σφίξε ψηλότερα! Πιὸ κοντά! ἐπάνω στὸν ὦμο! Ἐκεῖ κοντά. Πρόσεχε! καλά.

Μὲ τὶς φράσεις αὐτές, αἱ ὁποῖαι ἐλέγοντο ζωηρά, ἡ προσοχὴ ὅλων ἐστρέφετο πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔσφιγγε ὁ θεατὴς καὶ ἔτσι ὁ φακίρης ἀνενόχλητος ἔπαιρνε τὸ βαμβάκι. Ἀφοῦ τὸ διώρθωνε καλὰ μέσα στὰ δάκτυλά του, ποὺ κρατοῦσαν τὸ μολῦβι καὶ διὰ νὰ ἀποσπάσῃ πάλιν τὴν προσοχήν των διὰ νὰ κατεβάσῃ τὸ χέρι του, ἔλεγε :

— Ξέσφιξε τώρα σιγά, σιγά. Ἔτσι εἶναι καλά.

Ἤρχιζε τότε νὰ προσποιῆται ὅτι ἔσφιγγε τὸ μολῦβι, ἐνῷ ἐπίεζε πράγματι τὸ βαμβάκι, καὶ ἔτσι ἔβγαινε τὸ νερὸ ἢ τὸ ἄρωμα, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν πάντων.

Ὁ φακίρης εἶχε τυλιγμένο τὸ κεφάλι του μὲ σαρίκι, πρᾶγμα ποὺ διηυκόλυνε πολὺ τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ βάμβακος.

ΕΥΡΩΠΗ
Η Σάτιρα μας

ΕΡΑΣΤΗΣ...ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

—Γιατὶ τρέμεις Μανωλάκι ;
—Εἶναι τὸ δέκατο τρίτο παγωτὸ ποὺ τρώω κι' ἐκείνη ἀκόμα νάλθη !
—Καὶ γιατὶ δὲν παίρνεις τσάϊ ;
—Δὲν τὴν γνωρίζω καὶ ὀφείλει νὰ μέ ἀναγνωρίσει, ὅπως τῆς ἔχω γράψει, ἀπὸ τὸ... παγωτὸ ποὺ θὰ τρώω !...

ΝΤΕ - ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὸν μπακάλη ἄρον
ἄρον ἤμουν φευγαλέος
καὶ κυττῶ τὸν...μπακαλιάρον
ὅστις ἦτο φεῦ !... γαλέος !

Π. ΝΑΛΕΟΣ

□□□

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὰ γένεια κάνουν τὸν παπᾶ.
ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ

Ὁ παπᾶς κάνει τὰ...γέννεια !
Γ. ΠΑΠΑΣ

—Ὁ Βάτραχός μου ξεπερνᾶ τοὺς βατράχους τοῦ Ἀριστοφάνους !
Α. ΒΩΤΤΗΣ

— «Ὅλα ἀλλάζουνε» στὸν κόσμο, καὶ ὁ Ζερὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξ—απατωθῆ !
Δ. ΜΠΟΓΡΗΣ

—Τὸ ἕκτο πάτωμα θὰ μοῦ δώση σπίτι μὲ σαράντα πατώματα.
ΜΑΡ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

—Βάζω στὴν τσέπη μου 145 Εὐαγγελίληδες καὶ Σακελλάριους, ἀλλὰ «Ἑβδομάδα» καμμιά !
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

—Πεζοί, βαδίζετε...δεξιά !
ΖΕΡΒΟΣ

—Τώρα βρέθηκε νὰ βρέξη ὁ οὐρανὸς...Σαμάρια;
ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

—Ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα μ' ἀρέσει τὸ...Ἄσπρο.
Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

—Ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα μ' ἀρέσει τὸ...Κόκκινο.
ΑΣΠΡΕΑΣ

❋

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ!

Εἶδες Μαριὼ ποὺ σοῦχα πῆ
χωρὶς αἰδώ, χωρὶς ντροπὴ
ὅτι τὸ Μάη πὰ νὰ πῆ
ἐν φούρια ἢ...ἐν βία
Μίαν ὡραία Κυριακὴ
μὲ στέψιν ἐπιβλητικὴ
καὶ μὲ βελάδα...δανεικὴ
θὰ σ' ἤκανα...συμβία ;

Τῶπα Μαριώ μου κι' οὔτω πῶς
τιμίως κι' ἀξιοπρεπῶς
—Σὰν νάμουν..Τζὼν ἀλλοδαπός !-
σὲ πῆρα βρὲ τσαχπίνα
Γιὰ νάποδείξω στὴ στιγμὴ
—Εἶναι κανὼν αὐτὸς γραμμὴ—
ὅτι ὁ Ἔρως ποῦχε ὁρμὴ
δὲν ξέρει... Μάη μῆνα !..

Σ' ἕνα περβόλι ἐξοχικὸ
σὲ στενὸ κύκλο φιλικὸ
ἤγινε χτὲς τὸ...φονικὸ
μὲ... ὄργανα καὶ οἶνον
κι' ἔτσι μὲ δίχως ζαβολιὰ
κάτ' ἀπὸ μία πασχαλιὰ
μὲς τὴ δική μου ἀγκαλιὰ
ἠμύρισες τὸν... κρῖνον !
Αὐ«ὰ μικρούλα μου Μαριώ,
ὁ ΓΙΑΓΚΟΣ ἀπ' τὸ Καρδελλιὸ

Σ' αὐτὴ τὴ στήλη πάντα
τῆς ἑβδομάδος τὰ συμβάντα.

ΡΑΔΙΟ - ΕΥΡΩΠΗ

Ριον Ἰανέϊρον

Ἐκ Βραζιλίας σοβαρὸν ἐλήφθη, νέον, μήνυμα
ἀλλὰ καὶ στὴν ὑφήλιον ἐν γένει ἀπεστάλη
πῶς ἐξερράγη κωμικὸν ἐν μιᾷ ἡμέρα κίνημα
κι' ἀμέσως, ὡς ἑπόμενον, τὴν ἄλλην κατεστάλη.
Συγχρόνως μᾶς πληροφοροῦν τὰ νέα τὰ... ἀτύπωτα
πῶς δὲν συνέβη τίποτα.
Κι' ὅτι κι' αὐτὸ τὸ κίνημα ποὺ ἄρχισε μὲ «Ζήτω»
μιὰ... νευρικότης φυσική, ἀπ' τοὺς... καφέδες ἦτο !

Βιέννη

Ὁ Σελασιὲ ὡμίλησεν καὶ πάλι στὴν Βιέννη.
Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι πὼς τίποτα δὲν... βγαίνει.

Τόκιο

Οἱ στρατηγοί μας οἱ ἐδῶ
καθημερινῶς, χωρὶς... αἰδῶ
δηλώσεις κάνουν ὅλοι των σ' ἀφανταστον βαθμὸν
ὅτι ὁ στρατός των γίνεται τριπλὸς τὸν ἀριθμόν.
Κι' αὐτῆς τῆς διαπιστώσεως ὑπῆρξεν ἀφορμὴ
τὸ ὅτι μία... ἔγγυος ἐφώναξε.... μαμμή !

Παρισιοι

Στὸ μέρος π' ὀνομάζεται Πογκότα.... Κολομβίας
μέρος καθ' ὅλα ἀσυμπαθές, φρονοῦμε, στὰς κυρίας
οἱ φοιτηταὶ ἀπήργησαν σχεδὸν ἐπὶ τριήμερον
κι' ποβαλόντες πρὸς στιγμὴν τὸ ὕφος των τὸ...ἥμερον
στὸ Πάστο συγκεντρώθηκαν, μπροστὰ, μὲ ἰαχὰς
κι' ἠπείλησαν νὰ κάψουνε, ἐν τέλει τὰς Ἀρχὰς
Ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ δεικνύουσαι πρὸς τὸ καθῆκον ζῆλο
μπροστὰ στὸ... πάστο... πάστωσαν τοὺς φοιτητὰς στὸ
ξύλο ! ! !

Ἀθῆναι

Κορίτσια ἑξακόσια
ὅλα καλὰ καὶ ὅσια
τῶν Ἑλληνίδων δηλαδή, ὁλόκληρον τὸ Λύκειον
χωρὶς ποδιά, ὡς εἴθισται, χωρὶς καὶ τὸ πηλίκιον
ντυμένα ὁμοιόμορφα, τούτεστιν ἀσορτὶ
μὲ φόρεμα ἀθλητικὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸν γόνα
εἰς τοῦ Σταδίου ἔδρασαν προχθὲς τὴν ἑορτὴ
κι' οἱ θεαταὶ στὴν εἴσοδον, ἐκάνανε.... ἀγῶνα !

Οἱ Ἀθηναῖοι γενικῶς, ἐκόντες εἴτε μὴ
θὰ περπατοῦν εἰς τὸ ἑξῆς, δεξιὰ καὶ στὴ γραμμὴ
κι' οὐδόλως ἀποκλείεται φρονῶ καὶ ὑποθέτω
νὰ κάνουν συντομώτατα, εἰς τὰς ὁδοὺς... μπαλέττο.
Τὸ πρᾶγμα σχολιάζεται παντοῦ ποικιλοτρόπως
στὰ κέντρα, στὰ θεάματα, στοὺς δρόμους ὅπως-ὅπως
πολλοὶ τὸ βρίσκουν λογικὸν καὶ δίκαιον ἀπόλυτον
καὶ διαφωνοῦν ὅσοι χρωστοῦν λεφτὰ στὸν.... καπνοπώλην των !

ΜΟΥΛ — ΠΟΥΛ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

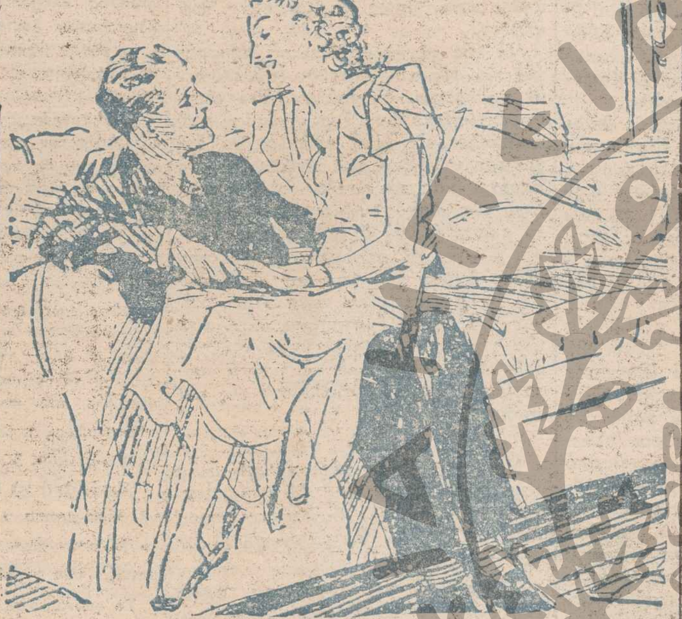

— Λοιπόν, Μιμή μου, ἄκουσε με καὶ πίστευσε με. Ὁ πατέρας σου εἶναι ἑκατομμυριοῦχος ;
— Βέβαια !
— Καὶ εἶσαι μοναχοκόρη :
— Βεβαίως !
— Κόρη ἑκατομμυριούχου καὶ μοναχοκόρη ! Καὶ ἀμφιβάλλεις ἀκόμη εἰς τὸν ἔρωτά μου ;

ΠΕΛΑΤΗΣ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟΥ

—Ἀφοῦ 'σαι ἔτσι κι' ἐγὼ φεύγω. Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς στὴ ζωή σου !...
—Καλά, ἀλλὰ τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ σοῦ δάνεισα ;
—Οὔτε κι' αὐτὸ θὰ τὸ ξαναϊδῆς πιά.

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΩ

Σὲ πρωτόειδα, μὲ πρωτόειδες, πρωτοειδωθήκαμε, ἀφοῦ δὲν εἴχαμε πρωτοειδωθῆ ἄλλη φορά. Ἐσὺ ἐμειδίασες, ἐγὼ ἐκάγχασα. Ἐσὺ μὲ κύτταξες, ἐγὼ σὲ μπάνισα. Ἐσύ μὲ ρώτησες, ἐγὼ σοῦ ἀπάντησα :

—Θέλεις νὰ μὲ γνωρίσης ; μοῦ λές.

—Γιατὶ νὰ σὲ γνωρίσω ; σοῦ λέω, γιὰ νὰ γίνω... ἀγνώριστος ;

Ο ΚΑΡΠΕΖΟΣ

□□□

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ : Φάρμακον κατὰ τῆς ἀϋπνίας. Πολλὲς φορὲς τὸν παίρνουν καὶ αὐτοὶ οἱ κατασκευασταί του... Ἴδε Βώττης.
ΓΡΑΜΜΗ : Λέξις τὴν ὁποίαν οὐδέποτε προφέρει σωστὰ ὁ κ. Γιαννοκάκης.
ΓΑΛΑΤΑΔΙΚΟ : Πρατήριον τῆς λίμνης τοῦ...Μαραθῶνος !
ΣΙΝΕΜΑ : Ἐργοστάσιον παραγωγῆς ἑλληνικῆς ...σακχάρεως.
ΕΡΗΜΟΣ ΣΑΧΑΡΑΣ : Ἴδε θέατρα πρόζας.
ΘΕΑΤΡ. ΠΡΟΖΑΣ : Ἴδε ἔρημον Σαχάρας.
ΛΕΜΟΝΙ : Ἔπαθλον τὸ ὁποῖον ἀπονέμεται εἰς τοὺς ποιητάς.
ΝΤΙΖΕΖ : Λέξις ἡ ὁποία σημαίνει :...Ληστεία μετὰ βασάνων !
ΧΟΙΡΟΣ : Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει...πεθάνει ἡ γυναῖκα του.
ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ : Μέρος ἐνθυμίζον τὸ μέτωπον τοῦ Τερουέλ.

❋

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

ΠΕΡΙ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ..,

Γιαγκο, ἀντρούλι μου χρυσὸ
σ' εἶπα γαϊδοῦρι καὶ μισὸ
κι' ὅτι ἀκόμα σὲ μισῶ
καὶ σοῦχα... ὑποτίμησι
παίρνω τὸ λόγο μου, χαζό !
Μὴν ποῦν κι' ἐγὼ πὼς εἶμαι ζῶ
μιὰ καὶ μαζύ σου, τώρα ζῶ
κι' εἶμαι ἕτερόν σου ἥμισυ !...

Δὲν θὰ ξεχάσω ρὲ ποτὲ
τὴ στέψι μας τὴ...«νουβωτὲ»
ποὺ ὅλοι σου οἱ...πιστωταὶ
ἤρθανε ὅλο γλύκα
καὶ πρὶν τελειώσει ὁ παπᾶς
κρυφοκυττάζαν πού θὰ πᾶς
μὴν φύγεις ποὺ τοὺς...ἀγαπᾶς
καὶ χάσουνε τὴν προῖκα !...

Ὅμως, —Καλὲ νὰ τὸν χαρῶ...
Ἔχω κουμπάρο φλογερὸ
Παιδί, ὡραῖο, σίκ, γερό,
Εἶν' μὲ τὸ παραπάνω
Ἔ Γιάγκο, ἀγάπη μου γλυκειά,
—Ποὺ χόρεψε καὶ...ζεϊμπεκιά !—
Τὴν μάνα τὴν...ἀσερνικιὰ
Ἤγουν τὸν Κέλλα... Μάνα !...
Αὐτὰ καὶ γιὰ τὸ κουμπαριὼ
ἡ γυναικούλα σου : ΜΑΡΙΩ